

ДВАТА ПЖТЯ

ЛЕКЦИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

НА МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
ГОДИНА I — 1922

ТОМЪ I

София, 1934 год.

ДВАТА ПЪТЯ.

Т. м.

Коя е главната идея, която занимава ученика при постъпването му въ училището? Той иска да стане ученъ, да придобие знания, да възрасти това, което е вложено въ неговата душа, въ неговия умъ и въ неговото сърце. И следъ като придобие знания, следъ като разработи своитѣ дарби и способности, той трѣбва да ги запази. За тази целъ се изисква добра почва, за да може всѣка мисль, която падне върху нея, да даде плодъ.

Следователно, и вие, като ученици, искате да се учите, да се занимавате съ науката. Какво означава думата „наука“? Ако се спремъ върху значението на буквитѣ въ тази дума, написана на латински и на нѣкой отъ славянскитѣ езици, ще видимъ, че въ нея се криятъ две различни понятия. Отъ съчетанието на буквитѣ въ думата „наука“ въ славянскитѣ езици, се вижда, че славянитѣ търсятъ въ науката методъ, чрезъ който да примирятъ противоречията въ живота. Обаче, англосаксонската раса, която си служи съ латинската дума „scientia“ за означаване понятието „знание“, „наука“, показва, че нейниятъ умъ е насоченъ къмъ изучаване на отношенията между различнитѣ форми, както и вѣчнитѣ промѣни, които се извършватъ въ живата природа. Първата буква „S“ въ думата „scientia“ означава безконечность. Следователно, отъ окултно гледище, вие можете да изучавате науката, или съ целъ да намѣрите методъ, чрезъ който да примирите противоречията въ живота, или пъкъ да намѣрите на-

чинъ, чрезъ който да използвате силитѣ на природата. Който изучава науката, съ цель да използва природнитѣ сили, той се натѣква на голѣма опасностъ. Опасността седи въ това, че въ него се явява свещениятъ егоизъмъ. Той започва да се съзнава по-високо отъ другитѣ, придобива по-голѣма тежестъ въ себе си и казва: Азъ разполагамъ съ сили, които мога да употребя, както намирамъ за добре. Значи, има две категории хора: еднитѣ иматъ голѣмо съзнание за себе си, мислятъ, че всичко могатъ да направятъ, че много нѣща знаятъ и т. н. Другитѣ, обаче, като славянитѣ, търсятъ въ живота си методъ, чрезъ който могатъ да примиряватъ противоречията, на които се натѣкватъ, а едновременно съ това да излѣкуватъ болкитѣ на своето сърце. Въ това отношение, славянитѣ сж по-близо до истината.

И тѣй, ако искате да се занимавате съ окултната наука, на първо мѣсто трѣбва да изучавате себе си. „Познай себе си“! — казва Сократъ. Какво означаватъ думитѣ „познай себе си“? Какво трѣбва да познаете въ себе си: Висшето или низшето? Да познаете себе си, ще рече да познаете Висшето, Божественото начало въ себе си. Съ други думи казано: Да познаете Бога въ себе си. Познаете ли Бога въ себе си, вие ще познаете условията, при които можете да растете и да се развивате правилно; да познаете условията, които, отъ една страна, даватъ направление на вашето растене и развиване, а отъ друга страна, уравнивяватъ силитѣ, които действуватъ въ васъ. Представете си че нѣкой човѣкъ расте правилно, умѣтъ и сърцето му се развиватъ добре, и всички се надѣватъ да излѣзе нѣщо отъ него, но случи се нѣщо неочаквано въ живота му, и неговата форма се разруши, нищо не остава отъ нея. Коя е причи-

ната за това нещастие? Причината за това нещастие е майсторътъ, който е направилъ тази форма. Мнозина ще кажатъ, че сждбата на този човѣкъ е била такава. Когато грънчарятъ направи нѣкое гърне изкривено, недопечено, кой е виновенъ за това? Самиятъ грънчарь. Какво прави той тогава? Счупва гърнето на парчета, замѣсва го на каша и прави ново гърне, но вече по-хубаво, по-здрaво, по-добре опечено. Следователно, всѣкога Висшето смачква формитѣ на низшето, като го преработва, вѣе, докато изкара отъ него по-хубава, по-свършена форма. Какво друго може да се направи съ гърнета, които не сж сполучливо изваяни, освенъ да се смачкатъ старитѣ имъ форми, за да се преработятъ и превърнатъ въ нови, по-устойчиви и свършени?

Често младитѣ мислятъ, че сж по-умни отъ старитѣ и казватъ: Старитѣ сж отживѣли времето си. Ние ще имъ покажемъ, какъ трѣбва да живѣятъ. Обаче, едно време и тия стари сж казвали сжщото. Следъ тѣхъ идватъ младитѣ, които не удобряватъ живота на старитѣ и мислятъ, че ще могатъ да го исправятъ. И тѣ остаряватъ безъ да исправятъ живота си. Така се изреждатъ едни следъ други младитѣ поколѣния, които искатъ да покажатъ на старитѣ, какъ се живѣе, но не успѣватъ. Защо? Защото и тѣ, като старитѣ, си служатъ съ стари методи. Казвамъ: старитѣ методи не могатъ да разрешатъ основнитѣ въпроси на живота. Младитѣ трѣбва да се пазятъ да не повтарятъ слабоститѣ на старитѣ. Нека се учатъ отъ тѣхнитѣ опитности, да видятъ, какво имъ е липсвало, задето животътъ имъ е излѣзълъ неполучливъ. Много и дълбоки сж причинитѣ за неуспѣха на старитѣ. Тѣ представятъ цѣла история, която трѣбва да се изучи.

Сега ще ви задамъ една тема, върху която всички да мислите. Тя е следната: „Най-разумниятъ методъ за работа“. Нека всѣки помисли, кой е най-разумниятъ методъ за работа. Окултната наука е опитна, затова всѣко знание е ценно, когато може да се приложи въ живота. Това, именно, опредѣля мѣстото ви като ученици. Когато нѣкой ученикъ иска да постѣпи въ музикално училище, да изучава цигулка, даватъ му цигулка да свири, и отъ това, какъ може да свири, опредѣлятъ въ кой класъ да постѣпи. Ако ученикътъ се укаже посрѣдственъ, професорътъ по цигулка ще го посѣветва да се запише въ друго училище, да не губи времето си.

Въ нѣкоя отъ следнитѣ лекции ще говоря върху разумнитѣ отношения на човѣка къмъ живата природа. Обаче, първо вие трѣбва да се изкажете върху темата: „Най-добриятъ, най-разумниятъ методъ за работа“. Да се изкаже човѣкъ по нѣкой въпросъ, това е привилегия за него; това е изключителенъ случай. Отъ окултно гледище, подъ най-добъръ методъ се разбира онзи, който може да се приложи въ действителния животъ. Ако даденъ методъ не може да се приложи, той отклонява човѣка отъ целта на работата му; той го води далечъ нѣкъде, безъ да му даде реални резултати. Понеже всички не сте на еднакъвъ уровеньъ въ развитието си, затова всѣки ще представи свой специфиченъ методъ за работа, който може да приложи въ живота си. Едни отъ васъ сж материалисти-идеалисти, даватъ предимство на материалното въ живота, а другитѣ сж идеалисти-материалисти, даватъ предимство на идеитѣ. Това е различието между всички хора. Идеалиститѣ подържатъ, че идеитѣ създаватъ всичко. За кои идеи говорятъ тѣ? Разбира се, че не за тѣхнитѣ

идеи. Има идеи по-високи отъ човѣшкитѣ. Това сж идеитѣ на Безграничното, Божественото начало.

И тъй, въ тази Школа вие трѣбва да се научите да се ползвате отъ методитѣ, съ които природата работи. Както цвѣгята използватъ слънчевитѣ лъчи, така и вие трѣбва да използвате силитѣ на живата природа. И тогава, кой за каквото е роденъ, това ще направи. Този законъ има приложение и въ човѣшкото тѣло. Всѣки удъ отъ организъма на човѣка изпълнява специфична служба. Запримѣръ, краката ходятъ, като сжщевременно носятъ общия товаръ на тѣлото; ржцетѣ работятъ, хващатъ, вдигатъ, слагатъ разни тежести; очитѣ гледатъ; ушитѣ слушатъ и т. н. Следователно, всѣки органъ отъ човѣшкото тѣло изпълнява специална функция. Въ това отношение, всѣки човѣкъ представя специаленъ удъ въ общия организъмъ на природата, и той трѣбва да изпълни своята функция. Който намѣри мѣстото си въ природата и разбере своето предназначение, той ще може правилно да изпълни своята функция, като удъ на великия Божественъ организъмъ.

Сега, като ученици на тази Школа, вие можете да повдигнете нѣкои въпроси, които ви интересуватъ. Обаче, можете да повдигате въпроси, близки до вашитѣ нужди. Запримѣръ, отъ какво се интересува гладниятъ? Отъ хлѣба. Гладниятъ иска да знае, какъвъ е хлѣбътъ, който му се дава: топълъ или студенъ, прѣсенъ или мухлясълъ. Сжщиятъ законъ трѣбва да се прилага и въ знанието, ако искате да създадете въ себе си нѣщо здраво. Вие, младитѣ, не трѣбва да повтаряте погрѣшката на онзи циганинъ, който първо се нахранилъ съ листа, а после хапналъ малко хлѣбъ и сиренце. Той отишълъ на лозе да работи, и взелъ въ торбичката си малко хлѣбъ и парче

сиренце да си закуси. Като поработилъ, той усѣтилъ голѣмъ гладъ. Погледналъ къмъ хлѣба и сиренцето и видѣлъ, че тѣ нѣма да задоволятъ глада му, затова накжсалъ лозови листа и започналъ да яде. Най-после хапналъ хлѣба и сиренето, като си казалъ: Отличенъ обѣдъ! Не, азъ не ви съветвамъ първо да се нагълтате съ лозови листа, а после да хапнете малко отъ окултното знание. Пазете се отъ тази погрѣшка! Въ работата не се позволяватъ никакви грѣшки. Направите ли нѣкаква погрѣшка — изправете я! Престѣпленieto не седи въ това, че сте направили една погрѣшка, но въ неизправянето на погрѣшката. Щомъ съзнаете погрѣшката си, изправете я. Нѣма нищо престѣпно въ това, че презъ ума ви е минала нѣкаква крива мисълъ, но тази крива мисълъ трѣбва да се изправи. Стремезътъ на вашия умъ, на вашето сърце и на вашата воля трѣбва да бжде насоченъ къмъ изправяне на погрѣшките. Само по този начинъ вие ще създадете въ себе си характеръ, на който всѣкога да разчитате.

Сега, трѣбва да имате предъ видъ следното положение. Когато ученицитѣ постѣпватъ въ училището, въ първо време учителътъ е любезенъ, внимателенъ къмъ тѣхъ. Колкото по-навжтре влизатъ въ знанието, и материалътъ става по-труденъ, толкова и учителътъ е по-взискателенъ къмъ ученицитѣ, а особено къмъ онѣзи, които не се учатъ. Значи, учителътъ измѣня отношенията си къмъ ученицитѣ, които не учатъ. Първото нѣщо, което се изисква отъ ученика, е той да бжде способенъ да учи. Следователно, и вие трѣбва да учите, и то много сериозно. Всѣка наука има правила, които трѣбва да се знаятъ и да се спазватъ. Отъ младитѣ се изисква самосбладание, не привидно, външно, но истинско самообладание. Има два вида

самообладание: едното е външно, привидно самообладание, при което вътрешното равновесие въ човѣка всѣкога се нарушава. Другото самообладание е вътрешно, дълбоко, при което равновесието въ човѣка никога не се нарушава.

Ще приведа единъ примѣръ за външно самообладание. Младъ момъкъ се сгодилъ за красива, млада мома, съ голѣмо благородство и външно самообладание въ проявитѣ си. Той често се хвалилъ съ годеницата си предъ своитѣ приятели, и единъ день завелъ одного отъ тѣхъ на гости въ дома на годеницата си и му я представилъ. Тѣ седѣли, разговаряли известно време, следъ което годеницата донесла на една табла сладко да се почерпятъ. Годеникътъ съзнателно спяналъ годеницата си, да види, какъ ще реагира тя при този случай. Както държала таблата съ сладкото и чашитѣ съ вода, всичко това паднало на земята; сладкото и водата се разсипали на пода. Годеницата запазила пълно самообладание и присѣствие на духа и казала: Нѣма нищо! Спокойно се навела, събрала чашитѣ, изтрила водата и излѣзла въ другата стая. Годеникътъ се обърналъ къмъ приятеля си и казалъ: Ето примѣръ на самообладание, на благородство въ характера! Това значи идеална мома. Обаче, като се оженили, работата не излѣзла, както той си мислилъ. Веднѣжъ той я запиталъ: Де остана самообладанието ти? — Ти трѣбваше да влѣзешъ въ другата стая, да видишъ, какво ставаше тамъ. Само дървото на масата може да ти каже, какво дѣвкане бѣше! Казвамъ: това не е самообладание. Нѣкой иска да отвори прозореца: тегли прозореца, той не се отваря. Тегли втори, трети пѣтъ, прозорецътъ пакъ не се отваря. Той започва да се нервира, да се гнѣви, да дърпа още по-силно, като че прозорецътъ е виновенъ за

това. Преди всичко, прозорецътъ нѣма съзнание; той не може да разбере, че нѣкой се дразни отъ него. Сжщото нѣщо може да се каже и за окултнитѣ сили: нѣкои окултни сили сж съзнателни, разумни, а други сж полусъзнателни, неразумни. Като казвамъ, че едни сили сж съзнателни, това показва, че тѣ вървятъ въ сжщата посока, въ която и ние се движимъ. Неразумнитѣ сили пъкъ се движатъ въ посока противоположна на нашето движение. Следователно, всѣки трѣбва да знае, дали дадена сила върви въ хармония съ неговото развитие. По сжщия начинъ вие трѣбва да разглеждате, дали вашитѣ мисли, чувства и постѣпки вървятъ въ съгласие съ развитието ви. Щѣмъ се натѣкнете на нѣкоя мисль, или на нѣкое чувство, веднага го поставете на разглеждане, де да го турите, въ лѣво или въ дѣсно. Ученикътъ трѣбва да разбира отъ сортирането, да знае, де точно да постави всѣка своя мисль, всѣко свое чувство и всѣко свое действие. Нѣкои ученици ще успѣятъ въ тази областъ 25%, други — 50%, трети — 75%, а най-способнитѣ — 100%. Ученикътъ трѣбва да работи върху себе си, постепенно да увеличава този процентъ, за да не изпада въ грѣшки и заблуждения.

И тѣй, следъ всѣки преподаденъ урокъ ще пристѣпваме къмъ опити. Това значи: следъ всѣки преподаденъ урокъ, ще бждете поставени на изпитъ, не само теоретически, но и практически. Всѣко теоретическо знание трѣбва да се приложи въ живота, тамъ да се разработи и изпита. Който иска да се занимава съ окултизма, той трѣбва да знае, че ще бжде подложенъ на известни изпитания и мжчнотии, които трѣбва правилно да разреши. Казвате: И безъ това ние имаме мжчнотии. — Да, но сега ще разберете смисъла на

тия мжноти. Като разберете смисъла имъ, ще можете да ги употребите като методи за лѣкуване. Запримѣръ, нѣкой се оплаква отъ болки по цялото тѣло: ржцетѣ, краката го болятъ; главата го боли, грѣбнактѣ го боли, стомахтѣ му е разстроень. Отъ всички тия болки невидимиятъ свѣтъ ще му създаде само една болка, но по-голъма, къмъ която ще насочи неговия умъ и ще го застави да се лѣкува. По този начинъ той ще забрави малкитѣ болки и ще започне усилено да работи въ едно направление. Значи, голѣмата мжнотия привлича силитѣ къмъ единъ центъръ. Иначе, става разпиляване, разсѣйване на силитѣ и на вниманието въ човѣка. И природата действува по сжщия начинъ. Тя създава на човѣка една голѣма болка, въ която всичко се лѣкува. Вие още не сте дошли до голѣмитѣ болки.

Като размишлявате върху темата, която ви дадохъ, ще пишете по възможность по-малко, само върху ядката на мисълта. Всѣки ще отговори за себе си, кой е най-добриятъ методъ за работа. Какво сж писали ученитѣ по този въпросъ, това не е важно за васъ; понѣкога то съответствува на вашето разбиране, на вашата природа, а нѣкога не съответствува. За васъ е важно да нагодите работата си споредъ методитѣ на разумната природа, а не споредъ тия на обикновенитѣ учени. Само по този начинъ ще се домогнете до сбщитѣ принципи въ живота. Тѣй щото, всѣки ще прилага, ще работи споредъ метода, който той знае и който е неговъ специфичень. Това зависи отъ вашата добросъвестность, отъ вашата искреность въ работата ви и отъ дълбокото ви желание да постигнете нѣщо ценно. Мнозина ще кажатъ, че нѣматъ условия за работа. Въ това отношение, американцитѣ държатъ първо мѣсто. Въ Америка

ще срещнете ученици, студенти, които работят по кухнитѣ, по различни кантори като слуги, и по този начинъ свършватъ гимназия или университетъ. Добре е, когато дойдатъ благоприятнитѣ условия въ живота, но всички условия трѣбва разумно да се използватъ. И при най-мжчнитѣ условия човѣкъ може да намѣри поне 10—15 минути свободно време да чете, да се занимава. Кое прѣчи на домакинята, като рѣже лукъ, като готви, да почете малко? И лошитѣ, и добритѣ условия иматъ за целъ да поставятъ ученика въ положение да преодолява мжчнотитѣ. Само по този начинъ той може да расте и да се развива правилно.

Т. м.

1. Лекция отъ Учителя, държана на младежкия класъ, на 24 февруари, 1922 г., София.

СТРАХЪ И БЕЗСТРАШИЕ.

Т. м.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-разумниятъ методъ за работа“. Добре е да се вади резюме отъ прочетенитѣ теми, да се види, кои сж сжщественитѣ мисли въ тѣхъ.

Едно е необходимо да се знае отъ всички: човѣкъ трѣбва да започва всѣка работа съ най-малкитѣ спѣнки. Ще напиша следнитѣ нѣколко числа, които ще съберете, и отъ общата имъ сума ще извадите нѣкакво заключение.

1—20	7—12	13— 8
2—15	8—13	14— 2
3— 5	9—14	15—21
4— 7	10— 1	16—16
5— 9	11—19	17—17
6—10	12—18	18—11

227

Още по-добре е всѣки самъ да размишлява върху тия числа.

Сега пъкъ ще напиша изречението: „Fir für-fen tao bi aumen“. Това изречение означава: „Съ най-малкия страхъ и съ най-малката тъмнина“. Значи, въ Божествения пжть трѣбва да се върви съ най-малкия страхъ и съ най-малката тъмнина. Защо? Защото най-малкиятъ страхъ и най-малката тъмнина причиняватъ най-малка вреда и най-малко отклонение. Който много се страхува, той не може да следва този пжть. Ето защо, за да влѣзе въ този пжть, човѣкъ трѣбва да придобие изкуството най-малко да се страхува и да има най-малка тъмнина въ съзнанието си. Изречението: „Fir-für-

en t'io bi aumen“ може да се преведе още и съ думитѣ: „Безъ страхъ и безъ тъмнина!“ Страхътъ е роденъ отъ грѣха, като сжщевременно той произвежда тъмнина. Обаче, не смѣсвайте страха съ предпазливостта. Който признава сжществуването на Първичната Причина въ свѣта, а въпрѣки това се страхува, той не е разбралъ, каква е сжщността на тази Причина.

И тъй, като ученици, ще следвате новия пжтъ безъ страхъ и безъ тъмнина. Който се страхува, той ще изгуби свѣтлината си, а като естествено последиствие на това, ще дойде тъмнината. И обратно: когато тъмнината дойде, страхътъ ще я последва. Страхътъ и тъмнината сж две чувства на човѣшкото съзнание, които непременно трѣбва да се регулиратъ. Съ какво? Съ безстрашие и съ свѣтлина. Иначе, като влѣзе въ Школата, ученикътъ постоянно си задава въпроситѣ: мога ли да следвамъ Школата и дали ще успѣя? Време ли е да следвамъ Школата? Разполагамъ ли съ нужнитѣ способности? Ами ако падна нѣкъде? Ако се върна назадъ? Не, другъ въпросъ трѣбва да си зададе: „Искамъ ли да уча, или не? Ако си отговори, че иска да учи, това желание ще бжде въ сила да преодолѣе всички мжчноти въ живота. Ако се страхувате, ще провѣрите стиха отъ Писанието: „Страхливитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие“. И наистина, страхливиятъ не може да стане нито ученъ, нито философъ, нито държавникъ. Изобщо, страхливиятъ въ нищо не може да успѣе. Той ще бжде като заека. Но има по-страхливо животно и отъ заека. Жабата, напрімѣръ, е по-страхлива отъ заека. Тя се взима като емблемъ на краенъ материализъмъ.

Въ това отношение, материалиститѣ сж страхливи хора. Вземете ли паритѣ на нѣкой богатъ

човѣкъ, но голѣмъ материалистъ, той веднага ще изгуби смѣлостта си. Докато е билъ богатъ, той се е намиралъ въ положението на заека, но щомъ го обератъ, изпада въ положението на жабата. Следователно, като мислите за заека, ще си представите богатъ, материалистъ човѣкъ, който не е напълно обранъ, вследствие на което бѣга, за да не му взематъ всичкото богатство. Жабата пъкъ представя човѣкъ, който е съвършено обранъ, и не му остава друго, освенъ да влѣзе въ водата, тамъ да намѣри спасението си.

Сега ще представя три животни, които символизиратъ страха. Тѣ сж: заекътъ, жабата и птицата. Ако подплашите заека, той ще бѣга въ гората; ако подплашите жабата, тя ще бѣга въ водата; ако подплашите птицата, тя ще хвъркне въ въздуха. И най-после, ако подплашите човѣка, той трѣбва да си каже: „Безъ страхъ и безъ тъмнина!“ Напишете си този изразъ ясно, четливо, безъ никакви коментарии по него.

Питамъ: когато предприемате нѣкаква екскурзия, какво имате предъ видъ? Да стигнете нѣкой високъ планински връхъ. За това започвате да се изкачвате, като отъ време на време почивате, докато стигнете върха. Сжщиятъ методъ ще приложите и въ изучаването на окултната наука: като се стремите къмъ високия връхъ, на много мѣста ще почивате, на много мѣста ще ядете, за да възстановите силитѣ си. Мнозина казватъ, че окултизмътъ е опасна наука. Опасна е окултната наука, но за страхливитѣ. За безстрашливитѣ хора окултизмътъ е безопасенъ. Когато се каже, че окултната наука е опасна, това показва, че страхливитѣ сж подложени на изпитъ, да се види, ще издържатъ, или не. Когато се каже на страхливитѣ, че трѣбва да вървятъ въ пжтя безъ

тъмнина, тѣ казватъ: Какъ можемъ безъ тъмнина, когато свѣтлината е недостъпна за насъ? Това показва, че тѣ се боятъ и отъ свѣтлината. Напримеръ, когато обира нѣкоя каса, апаштътъ работи въ тъмнина; щомъ влѣзе отнѣкъде свѣтлина, сърцето му веднага трепва.

Следователно, два метода има, чрезъ които се изпитватъ ученицитѣ на дветѣ школи: на бѣлата и на черната. Ученицитѣ отъ първата школа вървятъ безъ страхъ и безъ тъмнина, а тия отъ втората — съ страхъ и съ тъмнина. Значи, ученикътъ отъ Бѣлото Братство върви въ пжтя безъ страхъ и безъ тъмнина, а този отъ противоположното братство — съ страхъ и съ тъмнина.

Младитѣ трѣбва да бждатъ предвидливи, да знаятъ, по кой пжтъ вървятъ. Който трѣгва на пжтъ, той трѣбва да изпрати човѣкъ предъ него, да разузнае условията, на които ще се натъкне: дали пжтътъ е разчистенъ, има ли направени мостове, дето трѣбва; пешъ ли ще върви, или съ конь и т. н. И когато предварително знае условията, той ще бжде безстрашливъ. Вие много пжти сте трѣгвали по този пжтъ и сте се връщали, но сега трѣбва, като трѣгнете, да издържите. Сжщото нѣщо виждаме и въ училищата на земята: много ученици постъпватъ въ гимназията, но едни отъ тѣхъ свършватъ първи класъ само и напущатъ училището; други свършватъ само втори класъ, трети — трети класъ и т. н. Малцина свършватъ гимназия. По-способнитѣ пъкъ продължаватъ да учатъ по-нататкъ, въ нѣкое висше заведение. Обаче, въ живота се случва обратното: ученици, които въ гимназията сж били способни, въ живота оставатъ назадъ. Или, ученици, които въ първитѣ класове на гимназията сж били способни, отлични, въ горнитѣ класове отслабватъ. Други

ръкъ, въ долнитѣ класове сж били слаби, а въ горнитѣ се засилватъ и свършватъ гимназия съ отличенъ успѣхъ. Това се дължи на особена психическа причина: когато родителитѣ и учителитѣ хвалятъ децата си чрезмѣрно, въ тѣхъ се развива шестлавието, което се намира въ задната частъ на мозъка, и по този начинъ привлича голѣма частъ отъ кръвта, вследствие на което предната частъ на мозъка започва по-малко да се храни и постепенно отслабва. Тѣй шото, когато хората ви хвалятъ много, тѣ безъ да искатъ, ще спратъ развитието на ума ви. Затова, учителитѣ трѣбва да се въздържатъ отъ хвалене на способнитѣ си ученици. Центърътъ на шестлавието, което се намира въ задната частъ на главата, представя крадецъ, който взима голѣма частъ отъ кръвта, която отива къмъ предната частъ на мозъка. Тази е причината, поради която умътъ на шестлавнитѣ хора не може добре да се развива. Това е изразено и въ Писанието съ стиха: „Богъ на горделивитѣ се противи, а на смиренитѣ дава благодать“.

Следователно, който иска да развива, да разработва своя умъ, той не трѣбва да бжде шестлавеиъ. Забелязано е, че хора, които сж били повече усмивани, подигравани, сж станали учени, поети, музиканти, а тия, които сж били много хвалени, отъ които сж очаквали нѣщо, сж останали посрѣдствени. Защо? Умътъ на последнитѣ не се е хранилъ добре, вследствие на което не е могълъ да се развие. Затова, докато сте живи, бждете глухи и за похвалитѣ, и за укоритѣ; като умрете, тогава слушайте, какво ще говорятъ хората на гробищата за васъ. Запримѣръ, нѣкой може да ви пита: Ти ученикъ ли си на окултната школа? Знаешъ ли, че отъ тебе нищо нѣма да излѣзе? — Не обръщайте внимание на тия думи. Другъ може да ви

каже: Ти си отличен ученик, нѣма подобенъ на тебе. — И на това не обръщайте внимание. Кой каквото да ви казва, вие вървете напредъ, продължавайте работата си.

И тъй, приложете този методъ, да видите, какви резултати ще даде. Приложете този методъ, но не отъ страхъ. Защото, много хора сж смѣли въ живота, подъ влиянието на страха. Това не е смѣлостъ. Човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ, но отъ съзнание, не отъ страхъ. Че и котката, като се уплаши, въ първо време се сгуши, но после, инстинктътъ за самозапазване се събужда въ нея, тя става смѣла и е готова да се хвърли върху нападателя си. Това не е безстрашие, но е смѣлостъ отъ страхъ за живота. Истинската смѣлостъ подразбира безстрашие въ всички моменти на живота, при всички положения. На окултенъ езикъ казано: Смѣлиятъ човѣкъ се колебае отвънъ, безъ да се разколебава отвътре. Само Божията Любовь, като съвършена, ражда безстрашието. Никоя друга любовъ не е въ състояние да направи човѣка безстрашенъ, смѣлъ. На физическия свѣтъ вие не можете да познаете любовта, докато не познаете безстрашието. Докато сърцето ви тупа отъ страхъ, каквото и да говорите за любовта, това не е Божествена Любовь. Когато човѣкъ се уплаши отъ нѣщо, сърцето му особено трепва. Значи, енергиитѣ на страха предизвикватъ въ човѣка особени психически състояния, които се отразяватъ на сърцето, като особено трепване, при което лицето побледнява. Като се уплаши, човѣкъ първо побледнява, вследствие на прибиране на кръвта къмъ сърцето, а после почервенява, става раздвижване на кръвта, а заедно съ това и гнѣвътъ се проявява. И наистина, страхливиятъ човѣкъ се бои отъ общественото мнение, лесно се докача;

когато го изложатъ предъ хората, той се гнѣви, сърди се. Запримѣрь, дойде при васъ нѣкой адептъ отъ черната ложа и започва да ви изкушава, да ви мами нѣщо. Вие се подавате на неговитѣ думи, повѣрвате му и направите нѣкакво престѣпление. За да скрие престѣплението, той се явява отново при васъ, като благодетель, дава ви методъ, какъ да се запазите, да не се открие престѣплението. По този начинъ, обаче, иде по-страшното — лъжата. Казвамъ: безстрашниятъ, смѣлиятъ човѣкъ никога не се подава на изкушения. Ученикътъ трѣбва да знае това нѣщо, защото, като влѣзе въ Школата, ще се натъкне на редъ изкушения.

Въ тази лекция дадохъ заека и жабата, като символи на нѣщо. Съ това искамъ да обърна вниманието ви, като ученици, да размишлявате върху всички явления въ живота и природата, върху всички предмети и да правите преводи. Запримѣрь, какъвъ преводъ ще направите на следнитѣ думи: рѣка, дърво, планина? Какъвъ преводъ ще направите на животнитѣ: вълкъ, лисица, жаба? Какво символизира мухата, комарътъ? Всички тия нѣща сж символи, които представятъ езикъ на природата. Ученикътъ трѣбва да изучава този езикъ, да знае, защо природата е създала всички животни, растения, минерали. Тя си служи съ тѣхъ, като съ букви въ своята азбука, както ние си служимъ съ буквитѣ и словетѣ, за да изразимъ своята мисль. Следователно, като поставимъ всички минерали, растения и животни на тѣхнитѣ мѣста, ще получимъ разумното слово, разумната мисль на живата природа. Който иска да учи този езикъ, той трѣбва да започне отъ най-проститѣ образи и постепенно да върви къмъ по-сложнитѣ. Т. м.

2. Лекция отъ Учителя, държана на
1 мартъ, 1922 г. София.

СИЛА НА ВОЛЯТА.

Т. м.

Прочете се резюме отъ темата : „Най-добриятъ методъ за работа“.

За следния пжть пишете върху темата : „Мѣстото на волята въ живота“. Помислете добре върху тази тема и напишете най-много една страница. Тази тема е отъ значение за васъ, защото волята още не е намѣрила мѣстото си въ живота. Повечето отъ съвременнитѣ хора иматъ слаба воля. Защо? Защото проявата на волята започва отъ разумния животъ, дето нѣма никакви разрушения.

Сега, азъ ще ви дамъ нѣколко правила, чрезъ които да различавате съзнателнитѣ волеви действия отъ несъзнателнитѣ. И тогава, дойдете ли до съзнателната воля, вие ще я разглеждате като най-висша проява въ живота на човѣка. Тѣй щото, като пишете темата, бждете свободни, всѣки да се изкаже споредъ своитѣ разбирания. Пишете безъ страхъ, безъ съмнения и безъ колебания. Право-криво, не се страхувайте. Щомъ се страхувате, това показва, че нѣмате воля, не искате да се проявите. Изкажете се, проявете волята си, макаръ и да сте написали нѣщо глупаво. Отде знаете, че е глупаво? Мнозина мислятъ, че като не цитиратъ нѣкой виденъ авторъ, а изказватъ своето мнение, сж глупави. Споредъ мене, когато нѣкой цитира само чужди мисли, безъ да ги разбира, безъ да ги е преживѣлъ и се мисли за ученъ, е по-глупавъ отъ онзи, който изказва мисли, преживяни и опитани отъ него. Нѣма норма въ свѣта, която опредѣля, кое е умно и кое

—глупаво. Това, което днесъ минава за умно, утре може да мине за глупаво. Запримѣръ, въ една отъ миналитѣ култури, хората сж се поздравявали съ езика си, нѣщо, което днесъ вършатъ животнитѣ. Ако въ сегашнитѣ времена двама души се поздравятъ съ езика си, това ще бжде атавизъмъ. Днесъ е на мода хората да се ржкуватъ. Единъ день и ржкуването може да се замѣсти съ другъ поздравъ.

Сега, ще дамъ нѣколко правила, които трѣбва да се спазватъ отъ окултнитѣ ученици. Значи, когато се намѣри предъ прага на окултната школа, било като редовенъ, или слушателъ, ученикътъ трѣбва да знае следното:

1). Ако веднѣжъ само се опита да корегира Абсолютното, Божественото, той се отстранява отъ класа.

2). Ако отсѣтствува отъ класъ безъ никакъвъ поводъ, безъ важна, неотложна причина, той се отстранява отъ класа.

Предъ съвестята си и дълбоко въ душата си, ученикътъ трѣбва да знае, важни ли сж причинитѣ, които сж го задържали да не стиде въ школата. Опредѣлянето важността на причинитѣ абсолютно се предоставя на съвестята на ученика. Ученикътъ никога не трѣбва да лъже себе си. Ако се самоизлъгва, той, самъ по себе си, е вънъ отъ класа.

3). Който не изпълнява зададената работа въ школата, той се отстранява отъ класа.

4). Ако двама ученика взаимно се нагрубяватъ, и двамата се отстраняватъ отъ класа. Абсолютно не е позволено на окултнитѣ ученици да се сърдятъ, да се каратъ помежду си.

5). Всичко, каквото става и се говори въ класа, трѣбва да бжде тайна. Който се опита да

изнесе навънъ нѣщо отъ това, което става въ школата, той се отстранява отъ класа. Има нѣща, които не трѣбва да се изнасятъ вънъ отъ школата.

Сега, ще обърна вниманието ви на следното явление въ природата: всички млади издънки на дърветата, или всички току-що покълнали растения, иматъ стремежъ бързо да растатъ нагоре, на височина. Като достигнатъ най-голѣмата височина, възможна за тѣхъ, тѣ започватъ да растатъ на дебелина. И художникътъ работи по този методъ. Първо той нахвърля върху платното общитѣ чърти на предмета, т. е. неговата височина, идеята, която се крие въ него, а после поставя сѣнкитѣ — широчината, дебелината на предмета. Това показва, че въ първо време човѣкъ трѣбва да схваща общитѣ чърти, т. е. важнитѣ идеи. Запримѣръ, ако рисувате нѣкой човѣкъ, на кои чърти ще спрете вниманието си? Първо ще се спрете върху формата на тѣлото, върху очитѣ, ушитѣ, веждитѣ, носа, челото и устата. Следъ това ще нахвърляте сѣнкитѣ. Ако върху лицето на човѣка има повече сѣнки, това показва, че той се намира въ голѣмо затруднение. Изобщо, ако фонътъ на човѣшкия образъ е тъменъ, това говори за неблагоприятнитѣ условия, при които живѣе. И наистина, когато човѣкъ прекарва безсѣнни нощи, около очитѣ му се явяватъ сѣнки.

Едно стъ важнитѣ нѣща въ живота на човѣка е сѣнътъ. Затова, именно, окултниятъ ученикъ трѣбва да спи правилно. Той трѣбва да опредѣли часъ, въ който да си ляга. При това, трѣбва да си постави като задача, щомъ легне, да заспи веднага, или най-много въ продължение на 5—10 минути. Въ това отношение, и вие трѣбва да правите опити, да упражнявате волята си, да видите, можете ли да си легнете въ точно опре-

дѣления часъ и да заспите въ продължение на 10 минути. Ако можете да заспите въ опредѣленото време, волята ви е силна. Ако мине половинъ часъ или повече и не можете да заспите, волята ви е слаба. При това упражнение ще изпитате силата на волята си. Иначе, ще си правите илюзия, че имате силна воля. Не, волята се изпитва само чрезъ упражнения. За да усилвате волята си, добре е, като лягате вечерь, да си кажете, че тази вечерь искате да спите само на дѣсната си страна. Ако сутриньта се намѣрите на дѣсната страна, волята ви е силна; ако се намѣрите на лѣвата страна, значи, волята ви е слаба. Обаче, това не трѣбва да ви обезсърчава. Правете опити въ това отношение, д о к а т о добиете резултати. Отъ окулно гледище, сънятъ има дълбоко предназначение. Когато спите, вие отивате въ астралния свѣтъ на училище. Това, което вечерь учите, денемъ го прилагате. Ако не спите правилно, и въ астралния свѣтъ не можете да учите добре; щомъ въ астралния свѣтъ учите добре, и на земята ще можете да учите. Следователно, сънятъ е отъ голѣмо значение за човѣка. Когато спи правилно, добре, човѣкъ става бодъръ, съ свежъ умъ, съ прѣсни сили, и каквато работа започне презъ деня, всичко ще му върви добре; обаче, ако ученикътъ не е спалъ добре, той не е работилъ добре и въ астралния свѣтъ, вследствие на което се събужда неразположенъ, уморенъ. И тогава, работата му презъ цѣлия денъ ще бжде такава, каквато е била въ астралния свѣтъ. Ето защо, като лягате вечерь, кажете си: Сега отивамъ въ училището на астралния свѣтъ и желая да свърша добре работата, която ще ми се даде тамъ.

Питамаъ: какъ гледате вие на съня? Вие гле-

дате на съня само като на почивка, и затова не можете да намърите онѣзи, които искатъ да ви преподаватъ. Въ това отношение, вие сте подобни на онѣзи деца, които бѣгатъ отъ училище и отиватъ въ гората да играятъ. Щомъ децата бѣгатъ отъ училището, на кого ще предава учителятъ? Въ такъвъ случай, който ляга да спи съ мисълта, че отива само да си почива, той бѣга отъ училището, отива въ гората и на сутринята, като се събуди, казва: „Нищо не научихъ.“ Ето защо, легнете ли да спите, кажете си: Отивамъ сега въ училището на астралния свѣтъ, да науча нѣщо ново, което да приложя презъ деня на земята. И въ астралния свѣтъ има разходки, както на земята. На всѣки, който учи добре, се позволява да прави разходки до нѣкой планински връхъ, или до нѣкой хубавъ изворъ, отдето ще се върне обновенъ, богатъ съ красиви впечатления. Следователно, едно отъ важнитѣ правила за ученика е да се научи да спи правилно. Легне ли да спи, въ продължение на 5—10 минути трѣбва да е заспалъ. Това упражнение е необходимо за усилване на волята. Ако не можете да заспите въ таква кратко време, тогава ще продължите времето съ нѣколко минути. Най-много въ половинъ до единъ часъ човѣкъ трѣбва да заспи. Ако до единъ часъ не може да заспи, той трѣбва да търси причината за своето безсъние и, като я намърѣ, да се помъчи да я премахне.

Сега, ще ви дамъ още едно естествено упражнение — медитация върху джгата. Ще медитирате върху джгата дотогава, докато създадете въ ума си красива картина за нея. Това упражнение може да отнеме на нѣкои една, на други — две, на трети — три години, докато въ ума имъ се създаде тази красива картина, но тѣ трѣбва да

работятъ въ това направление. Нѣкои пъкъ могатъ да успѣятъ въ кратко време — това зависи отъ способността на ученика да се концентрира. Значи, всѣки день ще медитирате върху джгата, докато въ ума ви се създаде жива, ясна картина. Ще си я представите такава, каквато сте я виждали въ природата, съ всичкитѣ ѝ цвѣтове. Това упражнение ще послужи като стимулъ за развиване на въображението въ васъ. За окултния ученикъ въображението е необходимо, понеже то е майка на идеитѣ. Когато медитирате върху джгата, ето какви картини можете да си представите: на западъ — слънцето, на изтокъ — черенъ, тъменъ облакъ, а джгата — отъ северъ къмъ югъ, следъ ситенъ, пролѣтенъ дъждъ. Или, на изтокъ е ясно, а джгата се явява на западъ. Изобщо, каквито положения да заема въ ума ви, единъ день джгата трѣбва да изгрѣе въ душата ви така, както изгрѣва въ природата. Като медитирате по 5—10 минути на день върху джгата, ще видите, какъ незабелязано, естествено въ ума ви ще се яви образа на джгата. Като медитирате, ще затваряте очитѣ си, да виждате образа на джгата ясно, картинно. Въ първо време, като си я представите умствено, тя нѣма да бжде ясна, но следъ време ще изпжкне добре, и то такава, каквато е въ природата — жива, реална. Най-доброто време за медитация е сутринъ, или при всѣко добро разположение на духа. За резултата на упражнението не мислете. Каквото и да бжде резултатътъ, все ще спечелите нѣщо, но нѣма да загубите. Освенъ сутринъ, можете да медитирате преди обѣдъ, нѣколко часа следъ ядене и вечеръ, преди лягане. Всѣки е свободенъ да избере онова време, което е най-добро за него. Добре е да нарисувате джгата, винаги да я имате предъ себе си. Още по-добре е да наблюда-

давате джгата следъ всѣки дъждъ, да запомните обстановката, условията, при които се е явила. Джгата ще внесе въ ума ви новъ елементъ.

Ще ви дамъ още едно правило, което ще прилагате противъ гнѣва, противъ дразненето. Щомъ се разгнѣвите, изпѣйте упражнението „do, mi, sol, do“ (горно „do“) — десетъ пжти. Прилагайте това правило, да видите, какъ музиката тонира. Не само ученицитѣ, но и учителитѣ трѣбва да си служатъ съ музиката, като методъ за тониране. Когато учителтъ по музика се разгнѣви, той забравя да приложи това правило, но удря ученицитѣ си по главата съ лжка. Не, щомъ учителтъ се разсърди нѣщо, нека вземе лжка и започне съ него да свири упражнението „do, mi, sol, do“. По този начинъ той ще свърши работата си по-добре, отколкото да удря ученицитѣ съ лжка. При повече свободно време ще ви говоря за значението на тия четири тона.

И тъй, като главно нѣщо въ вашия ученически животъ ще бжде желанието ви да се хармонизирате. Това трѣбва да стане естествено, а не пресилено. Да се хармонизирате, това не подразбира всички да застанете на единъ и сжщъ уровеньъ. Това би значило всички да бждете еднообразни, а споредъ мене, еднообразието е зло, разнообразието — добро. Всички трѣбва да се стремите къмъ разнообразие. Разнообразието е качество на Духа. Дето е Духътъ, тамъ всѣкога има разнообразие. Разнообразието е изобилие, богатство, а еднообразието — недоимъкъ, сиромашия. Отъ окултно гледище, неприятноститѣ говорятъ за еднообразие въ живота. За да освободи човѣка отъ това еднообразие, невидимиятъ свѣтъ е допусналъ злото въ свѣта. Злото създава разнообразие въ живота. Значи, всички страдания, мъчнотии,

спънки, показватъ, че животътъ на човѣка е еднообразенъ. Но всичко това е необходимо, за да внесе въ човѣка разнообразие. Разнообразието пъкъ е богатство, необходимо за развиване на човѣшкия духъ. Въ това отношение, страданията, мъжнотиитѣ сж преходни състояния, преходни гами въ живота на човѣка.

Едно отъ правилата гласѣше: „Който се опитва да корегира Абсолютното, Божественото начало, той не може да бжде ученикъ“. Това значи: не корегирайте природата въ себе си! Който се е опитвалъ да корегира природата, той всѣкога е свършвалъ фатално. Нѣма изключение въ това правило. Ако не вървате, направете следния опитъ и ще се убедите въ истинността на моитѣ думи. Започнете да храните нѣкои тревопасни животни съ месна храна, и въ скоро време ще видите последиствията отъ промѣната на храната. Значи, вие сте направили опитъ да корегирате природата на тия животни. Споредъ мене, злото е месоядство, а доброто — плодоядство, но не вегетарианство. И затова, когато отъ астралния свѣтъ искатъ да покажатъ, че постѣпкитѣ ви не сж прави, ще ви представятъ сънь, че ядете месо. Значи, когато на сънь ядете месо, това показва, че вървите по неестественъ пѣтъ.

И тъй, когато говоря за човѣка, азъ подразбирамъ духовното, разумното начало въ него, което показва, че въ човѣшкото тѣло живѣятъ едновременно две същества. Животътъ на тия две същества не върви въ една посока, вследствие на което между тѣхъ винаги се явява борба. Тази борба се дължи на факта, че едни отъ клеткитѣ, които съставятъ храната на човѣшкия организъмъ, сж месоядни, а други — растителни. Месо-

яднитѣ клетки сж били такива отъ хиляди години насамъ, и днесъ, и да желае човѣкъ да стане вегетарианецъ, тия клетки му се противопоставятъ. Ако не се достави съответна храна, месояднитѣ клетки се самоизяждатъ. Клеткитѣ на бѣлитѣ кръвни тѣлца, напримѣръ, водятъ борба помежду си и се самоизяждатъ едни—други. Значи, войната сжществува още въ самия организъмъ на човѣка. Вследствие на тази война, човѣкъ е вегетарианецъ по идея само. Вжтре въ него, обаче, клеткитѣ се самоизяждатъ. Ето защо, за да станете нѣкога плодоядци, още сега трѣбва да поставите въ ума си идеята да се храните съ плодове. Тази идея ще работи въ ума ви години наредъ, докато единъ день, незабелязано за самитѣ васъ, ще видите, че сте готови да се храните съ най-чистата засега храна—съ плодове. Що се отнася до вегетарианството, въ пълненъ смисълъ на думата, въ всички свѣтове — физически, сърдеченъ и умственъ — това е въпросъ на вѣковетѣ.

Правилата, които ви дадохъ днесъ, ще напишете на чисто, за да ви служатъ като ржководно начало въ живота. По-нататѣкъ, ще говоря подробно върху всѣко едно отъ даденитѣ правила.

Сега, като влизамъ въ класъ, азъ ще ви поздравявамъ съ мотото: „Безъ страхъ!“ Вие ще отговаряте: „Безъ тъмнина!“

И тъй, азъ искамъ отъ всички, да се самоопредѣлите, готови ли сте редовно да посещавате класа, за да не се разколебавате после. Засега сж достатѣчни 50 ученика въ класа. Следъ като се самоопредѣлите, тогава ще ви се даде вжтрешния смисълъ на формулата: „fir-für-fen tao bi aumen.“ За онзи, който не се е самоопредѣлилъ, тази формула е опасна. Първитѣ думи „fir-für-fen“

изчистватъ, а думата „tao“ съгражда. Сжщото значение иматъ и останалитѣ думи отъ формулата. Но първо човѣкъ трѣбва да мине презъ чистене, а после вече може да гради. Последнитѣ думи сж силни, защото, дето има градежъ, тамъ всѣкога се изисква сила.

Казвамъ: онѣзи отъ васъ, които сте влѣзли въ класа, да не се страхувате, че нѣмате време да посещавате, или че много време ще ви отнеме. Не, за този класъ се изисква малко време, и то само онова, което не знаете, какъ да употребите. Ето, и въ Мойсеевия законъ е казано: „Шестъ деня работи за себе си, а седмиятъ само посвети за Бога!“

Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да спазвате правилото за съня. Сънятъ ще реши много отъ въпроситѣ на вашия животъ. Засега седемъ часа сънь сж необходими за васъ. И петъ часа сънь могатъ да ви задоволятъ, но при условие да спите непробудно, безъ да се обръщате на една, или друга страна. Най-здроаво е човѣкъ да си ляга въ 10 ч. в., но това не може да се вземе като правило. Ако нѣкой има особено важна работа, той може да си легне и въ 11 или 12 ч., но трѣбва да заспи въ продължение на 5-10 минути. Когато нѣкой остане да работи следъ 10 ч. в., сънятъ се изгубва. Сънятъ ще се яви отново едва следъ 12 ч. в. И тогава, човѣкъ трѣбва веднага да си легне, да не се разсъни. Колкото по-рано ляга човѣкъ, толкова по-добре за него. Защо? Които рано лягатъ, тѣ поглѣщатъ всичката събрана прана, т. е. жизнената енергия въ атмосферата. Които късно лягатъ, мжчно заспиватъ, защото за тѣхъ нѣма вече нужното количество прана за организма имъ. Тѣ трѣбва да почакаатъ известно време,

да се събудят ония, които сж легнали вече, и тогава ще имъ дойде сънь. Затова, именно, богатитѣ заспиватъ едва къмъ 4 ч. с., когато беднитѣ отиватъ на работа. Къмъ 4 ч. с. въ атмосферата се образува ново количество прана, отъ което богатитѣ ще се ползуватъ. Следователно, ако можете да си създадете навикъ да лягате рано, вие ще можете да доставите на организъма си нужното количество прана. По-късно отъ 12 ч. в. не лягайте. Ако се усѣтите изморени, вечеряйте рано и въ 8 ч. най-късно си легнете, да набавите повече енергия, отъ която организъмътъ ви се нуждае. Ако имате енергия въ запасъ, можете да си легнете и по-късно. Изобщо, часоветѣ, опредѣлени за лягане сж 8, 10 или 12.

Ние започнахме лекцията съ тайна молитва. Какво означава тайната молитва? Тя означава затваряне жицитѣ на телефона, свързанъ съ свѣта. Когато се моли тайно, въ себе си, човѣкъ трѣбва да вземе свободно положение, да прекъсне всѣкаква връзка съ свѣта, да стане глухъ за всѣкаквъ шумъ, за всички звукове вънъ и вжтре въ него. Молишъ ли се тайно, затвори всички ключове, всички съобщения съ свѣта, за да не те смуцава. И при това положение, остани самъ, въ размишление. Медитация и тайна молитва не е едно и сжщо нѣщо. Тѣ се различаватъ. Обаче, вие сами трѣбва да намѣрите тази разлика. Тайната молитва подразбира повдигане на ума на човѣка къмъ Бога. Съ други думи: тайната молитва подразбира отправяне погледа на човѣка къмъ слънцето — източникътъ на живота. Най-красивата молитва се заключава въ това, човѣкъ да помисли за Бога, като източникъ на живота.

Сега не ви остава нищо друго, освенъ да

размишляват върху въпроситѣ, които засегнахъ
въ тази лекция, да правите опити за усилване на
волята си, за да станете господари на себе си.
Т. м.

*

3. Лекция отъ Учителя, държана на
8 мартъ, 1922 г. София.

КАЧЕСТВА И ПРОЯВА НА ВОЛЯТА.

Т. м.

Четоха се работитѣ върху темата: „ Мѣстото на волята.“

За следния пжть ще извадите резюме отъ тази тема. Азъ пъкъ ще говоря научно, отъ френологично гледище, какво представя волята. Въ темитѣ вие разгледахте въпроса за волята психологически.

За следния пжть нека трима души отъ васъ да напишатъ нѣщо за произхода на бѣлия цвѣтъ. Разгледайте този въпросъ отъ естествено гледище, както е въ природата. Азъ ще ви наведе на идеята, какво представя бѣлия цвѣтъ. Допуснете, че на бѣло платно отваряте дупка. Какво виждате отдалечъ? Отдалечъ дупката изглежда като черно петно. Значи, всѣко нѣщо, което не се освѣтява, изглежда черно, тъмно. И обратно: ако върху черно платно направите дупка и я освѣтите, тя ще изглежда като свѣтло, бѣло петно. На какво може да се уподоби бѣлата площъ? Старитѣ схоластици сж уподобявали човѣшкия умъ на бѣла хартия, върху която може да се пише.

Сега, ще разгледаме качествата и проявата на волята. Волята се проявява въ три свѣта: въ умствения, въ сърдечния, т. е. въ свѣта на чувствата и желанията, или въ астралния свѣтъ и въ физическия свѣтъ. Волята подразбира процесъ на ограничаване. Представете си единъ богатъ, но разточителенъ човѣкъ, който харчи годишно стотици хиляди лева и все не му достигатъ. Обръща се къмъ приятели, оттукъ-оттамъ иска пари, но всички

отказватъ да му дадатъ. Най-после той решава да съкрати по нѣкакъвъ начинъ бюджета си. Какъ ще постигне това? Ще се обърне къмъ себе си, тамъ ще намѣри срѣдства, методи да си въздействува. Ще започне малко да яде и пие, скромно да се облича и т. н. Това той може да постигне само съ приложение на волята си. Значи, чрезъ приложение на волята си, човѣкъ може да се смалява и увеличава, т. е. съкращава и разширява. Първиятъ процесъ, съ който волята започва, е ограничаването. Безъ ограничаване волята не може да се прояви. Преди всичко, волята разбира строго опредѣлено движение въ съзнанието, т. е. наклонъ въ съзнанието. Следователно, докато нѣщата не се ограничаватъ, нѣма да има никакъвъ наклонъ, никакво движение. Щомъ се ограничатъ въ тѣсна площъ, и движението ще дойде. Обаче, отъ френологическо гледище, всички хора нѣматъ еднакво развита воля. Ето защо, човѣкъ трѣбва да познава признацитѣ на волята, да знае, коя воля е силна, и коя — слаба. Освенъ това, той трѣбва да знае, коя воля е култивирана, т. е. възпитана, разработена, и коя — проста, т. е. естествена.

Сега, като ученици на окултна школа, вие трѣбва да знаете признацитѣ на волята. Както всѣко нѣщо, така и волята има свои признаци. Запримѣръ, можете ли да очаквате нѣкаква философска мисълъ отъ човѣкъ, челото на когото е само два см. широко? Челото на човѣка трѣбва да е най-малко четири см. широко, за да може да мисли. Като знаете това, много отъ илюзиитѣ въ живота ви ще изчезнатъ. Ако живѣете съ илюзии, съ заблуждения, а се занимавате съ окултнитѣ науки, вие ще се натъкнете на редъ опасности. Защо? Ако нѣкой мисли, че е гениаленъ, окултизмътъ

ще му докаже, че не е такъв, и той ще се обезсърди. Ученикътъ трѣбва да знае, че гениалното въ него е въ зародишъ, като зародиша въ семката, и трѣбва да мине време, докато израсте, докато се развие и прояви. Значи, има гении, които едва сж въ процеса на растенето си; има гении, които сж вече израснали. Тѣй щото, кажете ли за нѣкой човѣкъ, че е гениаленъ, това значи, че той е израсналъ и се е проявилъ вече. Въ проститѣ, въ неукитѣ хора гениалното е въ зародишъ. Много време се изисква, докато гениалното въ тѣхъ се прояви. Изобщо, на всѣки сто години се ражда по единъ гений въ свѣта. На всѣки хиляда години се ражда по единъ светия. На всѣки две хиляди години се ражда по единъ Великъ Учителъ. Всѣка година се ражда по единъ талантливъ човѣкъ. Всѣки день се ражда по единъ обикновенъ човѣкъ. Всѣки часъ се ражда по единъ глупавъ човѣкъ.

Тѣй щото, който бърза, който иска да придобива нѣщата съ бързината на часоветѣ, той спада къмъ глупавитѣ хора. Който брой часоветѣ, когато се учи за Бога, той е глупавъ човѣкъ. Който брой днитѣ, той пъкъ се отнася къмъ обикновенитѣ хора. Значи, обикновенитѣ хора се раждатъ при обикновени условия. Изобщо, хората трѣбва да работятъ, да развиватъ волята си. За тази целъ тѣ трѣбва да иматъ известни мегоди, известни норми. Споредъ разбиранията на хората въ свѣта, само онзи има силна воля, който е физически силенъ и може да се справи съ мжчнотиитѣ въ живота. Като срещнете такъвъ човѣкъ, той веднага вади сабята си. Съ това той иска да покаже, че е човѣкъ съ силна воля, лесно се справя съ мжчнотиитѣ въ живота. Когато писателътъ хване перото, той проявява волята си. Това показва, че и той може да работи. Като отвори касата си, тър

говецът проявява волята си. Паритъ сж стимулъ въ живота на хората. Като отвори торбата си съ хлѣба, бедниятъ сжщо тѣй проявява волята си. Като отвори книгата си и започне да чете, учениятъ проявява волята си. Като влѣзе въ лабораторията, химикътъ проявява волята си. Значи, различни сж стимулитъ въ живота, които подтикватъ волята да се прояви. Ето защо, когато погледне главата си, човѣкъ трѣбва да се изпълни съ вѣра, да не се обезсърдчава, да знае, че има нѣщо, на което може да разчита. Той трѣбва да се почувствува смѣлъ, решителенъ, като военниятъ, който, като бутне сабята си, уповава на нейната здравина, вижда, че може да работи съ нея.

Преди всичко, вие трѣбва да имате вѣра въ себе си, въ вашия умъ, да знаете, че можете да работите съ него. После, вие трѣбва да вѣрвате въ сърцето си, като емблемъ на вашитѣ чувства, да вѣрвате, че то може да издържа на всички мъчности и страдания. Най-после, вие трѣбва да вѣрвате и въ стомаха си, да знаете, че той може да обработи храната, която му се дава, и да внесе необходимото за цѣлия организъмъ. Сжщо така вие трѣбва да имате вѣра въ ржцетѣ и краката си, да знаете, че съ тѣхъ ще можете да работите и да ходите, дето искате. Главата, сърцето, стомахътъ, ржцетѣ и краката представятъ талисманъ въ живота на човѣка, на който той може да разчита. Главата може разумно да решава всички въпроси. Ето защо, човѣкъ трѣбва да пази мозъка си, да не се демагнетизира. При голѣми сътресения, мозъкътъ може да изгуби силитѣ си. Причинитѣ за тѣзи сътресения могатъ да бждатъ отъ умственъ, отъ сърдеченъ или отъ физически характеръ. Таквъ примѣръ имаме съ единъ руски цигуларъ, който, като слушалъ единъ знаменитъ цигуларъ

да свири, вмѣсто да се импулсира повече, той се обезсърдчилъ. Това показва, че високитѣ планински върхове трѣбва да стоятъ далечъ отъ градоветѣ, да не хвърлятъ сѣнка. Съ други думи казано: голѣмитѣ авторитети, великитѣ хора трѣбва да стоятъ далечъ отъ обикновенитѣ хора, за да не ги засѣнчватъ, да не ги спѣватъ. Човѣкъ може да уповава на известенъ авторитетъ, да се импулсира отъ него; той трѣбва да събужда мисълта му, като сжщевременно не го ограничава. Ако въ при-сѣтствието на нѣкой ученъ не мислите свободно, този ученъ не може да бжде авторитетъ за васъ. Само Богъ може да бжде истински авторитетъ за хората. Въпрѣки това, 'Той така се е скрилъ, че нийде не може да се намѣри. Отъ пами-вѣка хората Го търсятъ, и все още не могатъ да Го намѣрятъ.

Сега, ако ви запитатъ, де е мѣстото на волята въ тѣлото, какво ще отговорите? Както знаете, че мозъкътъ въ главата е мѣсто на мисълта, а дробоветѣ и сърцето—мѣсто на чувствата, така трѣбва да знаете и мѣстото на волята въ тѣлото. Колкото повече чувствува човѣкъ, толкова повече той се разширява. Забелязано е, че когато човѣкъ е скърбенъ, той въздиша дълбоко. Значи, въ дробоветѣ се крие чувствителността на човѣка. Ето защо, за да се уравни скръбта, човѣкъ трѣбва дълбоко да диша. Реакциитѣ и спънкитѣ ставатъ въ стомаха. Волята на човѣка се изразява въ ржцетѣ, въ краката, въ езика, въ очитѣ, въ ушитѣ на човѣка. Изобщо, сѣтивата сж мѣсто на волята. Чрезъ тѣхъ тя се проявява и действува. Въ художника, напримѣръ, волята се изразява чрезъ четката. Въ оратора волята се изразява първо чрезъ мисълта, а после чрезъ езика. Значи, волята може да влѣзе въ всѣки удъ на чо-

вѣка и оттамъ да го направлява. Въ това отношение, волята е външната страна, т. е. проявената, обективната страна на Битието.

И тъй, всѣки външенъ удѣлъ въ човѣшкия организъмъ има отношение къмъ службитѣ, или къмъ функциитѣ, които вътрешно се изпълняватъ. Напримѣръ, челото е изразъ на мисълта; носътъ — на чувствата; брадата — на волята. Сжщото разпредѣление на функциитѣ е отбелязано и на прѣститѣ на човѣшката ржка: първата фаланга на палеца е изразъ на волята; втората — на човѣшкия умъ, а третата — на чувствата. Забелязано е, че когато волята започне да отслабва, човѣкъ свива ржката си на юмрукъ, т. е. скрива палеца си между другитѣ прѣсти. Когато нѣкой започне да обезумява, той държи прѣститѣ на ржцетѣ си отворени. Който държи палецътъ си всѣкога отгоре, надъ юмрука, той е човѣкъ съ воля. Юмрукътъ на човѣка прилича на чукъ, съ който той може да работи. Ето защо, всѣки човѣкъ трѣбва да наблюдава, да не крие палеца между другитѣ си прѣсти. Почне ли да крие палеца си, той се демагнетизирва. Следователно, дръжете палеца си винаги надъ юмрука, надъ другитѣ прѣсти. Тогава, именно, въ главата се събуждатъ центрове, които сж въ връзка съ палеца. Палецътъ е най-важниятъ прѣстъ въ човѣшката ржка. Той изпжква навсѣкжде. Безъ палеца и другитѣ прѣсти нѣмагъ смисълъ. Съ палеца всички прѣсти се осмислятъ. Вие трѣбва да работите върху формата на палеца си. Щомъ формата на палеца е красива, ще можете да въздействувате добре и върху волята си. Когато изучавате паталогическитѣ прояви на човѣшката воля, ще забележите, че първата фаланга на палеца въ престѣпницитѣ е малка и топчеста. Тѣзи хора днесъ може да не сж престѣпници, но носятъ сле-

дитѣ на своитѣ престѣпления отъ минали животи. Когато волята въ човѣка се развива правилно, първата фаланга на палеца расте; когато умътъ се развива правилно, втората фаланга расте. Въ това отношение, палецътъ на човѣка е барометъръ, по който може да се сѣди за развитието на неговата воля. Казвате: Може ли въ единъ животъ да порасне палеца на човѣка? — Може, разбира се. Ако въ единъ животъ палецътъ е порасналъ съ половинъ милиметъръ, човѣкъ е постигналъ много нѣщо. Ако работите съзнателно, само въ нѣколко години можете да забележите, че носътъ или палецътъ се е продължилъ. Ако първата фаланга на палеца е много дълга, такъвъ човѣкъ е своенравенъ. Обикновено, втората фаланга на палеца трѣбва да бѣде по-дълга отъ първата. Това показва, че умътъ трѣбва да взима надмощие надъ волята. Сѣщо така и третата фаланга, областта на чувствата, трѣбва да бѣде широка. Волята представя физическата страна въ човѣка. Ако волята въ нѣкой човѣкъ преодолява, той минава за упоритъ, за своенравенъ. Като намисли нѣщо, право-криво, той не отстъпва, непременно ще го направи. Въ този човѣкъ гордостта взима надмощие. Той мисли, че не може да прави погрѣшки. Кажете ли веднѣжъ нѣщо, то е право. Обикновено, интеллигентнитѣ, ученитѣ хора сѣ сбѣдничави, а проститѣ — упорити. Човѣкъ може да изпитва и да калява волята си въ малкитѣ работи. Запримѣръ, кажете си, че искате да станете утре точно въ четири часа и вижте, доколко ще успѣете. Ако кажете, че ще станете въ четири ч. с., веднага изкушението ще дойде, и вие ще си кажете: Кой ще става толкова рано, въ такъвъ студъ? Вънъ е много студено, и азъ мога да се простудя. Не, кажешъ ли веднѣжъ, че ще станешъ въ четири ч. с., ще ста-

нешъ, набързо ще се облѣчешъ и ще се разходишъ изъ стаята. При това положение, нѣма никаква опасностъ отъ простуда.

Много окултни ученици не успѣватъ, защото не могатъ да се концентриратъ. Когато се концентрира, мисълта на ученика трѣбва да минава безпрепятствено отъ едно състояние въ друго. Който не може да се концентрира, той заспива, и съзнанието му слиза въ по-низка областъ. Въ това слизане се прекъсватъ картинитѣ, които човѣкъ би могълъ да види. Това заспиване се дължи на сжщества, които иматъ за целъ да приспиватъ хората, за да ги лишатъ отъ възможността да видятъ повече нѣща. Като знаятъ това, хората трѣбва да се борятъ, да не заспиватъ. Щомъ започнатъ да се концентриратъ, повечето хора заспиватъ, защото иматъ много неприятели, които съзнателно ги сплватъ, замѣгляватъ съзнанието имъ, и тѣ слизатъ по-долу, отколкото сж били. Като имъ внушаватъ мисли, тѣ започватъ да заспиватъ и падатъ въ тѣхни ржце. Следователно, никакво заспиване не се позволява на онзи, който иска да се концентрира. Той трѣбва да бжде тихъ и спокоенъ, да не мисли за резултатитѣ. Природата обича настойчивостъ, постоянство, а не своенравие. Не мислете, че можете да подчините природата на себе си. Това е невъзможно! Ако хората се хармонизиратъ съ природата и пристѣпватъ къмъ нея съ искреностъ и постоянство, тя дава това, което имъ е нужно. Бждете като ученика, който настоява предъ учителя си, който учи и е готовъ на всички жертви. Щомъ ученикътъ постоянноува, и учителтъ е готовъ да даде. И природата постѣпва по сжщия начинъ. Като види, че хората сж готови на всички жертви, и тя има разположение да дава. Ако хората сж своенравни, и тя ги лишава отъ

всичко онова, което тѣ искатъ отъ нея. Следователно, воля има само онзи, който, следъ като на едно добро негово желание му откажатъ 99 пѣти, той пакъ постоянствува. И най-после, на стотния пѣтъ неговата воля ще надвие.

Сега, въ този животъ, кармически, вие имате редъ препятствия, които трѣбва да преодолеете. Едни отъ васъ иматъ по-голѣми препятствия, други — по-малки, но съ силата на волята тѣ ще могатъ, по-лесно или по-мжчно, да ги преодолеятъ. Като дойдатъ до известно положение, нѣкои се обезсърдчаватъ и се отказватъ по-нататкъ да работятъ. Тѣ се оправдаватъ, че сж млади още, че трѣбва да си поживѣятъ малко; единъ день, като остарѣятъ, тогава ще помислятъ за тази работа. Ако и тогава не успѣятъ, ще отложатъ за другъ нѣкой животъ. Не, пристѣпете къмъ работа още сега, безъ никакво отлагане. Ако отложите работата за бждеще, ще се натъкнете на сжщия законъ. Започнете да работите съзнателно, съ ограничаване, а не съ измжчване. Освободете се отъ всичко онова, което ви спѣва въ живота. Работете за придобиване на онова, което ви липсва.

И тѣй, като работите върху волята си, ще се справите първо съ физическия човѣкъ, съ тѣлото си; после, съ чувствата си и на трето мѣсто — съ мислитѣ си. Въ тази посока, именно, трѣбва да отправите волята си. Само по този начинъ ще можете да пресъздадете тѣлото си, да внесете въ него онѣзи елементи, които ще му предадатъ по-голѣма бодростъ и издържливостъ; само по този начинъ ще внесете въ тѣлото си такива елементи, които ще предадатъ по-голѣма издържливостъ на чувствата и по-голѣма сила на мислитѣ.

Всички, които влизате въ този класъ, добре е да си опредѣлите презъ 24-тѣ часа на деноно-

щието два положителни часа за работа. Единият часъ може да е сутринъ, а другиятъ — вечеръ. Презъ тѣзи два часа изпратете си по едно добро желание за усилване на волята си. Засега, достатъчно е да изберете тия два часа само презъ единъ день отъ седмицата, който день обичате. И тогава, като ставате сутринъ и преди да си лягате вечеръ, застанете тихо и спокойно въ себе си, съ добро разположение на духа и пожелайте всѣки за себе си нѣщо добро. После, къмъ всѣки едно отъ класа изпратете по една добра мисль. Успѣхътъ въ тази работа ще зависи отъ разположението на вашето сърце и на вашия умъ. Безъ разположение нищо не става. Тѣй щото, презъ тѣзи два часа вие ще изпращате добри мисли къмъ всѣки едно отъ класа ви, да направите единъ малкъ опитъ. Ще започнете отъ малките опити и постепенно ще отивате къмъ голѣмитѣ. Ако ученикътъ не може да напише първата буква на азбуката, следъ нея втора, трета, които впоследствие да съчетава въ слогове и думи, той по никой начинъ не би могълъ да състави едно изречение.

Същото ще направите и вие съ съученицитѣ си отъ вашия класъ. Ще си представите всѣки едно лично, ще прекарате образа му въ съзнанието си, и по този начинъ, съ добрата си мисль, ще се свържете съ него. Ще се спрете върху всѣкиго въ мисльта си така, както вечеръ или сутринъ поливате цвѣтята. Когато поливате градината си, вие взимате лѣйка и тръгвате последователно, отъ едно цвѣте къмъ друго, да ги поливате. Обаче, въ окултната наука не се позволява да поливате цвѣтя съ мъркучъ. По-лесно е да поливате цвѣтята съ мъркучъ, но резултатитѣ не сж добри. А тѣй, съ лѣйка, да ходите отъ едно

цвѣте на друго, е по-бавно, повече време се губи, но резултатитѣ сж отлични. Тѣй щото, за всѣки ученикъ ще употребите по десетъ секунди, най-много до половинъ минута. Ако употребите за всѣкиго по една минута, ще се уморите. Опитътъ трѣбва да бжде направенъ съ разположение, безъ никаква умора. Доброто, което пожелаете за себе си, ще изпратите и къмъ другитѣ. По този начинъ ще поляризирате волята си. Като се упражните въ концентриране на мисълта си, можете да правите този опитъ и по-дълго време, като давате за всѣки единъ по две, три, до петъ минути — кой колкото може. Обаче, да не се яви у васъ нетърпение, желание часъ по-скоро да свършите опита; занимавайте се съ всѣкиго не повече отъ десетъ секунди.

Сега, кой день бихте избрали за упражнението? (— Четвъртъкъ). Значи, утре сутринта, отъ 5—6 ч. и вечерта отъ 11—12 ч. ще направите упражнението. Докато не свършите упражнението, нѣма да си лягате. Ще бждете бодри, за да го изпълните добре. Засега ще обещаете, че ще направите упражнението само за дадената седмица. После, ще обещаете, че ще го правите четири седмици наредъ, а следъ това и цѣла година. Правилно е да се започва отъ малкото и да се отива къмъ голѣмото. Нѣкой дава обещание да направи нѣщо за цѣлъ животъ, но после нищо не изпълнява. (— Каква мисълъ да изпратимъ?) — Каквото желаете и за себе си. Презъ времето, когато се концентрирате, ще бждете тихи и спокойни, мисълта сама по себе си ще дойде. Каквато мисълъ дойде въ ума ви, ще си я запишете. Мисълта ще бжде кратка и ясна. Вие може да не изкажете мисълта си добре — това нищо не значи. Важно е желанието ви да е правилно. Когато детето иска

да рисува, желанието му е правилно, но формата още не е правилна. Единъ денъ и формата ще бжде правилна.

Когато проектирате мисълта си, изговаряйте следното изречение: „Безъ страхъ въ Любовьта безгранична!“ Това изречение ще ви послужи като методъ за ограждане.

Т. м.

*

4. Лекция отъ Учителя, държана на 15 мартъ, 1922 г. София.

СТАРЪ И НОВЪ ЖИВОТЪ.

Т. м.

Сега, вие искате да знаете, за какво да се молите. Да се задава такъв въпросъ, то е все едно да се запитва, кои сж отличителнитѣ качества, напримѣръ, на вѣрващия, на слушателя и на ученика. Отличителното качество на вѣрващия е вѣрата; на слушателя — слушането, а на ученика — ученето. Следователно, ученикътъ се моли за учението си.

Прочетоха се работитѣ за волята и за бѣлия цвѣтъ.

За следния пжтъ пишете върху темата: „Отличителнитѣ чѣрти на доброто и злото.“ Ще пишете най-сжщественото върху доброто и злото, както ги схващате.

Какъ направихте упражнението, което бѣхъ ви далъ миналата седмица? Можахте ли всички да станете на време? Всѣки трѣбваше да си внуши, да стане на време. Всички задачи и упражнения, които се даватъ въ окултнитѣ школи, трѣбва да се изпълняватъ съзнателно, а не механически. Самитѣ задачи и упражнения иматъ за целъ да поведигнатъ съзнанието на ученика. При това, тѣ трѣбва да се изпълняватъ съ любовъ. Ако не работи съ закона на любовта, ученикътъ нищо не може да постигне. Той ще има обикновени опитности и обикновени постижения, каквито се постигатъ при обикновенитѣ школи. Ако любовта е въ душата ви, вие ще можете да станете на време и ще изпитате голѣма радостъ въ себе си. Ако любовта не присжтствува въ душата ви, вие ще се

колебаете, ще мислите, да станете, или не, какво ли е времето вѣнъ и т. н. Презъ това време ще дойдатъ изкушенията, и трѣбва да мине дълго време, докато се справите съ тѣхъ. Изкушенията, колебанията, съмненията сж бурени въ астралния свѣтъ. Следователно, когато въ окултнитѣ школи се даватъ упражнениа или задачи, едновременно съ живота се събуждатъ и бурени, които започватъ да растатъ и да се развиватъ. Въ този смисълъ, буренитѣ представятъ голѣма опасностъ за развиването на нѣкои добри чърти, на нѣкои добродетели въ душата на ученика.

За изяснение на тази мисълъ, ще си послужи съ следната аналогия. Представете си, че близо до коренитѣ на нѣкой голѣмъ джбъ посадите едно малко цвѣте или растение. Какъ мислите, добре ли ще се развива това цвѣте? Цвѣтего нѣма да се развива добре. Защо това цвѣте не ще може да вирѣе? Въ скоро време това цвѣте ще заглѣхне, защото джбътъ ще поглѣща всички хранителни сокове отъ земята, както и свѣтлината на слънцето, тъй щото, почти нищо нѣма да остане за цвѣтенцето. Следователно, вие трѣбва да имате предъ видъ, че стариятъ човѣкъ, който живѣе у васъ, както и всички стари възгледи и разбирания за науката, за живота, представятъ голѣмо дърво, подобно на джба. И ако вие не се отдалечите отъ коренитѣ на това дърво, каквато работа и да започвате, нѣма да успѣвате. Защо? Това дърво ще изсмуква соковетѣ на вашия животъ. Окултиститѣ наричатъ тоаа дърво „дърво за познаване доброто и злото.“ Ето защо, човѣкъ трѣбва да стои далечъ отъ това дърво, за да може свободно и правилно да се развива. Това значи да ликвидира човѣкъ съ своята карма. Кармата е дърво, което има свои нужди и желаниа:

да расте и да се развива. Това дърво, което представя миналия животъ въ човѣка, трѣбва да се изкорени, да се замѣсти съ ново. Който се е опитвалъ да корени това дърво, той е разбралъ, какво значи да изтрѣгва дяволския нокътъ отъ себе си. Рече ли да го изтрѣгне, вижда, колко много боли. Като види, че боли, той започва да го рѣже. Не, боли—не боли, този нокътъ трѣбва да се изтегли, да се изтрѣгне съ корень. Въ това седи спасението на човѣка. Нѣкой започва да тегли този нокътъ, но като го заболи много, той го оставя. По този начинъ той си създава по-голямъ болки. Който иска да бѣде ученикъ, той трѣбва да изтегли този нокътъ изведнѣжъ.

Казвамъ: ако не можете да изкорените това дърво въ вашия животъ, поне отдалечете се отъ него. И тогава, посадете новия животъ, новитѣ идеи, новитѣ мисли далечъ отъ старитѣ. Значи, безъ да искате, едновременно ще водите и двата живота. При това положение, забелязвате, какъ, въ дни на добро разположение, при благородство на вашето сърце, вие сте наклоненъ къмъ проява на красивото, на великото въ себе си, готови сте да говорите истината; и обратно, въ дни на разположение, и вие сами не усещате, какъ езикътъ ви се подхлъзва, и говорите или правите това, което не искате. И като останете сами, вие сте недоволни отъ себе си и се чудите, какъ се подадохте на известно изкушение. Това става и съ млади, и съ стари — съ всички хора. Туй се дължи на стария животъ въ хората.

Като се говори на хората за Истината, тѣ казватъ: Истината е неприложима въ живота. Това показва, че Божествениятъ животъ изисква напреднали души. Съвременнитѣ хора не могатъ да служатъ на Божията Истина, понеже сж останали

назадъ въ развитието си. За това е много спомогнала черната ложа, която, съ редъ религиозни системи, е успѣла да спре развитието на човѣшкитѣ души. Обаче, споредъ мене, по-лесно е да се живѣе за Истината, отколкото за свѣта; по-лесно е да се служи на Бога, отколкото на свѣта. Мнозина намиратъ, че е по-лесно да се живѣе за свѣта, отколкото за Бога. Защо мислятъ така? Тѣ мислятъ по този начинъ, защото свѣтътъ изисква своето съ сила и го налага съ сила, когато Божествената Истина изисква своето по любовъ, доброволно. И както виждате, насилието въздействува по-силно върху хората. Тѣ вършатъ и доброто, и злото чрезъ насилие, но този методъ е времененъ, а резултатитѣ му сж безплодни, тѣ носятъ редъ страдания и нещастия на хората. Понеже хората не сж научени да работятъ отъ любовъ, доброволно, ще видите, че много окултни ученици, следъ като сж били въ школата нѣколко години, единъ день излизатъ отъ нея, подъ предлогъ, че тази наука не е за тѣхъ. Единъ индусъ отива въ Франция, дето образува окултна школа. Въ първо време се записали въ нея 500 души ученици, все благородни французи, но следъ като имъ били изложени правилата, които школата изисквала, до края на годината останали само петъ ученика, по единъ на стотъ. Защо напуснали толкова много ученици? Понеже индуската школа изисква постоянство, усилие и трудъ. И до днесъ още мнозина се стремятъ къмъ изтока, къмъ индускитѣ системи. Обаче, едно трѣбва да се знае, че много отъ индускитѣ правила и методи не отговарятъ на тия на живата, разумна природа. Запримѣръ, ако на западъ се приложи науката за дишането, която индузитѣ прилагатъ, тя ще даде отрицателни резултати. Защо? Защото тия системи сж добити при

слизането на човѣчеството, т. е. по закона на инволюцията. А понеже бѣлата раса започва своето развитие по закона на еволюцията, т. е. по пжтя на възкачването, тия системи трѣбва да се видоизмѣнятъ.

За изяснение, ще приведа една една мисълъ отъ индуската философия. Индуситѣ, напримѣръ, казватъ: Безъ учитель не може, т. е. безъ учитель нѣма развитие. Споредъ насъ, учителятъ е сжщество, което мисли. Следователно, ние излагаме сжщата мисълъ въ следната форма: Безъ свѣтла мисълъ не може; безъ свѣтла мисълъ нѣма какво развитие. Значи, който иска да учи, той непременно трѣбва да има свѣтла мисълъ, за да може да възприема. И тогава, Истината ще бжде една и сжща и за Учителя, и за ученика. Въ това отношение, способниятъ ученикъ се нуждае отъ добъръ учитель, както и добриятъ учитель се нуждае отъ способенъ ученикъ. Този законъ трѣбва да се прилага навсѣкжде въ живота. Преди да навлѣзе въ окултната школа, ученикътъ се нуждае отъ редъ правила, съ които да се предпазва. Запримѣръ, много ученици, като влѣзатъ въ Школата, започватъ да мислятъ, че сж млади още, че ще се лишатъ отъ естествения животъ, и току виждате, че единъ день напушатъ Школата. Това е криво разбиране. Окултната школа има за задача да научи младитѣ, именно, какъ да живѣятъ. Значи, окултната наука има за задача да изправи живота на старитѣ, а да научи младитѣ, какъ да живѣятъ.

Законъ е: старото се изправя, а младото се учи. Старитѣ религиозни разбираня, старитѣ разбираня за живота могатъ да се събудятъ въ младия човѣкъ и да го спънатъ. Затова, именно, преди да сж дошли до това положение, тѣ трѣбва да бждатъ научени правилно да живѣятъ. Много

противоречия ще се явятъ и въ старитѣ, и въ младитѣ, но ако знаятъ произхода имъ, тѣ лесно могатъ да се справятъ съ тѣхъ. Новиятъ животъ, както и Истината, която иде въ свѣта, сж въ състояние да изкаратъ тия неджзи и противоречия навънъ. Ето защо, когато тия противоречия изпжкнатъ въ васъ, вие не трѣбва да се съблазнявате отъ тѣхъ и да мислите, че новиятъ животъ, новитѣ идеи не сж за васъ. Кажете ли така, вие сами произнасяте присждата си. Споредъ законитѣ на окултната школа, ученикътъ самъ създава своето щастие и нещастие.

Сега, ще ви дамъ едно малко обяснение за относителнитѣ истини въ живота. Допуснете, че слънцето представя една опредѣлена точка въ пространството. Къмъ тази точка отправяме единъ лостъ, съ който искаме да покажемъ, че всички планети въ слънчевата система се намиратъ на една права линия. Приемете, че този лостъ може да се върти. Какво ще забележите при въртенето на лоста? Колкото по-бързо лостътъ се върти, толкова по-бързо се движатъ по-отдалеченитѣ планети отъ слънцето; по-близкитѣ планети пъкъ се движатъ по-бавно. Споредъ този законъ, колкото по-бързо се движи едно тѣло, толкова по-далечъ се намира то отъ центъра. И обратно: колкото по-бавно се движи едно тѣло, толкова по-близо се намира до центъра. Обаче, въ сегашната слънчева система е точно обратно. Споредъ еволюционния законъ, всички тѣла, които се намиратъ близо до центъра, се движатъ по-бързо; ония пъкъ, които сж далечъ отъ центъра, се движатъ по-бавно. Ако приложите този законъ къмъ единъ религиозенъ и единъ свѣтски човѣкъ, ще видите, че и тукъ той е вѣренъ. Забележете, свѣтскитѣ хора, които не мислятъ за Бога, нито се молятъ, сж по-пър-

гави, по-енергични и работни отъ религиознитѣ. Още при ставане сутринь, тѣ започватъ да работятъ. Като ставатъ сутринь, религиознитѣ хора започватъ да се молятъ, да съзерцаватъ, да размишляватъ, като се разхождатъ натукъ-натамъ, безъ да работятъ нѣщо. Свѣтскитѣ хора иматъ мнение за религиознитѣ, че сж мързеливи, че не обичатъ да работятъ. И наистина, като стане духовень, човѣкъ или малко работи, или не иска да работи. Защо е така? Защото, докато е билъ свѣтски човѣкъ, той е работилъ много и сега казва: На времето си работихъ достатъчно. Сега мога вече да почивамъ. Ето защо, религиснитѣ хора все за почивка говорятъ.

Казвамъ: ще дойде день, когато хората ще бждатъ въ състояние на почивка, но не трѣбва да бързатъ. Въ това отношение, много окултисти правятъ сжщата погрѣшка, като искатъ да ликвидиратъ съ науката. Тѣ искатъ съвършено да отхвърлятъ официалната наука за себе си и да останатъ само съ окултнитѣ знания. Обаче, като започнатъ това да отхвърлятъ, онова да отхвърлятъ, виждатъ, че нищо не имъ остава. Тѣ мислятъ, че сж дошли до центъра на своитѣ знания, но се заблуждаватъ. Всѣки центъръ представя планета на другъ лостъ, който е свързанъ съ много още системи, дето движението става по съвсемъ други закони. Едно се иска отъ ученика: да осмисля всѣка своя постъпка, за да може по този начинъ да намѣри нейното мѣсто. Бихъ желалъ, въ това отношение, да станете художници. Има художници-майстори, които, каквато линия, каквато чърта видятъ, колкото крива да е, тѣ веднага я използватъ за нѣщо: поставятъ я като частъ на нѣкоя сложна фигура, или я взиматъ за образецъ на нѣщо. Следователно, дойдете

ли до вашитѣ мисли, чувства и действия, стремете се да ги осмислите, да изкарате нѣщо отъ тѣхъ, както художникътъ изкарва нѣщо хубаво отъ всѣка точка и линия. Затова, именно, не се борете съ вашето минало, но използвайте опитноститѣ, които то носи, като основа на бждещето.

Вториятъ опитъ, който ще направите върху дадената задача, ще бжде тази вечерь (срѣда) и утре вечерьта (четвъртъкъ). До 12 ч. в. нѣма да си лягате, за да направите упражнението. Ще свѣрите часовницитѣ си, за да спазите опредѣленото време. Ще започнете упражнението въ одинадесетъ часа и половина вечерьта и ще трае половинъ часъ, до дванадесетъ часа вечерьта. Разбира се, това време, презъ което ще правите опита, не отговаря напълно на физическото. Има малка разлика между едното и другото време. За да познаете, дали часътъ е близо 12, ще следите вашето вътрешно състояние. Ако часътъ е приближилъ 12, ще усѣтите въ себе си малка вътрешна радостъ. Ако истинското време не се съвпада съ това, което часовникътъ ви показва, ще почувствувате вътрешно безпокойствие. Щомъ пристъпите къмъ упражнението, мислено ще произнесете имената на всички ученици отъ вашия класъ. Следъ това, къмъ всѣки едного ще отправите последователно формулитѣ, първата и втората, а именно: 1. „Безъ страхъ и безъ тъмнина!“ 2. „Безъ страхъ въ любовта безгранична!“

При първия опитъ отправихте къмъ всѣкиго по една добра мисль, но въ него имаше малки изключения: нѣколко ученика не бѣха точни. Като се моли, човѣкъ чувствува вътрешна радостъ. Това значи, че той се е обърналъ къмъ Бога, Обръщането на човѣка къмъ Бога е подобно на обръщането на цвѣтията къмъ слънцето.

Достатъчно е само да помислимъ за Бога, за да се отдѣли отъ Него единъ лжчъ и да проникне въ душата ни. Този лжчъ е тъй необходимъ за душата ни, както слънчевата свѣтлина за цвѣтята. Въ окултнитѣ школи ученицитѣ се домогватъ до съвсемъ други знания и схващания за Бога отъ тия на обикновенитѣ хора. Хората искатъ да дадатъ нѣкаква форма на Бога, но питамъ: каква форма може да се даде на свѣтлината? Свѣтлината сама създава формитѣ. По какъвъ начинъ свѣтлината създава формитѣ? Щомъ срещне нѣкакво препятствие, тя създава вече известна форма. Тъй шото, искате ли свѣтлината да създаде нѣкаква форма, поставете ѝ известно препятствие. Направете срѣдата на вашитѣ мисли по-рѣдка, или по-гъста, и тѣ веднага ще претърпятъ пречупване. За ученицитѣ е важно да разбератъ: отношенията си къмъ цѣлокупния животъ; ролята си въ великия Божественъ животъ; предназначението и задачата си като човѣци, като същества, които сж дошли на земята да живѣятъ. Щомъ разбере това, ученикътъ ще може да изпълни всичко, което му е опредѣлено. Условията, възможноститѣ на тоя животъ даватъ само единъ начинъ, по който можете да се развивате правилно. Бждещитѣ условия, бждещиятъ животъ носи въ себе си други начини за правилното разбиране на хората.

Единствениятъ правиленъ начинъ, по който хората могатъ да се развиватъ, е Божията Любовь. Тази Любовь дава възможность да схванете въ живота най-възвишеното, най-благородното и заради него да се обичате. Днесъ хората се обичатъ външно, но това не е любовь. Любовьта къмъ хората подразбира любовь къмъ благородното, Божественото въ тѣхъ. Обаче, докато не намѣрите Божественото въ себе си и Го обикнете, и хо-

рата не можете да обичате. Всички страдания, всички противоречия въ свѣта произтичатъ отъ факта, че хората търсятъ Истината и Любовта отвънъ нѣкъде. Първо ще ги намѣрите вътре въ себе си и въ хората, а после ще ги намѣрите и отвънъ. Когато две същества съзнаятъ, че иматъ Божествено начало въ себе си, тѣ вече се познаватъ, иматъ две, три, четири и повече допирни точки помежду си и образуватъ системи отъ планети. Ето защо, който търси Божественото въ себе си и въ другитѣ хора, той нѣма защо да се спира върху дребнавоститѣ на обикновения животъ.

Сега, ще ви дамъ една картина, съ която искамъ да изясня вашето вътрешно състояние. Представете си единъ голѣмъ, богатъ палатъ, въ който се дава голѣмо угощение. На угощението присѣдствуватъ много гости, които ядатъ, пиятъ, пѣятъ и се веселятъ. Главниятъ входъ на тоя палатъ е затворенъ, понеже всички гости, поканени на угощението, вече сж се събрали. Освенъ главниятъ входъ, въ този палатъ има и единъ заденъ входъ, презъ който могатъ да влизатъ само най-близкитѣ приятели на домакиня. Домакинътъ е обещалъ на единъ отъ своитѣ приятели да поговори съ него. Какво трѣбва да направи? Ще остави гоститѣ да се веселятъ, а той ще излѣзе на задния входъ на палата, и тамъ свободно ще говори съ приятеля си. Това значи: когато съществата въ васъ ядатъ, пиятъ и се веселятъ, нѣма да имъ обръщате внимание, ще ги оставите сами да се веселятъ, а вие ще излѣзете на задния входъ, дето никой нѣма да ви види, и тамъ ще си поговорите съ своя добъръ приятелъ. Угощението и веселбитѣ на вашитѣ гости не трѣбва да ви смущаватъ. Вие не трѣбва да се безпокоите отъ мисълта, какво ще кажатъ тѣ, като се научатъ,

че вие сте излѣзли на задния входъ да се разговаряте съ приятеля си. Гоститѣ ви нѣма да забележатъ даже, че вие не сте между тѣхъ. Ако пъкъ искате никой да не забележи вашето отсъствие, дайте имъ повече да ядатъ и пиятъ, да се забравятъ.

Тѣй щото, когато човѣкъ се стреми къмъ забогатяване, той иска да изпжди всички свои гости, да остане самъ, да може да излиза и влиза презъ задната врата, да се разговаря съ приятеля си, безъ да го забележи нѣкой отъ тѣхъ. Окултниятъ ученикъ се заблуждава въ желанието си изведнѣжъ да забогатѣе. Затова, именно, той казва на гоститѣ си: Днесъ трѣбва да се срещна съ единъ свой приятелъ, да се поразговоря, другъ пжтъ елате. — Щомъ каже така, спѣнкитѣ започватъ да го следватъ една подиръ друга. Оставете гоститѣ си да ядатъ и да пиятъ, не ги връщайте назадъ. Какво лошо има въ това, че тѣ ядатъ и пиятъ? По този начинъ тѣ ще има съ какво да се занимаватъ и нѣма да ви безпокоятъ. Иначе, тѣ постоянно ще искатъ отъ васъ това-онова и нѣма да ви оставятъ спокоенъ. Гоститѣ представятъ свѣта въ човѣка. Колкото и да сте свързани съ този свѣтъ, каквото и да прави той, това не трѣбва ни най-малко да се отнася до вашия животъ. Свѣтътъ не трѣбва да ви препятствува. Вие имате единъ заденъ входъ, презъ който всѣкога можете да излѣзете. Главниятъ входъ обикновено бива затворенъ, но затова пъкъ задниятъ входъ е всѣкога отворенъ. Презъ този входъ, именно, всѣки може да излиза и да влиза, когато пожелае.

Сега, като задача за размишление, до следния урокъ, ви давамъ въпроса: Какво е вашето предназначение въ този животъ? Сжщевременно, желая на всички, като млади, да се освободите отъ!

песимизъма. Абсолютно никакъвъ песимизъмъ да не остане въ васъ! Бждете бодри, смѣли, решителни и гледайте на живота сериозно. Ако ви нападнатъ тъмни, мрачни мисли и желаня, кажете си: Това неразположение не е мое. То се дължи на гоститѣ въ мене, които сж недоволни отъ това, че нѣма, какво да ядатъ и пиятъ. Докато живѣе съ стари идеи и възгледи, съ идеитѣ на дѣдо си и баба си, човѣкъ всѣкога ще бжде недоволенъ. Когато пожелае нѣщо и не му го дадатъ, не му услужатъ, дѣдото всѣкога се обижда. Той казва: Какъ така, азъ, старъ човѣкъ, пожелахъ нѣщо, и думата ми не се изпълни! Въ това отношение, младиятъ не се нуждае отъ чужда помощъ. Той самъ може да оре, да копае, да носи вода — той всичко самъ може да си върши. Щомъ може всичко самъ да си прави, трѣбва ли да се смуцава, да се тревожи за нѣщо? Стариятъ пъкъ, понеже самъ нищо не може да си направи, готовъ е да се сърди на всѣки, който въ момента не му услужи. Следователно, за да не се сърдите, за да не се обиждате, мислете, че всичко сами можете да си направите. Като казвамъ, че всичко можете сами да си направите, имамъ предъ видъ закона на Любовта. Въ Любовта е всичко възможно. Който живѣе въ закона на Любовта, той всичко може и всѣкога младъ ще бжде. Щомъ изгуби Любовта, щомъ напусне този законъ, той остарява и се нуждае отъ услугитѣ на окръжаващитѣ. За да се увѣрите въ този законъ, да видите, че той работи безъ изключение, направете опитъ да го приложите. Мислете върху въпроса, какъ може да се оправи свѣта чрезъ великия законъ на Любовта. Едно време пророкъ Илия изкла 400 пророци, като мислѣше, че ще освободи Израиль, но не успѣ. Той не се уплаши отъ това, което направи, но се уплаши отъ една

жена и избѣга. Следъ това трѣбваше да отиде въ пустинята, да прекара тамъ 40-дневенъ постъ, да му покажатъ начинъ, по който свѣтътъ може да се оправи. Той прекаралъ известно време въ планината, всрѣдъ канаритѣ, дето се явила голѣма буря, а после и огънь, но Господъ не билъ нито въ бурята, нито въ огъня. Най-после той чулъ тихъ гласъ, т. е. гласа на Любовта, гласа на Бога. Едва тогава пророкътъ разбралъ, че хората могатъ да се оправятъ само чрезъ тихия гласъ. Бурята представя методъ, съ който сегашнитѣ хора работятъ. Бурята представя сегашния животъ на хората. Огънятъ, това сж страданията, презъ които хората минаватъ. Обаче, свѣтътъ не може да се оправи нито чрезъ бурята, нито чрезъ огъня. Бурята може да рушава канари; бурята може да корени дървета, но по никой начинъ тя не може да оправи свѣта. Като чулъ тихия гласъ, пророкъ Илия закрилъ очитѣ си и разбралъ дълбокия смисълъ на този гласъ. Сега, и на васъ, като на окултни ученици, обръщамъ вниманието ви на тихия гласъ, да видите, какво той може да направи. Досега вие сте искали да бждете силни, като бурята и като вѣтъра, да покажете на хората, кои сте, и какво можете да направите. Обаче, ние искаме да ви научимъ „тихо да говорите“ и да видите, какво можете по този начинъ на направите.

Сега, едно трѣбва да имате предъ видъ: докато не проучите нѣщата добре и не ги изпитате, никому не ги съобщавайте! Докато плодоветѣ на вашето дърво не узрѣятъ, никому не ги предлагайте! До това време и вие още нищо не знаете. Като посади семената и получи плодъ, ученикътъ ще занесе този плодъ първо на учителя си. После, може да го носи, дето иска. Ученикътъ занася първия плодъ на своя учителъ. Отъ останалитѣ

плодове той може да носи, дето иска и по колкото иска. Ако бързате да занесете на хората незрѣли още плодове, отъ никого не опитани и провѣрени, вие ще се натъкнете на редъ противоречия. Затова, не бързайте да разправяте на хората неизпитани и непровѣрени нѣща. Тѣ ще ви изслушатъ, може би и предъ васъ нищо да не кажатъ, но въ себе си непременно ще ви осждятъ. Тѣ ще кажатъ: Чудно нѣщо, съ какви празни работи се занимаватъ тия хора! По този начинъ тѣ ще внесатъ въ подсъзнанието ви една противоречива мисълъ. Отъ хиляди години насамъ, отъ какъ живѣете на земята, вие сте опитвали тия нѣща. Има ли смисълъ пакъ да ги опитвате? Целта на тази Школа е да ви даде методи, правила, да превърнете стария животъ въ новъ, нѣщо, което и алхимицитѣ сж проповѣдвали. И тѣ сж учили старитѣ хора да се подмладяватъ. За тази целъ тѣ сж правили редъ опити, прилагали сж разни начини. Тѣ сж взимали, напримѣръ, единъ старъ човѣкъ, затваряли сж го херметически нѣкъде и сж го подлагали на различни реакции. Въ резултатъ на тѣзи реакции, този старъ човѣкъ се превръщаль въ младъ, съ нови сили, съ нова енергия за работа. По сжщия начинъ и васъ ще затворятъ херметически, за да се подмладите, но това нѣма да бжде днесъ — нѣкога ще бжде. Сега, идете по домоветѣ си безъ страхъ и безъ тъмнина!

Тази вечеръ каква мисълъ ще си изпатите? Пожелайте дълбоко въ душата си: да проникне истинското знание въ вашитѣ умове, въ вашето съзнание. Правете упражненията добре, защото силата на човѣка седи въ упражненията, които той прави. Безъ упражнения всички усилия сж напразни. Нѣкой може да запита, защо трѣбва да направи упражнението въ 12 ч: в., а не въ единъ

часа следъ полунощъ? Това не трѣбва да ви интересува. Ще станете на опредѣленото време, ще размишлявате половинъ часъ и точно ще си напишете мисълта, която сте изпратили на съученицитѣ си. За тази целъ трѣбва да имате по една тетрадка, или по едно тевтерче, въ което да си записвате хода и резултата отъ упражненията. Представете си, че едного отъ васъ изпратятъ въ България нѣкъде, да образува окултенъ класъ. Какво ще прави той? Като не знае друго, той ще потърси методи и правила отъ писаното въ книгитѣ по този въпросъ. Ще отвори, напримѣръ, книгата „Свѣтлина върху пжтя“ и ще започне да чете: „Убий всѣко желание въ себе си!“ Питамъ: като убиее всѣко желание въ себе си, какво ще остане отъ васъ? Това е кривъ преводъ на една окултна мисълъ. Окултнитѣ истини не се превеждатъ буквално. „Да убиешъ всѣко желание въ себе си“ — това не подразбира физическо убиване, но обръщане къмъ Бога. Ако една мисълъ, едно чувство или желание отива надолу, къмъ земята, обърни ги въ обратна посока — нагоре. Нѣкой има да взима пари отъ нѣкого; отива при него, заплашва го съ сждъ, съ убийство, за да му върне паритѣ. Това е насилие! Какво ще спечели този човѣкъ, ако даде своя длъжникъ подъ сждъ, или ако го убие? Върви той, мисли, но по едно време мисълта му взима друго направление, нагоре, и казва: Нѣма да давамъ този човѣкъ подъ сждъ, нито ще го убивамъ. Ще отида при него и ще си поговоримъ приятелски. Щомъ отпрати мисълта си нагоре, той постига целта си — получава паритѣ си.

Въ сжщата книга „Свѣтлина върху пжтя“ е казано: „Само онзи може да намѣри Истината, на когото сълзитѣ отъ читѣ сж престанали да текатъ.“ Пи-

тамъ: какво ще стане съ земята, ако всички извори пресъхнатъ? Значи, и тази мисъл не е правилно преведена. Ето защо, който се занимава съ окултнитѣ науки, той трѣбва да търси вътрешния, скрития смисълъ на всѣка истина. Други пъкъ казватъ: За да се намѣри Истината, сълзитѣ на човѣка трѣбва да престанатъ отъ очитѣ му, а краката му трѣбва да се измиятъ въ кръвъ.“ Които четатъ тѣзи изречения, тѣ мислятъ, че много нѣща сж разбрали. Това сж символи, на които трѣбва да се направи дълбокъ, вътрешенъ преводъ. Само така тѣ могатъ да се осмислятъ и да принесатъ полза на човѣка. Ето защо, тази книга търпи щателенъ преводъ. Всички правила въ нея трѣбва да се прекаратъ презъ сито, или да се поставятъ на даракъ, да се раздрѣнатъ. Тази книга е като нечиста вълна, която трѣбва да се раздрѣнка, да се разчепка косъмъ по косъмъ: нечистото да се отдѣли отъ чистото; прахътъ да падне долу и, каквото остане отъ нея, да се предложи като чиста, доброкачествена храна за ума. Въ тази книга се срѣщатъ изрази, формули отъ астралния, отъ умствения свѣтъ, но снети на физическия свѣтъ, съ езика на земята, тѣ представятъ нѣщо смѣсено, объркано, каквото е попската яхния въ живота на съвременнитѣ хора. Често, по медиумиченъ начинъ, хората се домогватъ до различни храни, до различни диети. Напримѣръ, нѣкои медиуми препоръчватъ да се пие житенъ сокъ, но и тѣ сами не разбиратъ, какво се крие въ житото и не знаятъ, на какви хора трѣбва да се препоръчва. Само онзи може да пие житенъ сокъ, който има разположение, подобно на енергиитѣ, които се съдържатъ въ житото. Дали ще ядете овесъ, празъ или друго нѣщо, трѣбва да имате разполо-

жение, което да отговаря на енергиитѣ на овеса, на праза и т. н. Въ това, именно, се заключава вътрешната страна на яденето. Това всички трѣбва да знаете и да го прилагате въ живота си. Безъ това знание, вие всѣкога ще се натѣквате на редъ заблуждения, на криви тълкувания.

Едно отъ заблужденията, на което често се натѣкватъ ученицитѣ, е следното. Казватъ, напри- мѣръ, че окултната наука не била за младитѣ. — Не е така. Споредъ мене, точно обратното е вѣрно. Защо? Защото младитѣ иматъ по-силна индиви- дуалностъ отъ старитѣ. Въ това отношение, беднитѣ, проститѣ сж по-силни отъ богатитѣ, отъ ученитѣ, отъ религиознитѣ. Тѣ по видимому само сж бедни и прости, а въ сжщностъ, вътрешно, представятъ богати полета, съ добре разорана и разработена земя. Ето защо, въ сегашнитѣ вре- мена, напредналитѣ сжщества се въплѣтяватъ, именно, между бедни, прости хора. Туй не е абсо- лютно така, но въ повечето случаи се забелязва това нѣшо, защото по този начинъ невидимиятъ свѣтъ иска да повдигне слабитѣ, сиромаситѣ и про- ститѣ хора въ свѣта. И тѣй, напредналитѣ сжщества се въплѣтяватъ повече между сиромаситѣ и про- ститѣ хора, а ненапредналитѣ — поаче между привидно богатитѣ и ученитѣ. Значи, въ младитѣ се въплѣтяватъ по-силни духове, затова, именно, тѣ трѣбва да се занимаватъ съ окултизма. По тази причина младитѣ бѣгатъ отъ черковитѣ. Тѣ сж смѣли, решителни, лесно ликвидиратъ съ старитѣ форми. Старитѣ сж недоволни отъ тѣхъ, негоду- ватъ, прѣчатъ имъ. Младитѣ, обаче, трѣбва да бждатъ внимателни, защото отъ черната ложа сж предвидени много капани за тѣхъ, да ги улосвятъ, да паднатъ въ робствъ, отдето мжно могатъ да

излѣзатъ. Много отъ старитѣ не разбиратъ правилно живота, и затова казватъ на младитѣ: Едно време и ние бѣхме като васъ, но ето, остарѣхме. Ще дойде день, когато и вие ще остарѣете и ще се примирите съ условията на живота. Не, който се примирява, той не може правилно да се развива. Нѣма съ какво да се примирявате. Старитѣ казватъ: Като поживѣете, тогава ще разберете нѣщата. — Нѣма какво да разбирате. Ако влѣзете въ нѣкоя локва, какво ще разберете? Ще разберете само това, че въ локвата има тиня, калъ. Ако влѣзете въ нѣкоя кръчма и пиете, какво ще разберете? Че сте се напили. Какво знание има въ тия нѣща? Да се окаляшъ, да се напиешъ, въ това нѣма никаква наука, никаква философия. Старитѣ все продължаватъ: Нищо, ще поживѣете малко, и ще разберете живота. — За какъвъ животъ говорятъ тѣ? За живота на калъта, или за живота на пиенето, или за живота на грабежитѣ и убийствата? Щомъ дойде до този животъ, кажете си: Ние знаемъ този животъ, опитвали сме го нѣкога, нищо ново нѣма въ него. Ние искаме сега да научимъ новия животъ, който не познаваме. Който мисли по този начинъ, той е младъ; който не мисли така, той е старъ. Старостъта и младостъта не седятъ въ годинитѣ на човѣка, но въ начина, по който той мисли.

Казвамъ: най-важната идея за васъ е да си помагате взаимно. Въ това седи новото учение: Взаимно помагане! Когато нѣкой падне духомъ, всички трѣбва да му се притекатъ на помощъ, съ своитѣ добри мисли и желания. Какво правятъ сегашнитѣ хора? Като видятъ, че нѣкой младъ се е обезсърдилъ, падналъ духомъ, тѣ искатъ да го убедятъ да влѣзе въ свѣта, да се поразвлѣче, да

стане щастливъ. Това е заблуждение. Хората трѣбва да знаятъ, че свѣтътъ не е единственото мѣсто за развлѣчение. Животътъ не се изразява само по единъ начинъ. Всѣка душа носи щастието въ себе си. Ако живѣете споредъ великия законъ на Любовта, като влѣзете въ свѣта, който не е готовъ за тази Любовь, вие ще предизвикате въ него, въ неговитѣ силни индивиди, условия да се прояви егоизма, т. е. човѣшкото „его“. При други условия, обаче, между готови души, Любовта създава красивъ свѣтъ, свѣтъ на възвишени, чисти отношения. А сега, съ свѣтлината, която съвременитѣ хора носятъ въ себе си, човѣкъ се вижда принуденъ да се затвори, да се ограда, като счита, че неговото положение въ свѣта е опасно. И наистина, днесъ всички хора сж затворени. Мнозина мислятъ за себе си, че като ученици на окултна школа, сж по-слаби отъ другитѣ. Не е така. Силата не е външно качество. Вие трѣбва да бждете смѣли, решителни, винаги да имате предъ видъ изречението: Душата е всесилна; плътта, животинското въ човѣка е слабо. Божественото въ човѣка е всѣкога силно, а животинското е изложено на изкушения, на слабости, на падания. „Работете и молете се, да не паднете въ изкушение!“ — казва Христосъ. Казвате: Ние сме млади сега; какъ ли ще се развие нашиятъ животъ?—Ако вървите въ Божествения пжтъ, животътъ ви красиво ще се развие. Ако се отклоните отъ тоя пжтъ, идете на гробищата, въ болницитѣ, въ кафенетата, между фалиралитѣ търговци, на бойнитѣ полета, да видите, какво ще стане съ васъ. Докато вървите въ пжтя на Бѣлото Братство, тамъ никакво зло не ви чака. Ако понѣкога Бѣлитѣ Братя не ви помагатъ, причината за това е, че вие не можете всѣкога

разумно да използвате богатата, които тѣ ви даватъ. Ето единъ примѣръ: представете си, че вие имате другарь пияница, а отъ време на време получавате известна сума отъ Бѣлитѣ Братя; щомъ получите паритѣ, вие ги занасяте на вашия другарь. Какво ще направи той съ паритѣ? Ще отиде въ нѣкоя кръчма и ще ги изпие. Тогава, и вие не печелите, и другарьтъ ви нищо не печели. Каква полза отъ вашата помощъ? Ето защо Бѣлитѣ Братя спиратъ своя бюджетъ, по отношение на васъ, и вие започвате да страдате. Защо страдате? Приятельтъ ви не трѣбва да пие. Не е приятель онзи, който иска да се жертвувате за нѣкаква негова слабостъ. Приятель е само онзи, който е готовъ да се жертвува за вашето повдигане. Новото учение изисква доброволна жертва, а не жертва чрезъ изнудване, или чрезъ насилие. Доброволната жертва, жертвата по любовъ, има мѣсто въ Бѣлото Братство.

Казвате: Кога Бѣлитѣ Братя сж готови да се жертвуватъ за насъ, да ни помагатъ? Когато въ душата на човѣка се яви силенъ потикъ да бжде ученикъ на Великата Школа, Бѣлитѣ Братя сж готови да се жертвуватъ за него, да му помагатъ, да му съдействуватъ. Ако вие запитате едного отъ тѣхъ: Ти готовъ ли си да се жертвувашъ заради мене, той веднага спуща единъ облакъ между васъ и себе си и спира своята помощъ. Тѣй щото, всичко зависи отъ вашето разположение: каквото е вашето разположение къмъ тѣхъ, такова е и тѣхното къмъ васъ. Като знаете това, щомъ искате тѣхното съдействие, тѣхната помощъ, въ отношенията си спрѣмо тѣхъ, ще застанете на опредѣлена база. Каквото всѣки день градите, ще го провѣржаватъ, камъкъ по камъкъ, да бжде здраво,

чисто, и тогава ще го използвате като градивенъ-
материалъ на Божествената сграда, въ която и вие
сте призвани като съработници.

Т. м.

*

5. Лекция отъ Учителя, държана на
29 мартъ, 1922 г. София.

ДВЕТЪ ПОСОКИ.

Т. м.

Като влѣзете срѣдъ природата и наблюдавате дърветата, ще забележите, че всички издѣнки отъ тѣхъ вървятъ нагоре, перпендикулярно къмъ земята, а клонетѣ на дърветата сж прави. До кога продължава това? Докато дърветата сж млади. Щомъ почнатъ да остаряватъ, клонетѣ се огъватъ надолу. Коя е причината, че клонетѣ въ младитѣ дървета вървятъ нагоре? Причината за това е, че като млади, тѣ се стремятъ къмъ центъра на слънцето. Този стремежъ заставя клонетѣ да растатъ нагоре и да стоятъ прави. Като остаряватъ, дърветата обръщатъ погледа си надолу, къмъ центъра на земята, вследствие на което клонетѣ увисватъ надолу, пригърбватъ се. Едновременно съ остаряването си, дърветата ставатъ по-тежки. Този законъ се провѣржава и въ живота на хората. Младиятъ ходи винаги изправенъ. Като мине известна възраст, и той, като старитѣ дървета, става материалистъ, започва да се пригърбва. При това положение, той започва да мисли за центъра на земята и да очаква смъртта си. Смъртта не е нищо друго, освенъ отправка на мисълта на човѣка къмъ центъра на земята.

Значи, две сж посокитѣ, теченията, по които човѣкъ може да се движи: или нагоре — къмъ центъра на слънцето, или надолу — къмъ центъра на земята. Школата, която следвате, разполага съ методи, чрезъ които ученицитѣ могатъ да превръщатъ тия течения едно въ друго. Ако не научите тия методи, да промѣните тия течения, вие не

можете да бждете ученици. Напримѣръ, неприятното настрсение, неприятното разположение е присъще на стария, на лошия човѣкъ. Приятното разположение е присъще на добрия, на младия човѣкъ. Като се говори за стари и млади, взимайте думата „старъ“ въ символистиченъ смисълъ. Значи, думата „старъ“ подразбира „навикъ“. Старъ човѣкъ е онзи, който непреривно проявява нѣкои свои навици, съ стремежъ къмъ центъра на земята. Злото не седи въ стремежа на хората къмъ центъра на земята, но въ това, че този стремежъ въ тѣхъ е несъзнателенъ. Рударьтъ съзнателно слиза въ мината. Той има за целъ да извади оттамъ златото, или нѣкои скъпоценни камъни, да ги изкачи на повърхността на земята. Обаче, положението на онзи, който по невнимание се подхлъзва и пада въ нѣкоя дупка, не е сжщото, както това на рударя. Рударьтъ съзнателно слиза въ мината, а падналиятъ по невнимание, безъ да иска слиза въ дупката и страда, че се е ударилъ силно.

Сега, като сте влѣзли въ Школата, размишлявайте върху всичко, което ви се случва презъ деня, и се учете. Напримѣръ, задайте си въпроса, защо състоянията ви се мѣнятъ толкова бързо? Сжщевременно, въ продължение на една седмица, дръжете смѣтка, по колко пжти на день се мѣнятъ състоянията ви, да имате представа за себе си. Всичко това отбелязвайте на една тетрадка. Записвайте само рѣзкитѣ промѣни въ състоянията си. Втората седмица пѣкъ отбелязвайте, какво е състоянието ви сутринъ, като станете, на обѣдъ и вечеръ, преди да си легнете. Сжщо така отбелязвайте часа, минутата и времето на вашето първо утринно състояние, а следъ това — часа, минутата и времето, дали е било хубаво или лошо, слънчево, мъгливо, когато е настанала промѣна въ състоянието.

Започнете първото упражнение отъ недѣля, като отбелязвате само промѣнитѣ въ състоянието си, безъ да търсите причинитѣ на тия промѣни. Причинитѣ за тия промѣни сж далечъ отъ васъ. Вие съзнавате само, че е станала нѣкаква промѣна, но защо и за какво, не знаете. Значи, има нѣщо по-дълбоко отъ измѣняемото. Вие ще изучавате туй, което се измѣня въ васъ, а не това което не се измѣня. Защо? Защото наблюденията се правятъ отъ това, което не се измѣня. Чрезъ тия наблюдения вие ще дойдете до вътрешното си състояние, което не се мѣни. То наблюдава другитѣ състояния, а самѸ остава неизмѣнно. По този начинъ, чрезъ редъ наблюдения, вие ще придобиете много опитности.

Тѣй щото, ще правите наблюденията си спокойно, безъ смущение. Ако сте неразположени, ще пишете, че състоянието ви е „въ лѣво, подъ нулата“; ако сте разположени, намирате се „въ дѣсно, надъ нулата.“ Всички неприятни състояния сж въ лѣво; тѣ представятъ движение къмъ коренитѣ, надолу, къмъ центъра на земята. Всички приятни състояния сж въ дѣсно; тѣ представятъ движение къмъ клонищата, нагоре, къмъ центъра на слънцето. Добре е да отбелязвате и времето, да видите, какво влияние указва върху състоянието на човѣка.

И тѣй, ще се самонаблюдавате, безъ да се критикувате. Критиката не е нищо друго, освенъ глождене, а глождението е качество на гжсеницитѣ. Въ този смисълъ, критицитѣ наричаме „психологически гжсеници.“ Ще се самонаблюдавате, ще констатираете промѣната и ще я изложите, безъ никаква критика. Като видите нѣкоя своя погрѣшка, вие казвате: Лошъ човѣкъ съмъ азъ! — Щомъ казвате така, вие правите още една погрѣшка:

първата погрѣшка седи въ това, което сте направили вече, а не сте го изправили; втората погрѣшка седи въ критиката. Следователно, щомъ направишъ една погрѣшка, заеми се да я изправишъ. А туй, че си лошъ човѣкъ, това е качулка, безъ която може да мине. Ако кажешъ, че си добъръ човѣкъ, това е друга качулка.

Ученикътъ на окултната школа трѣбва да работи, безъ да очаква похвали. Ако отъ една страна го хвалятъ, а отъ друга — укоряватъ, това нищо нѣма да му помогне. Укоритѣ и похвалитѣ сж за децата. За тѣхъ тѣ сж на мѣстото си. Кога се хвалятъ и укоряватъ ученицитѣ? По въпроса за похвалитѣ и укоритѣ, азъ имамъ строго опредѣлена мисълъ. Тя е следната: човѣкъ нѣма право да дава мнението си за една картина, докато тя не е завършена. Ако гледате само плана и наброскитѣ, които художникътъ е нахвърлилъ върху платното, вие ще се смѣете и ще кажете: Това е детинска работа. Обаче, когато видите сжщата картина завършена вече, вие ще кажете: Отлична картина! Значи, за една и сжща картина ще имате две различни мнения. Ето защо, човѣкъ трѣбва да има търпение, да чака картината да се завърши, и тогава да дава мнението си. Не давайте мнението си за когото и да е, преди той да е завършилъ работата си! Това значи да не критикувате никого. Въ правата човѣшка речъ, въ правата мисълъ критиката е изключена.

Питамъ: съ кои думи е започналъ човѣшкиятъ езикъ? Първо сж се явили съюзитѣ. После сж се явили глаголитѣ, мѣстоименията, а най-после — сжществителнитѣ. Че това е така, провѣрваме по човѣкъ, който е претърпѣлъ силенъ ударъ въ главата, вследствие на което губи речъта си. Първо той изгубва способността си да изговаря

сжществителнитѣ имена; следъ тѣхъ—мѣстоименията, глаголитѣ, а най-после—сюзитѣ. Изговарянето на сюзитѣ почти не се губи; и при най-силенъ ударъ въ главата, човѣкъ пакъ запазва способността си да ги произнася. Сюзитѣ сжществуватъ даже и въ животнитѣ, които нѣматъ никаква речъ. Напримѣръ, казваме, че змията съска. Тя издава звука: с... с... с. Съ това тя иска да подскаже на човѣка, че неговата речъ е започнала съ сюзитѣ.

За следния пжтъ напишете всички по една дума, но не безразлично каква. Всѣки да напише по една хармонична дума, каквато той обича, та като я произнесе, да му е приятно. При това, желателно е думитѣ да не се повтарятъ. Думитѣ „любовъ, добро, зло, право, красота и др., понеже много се употрѣбаватъ въ езика ви, не трѣбва да ги пишете. Можете да пишете, каквито думи искате — глаголи, сжществителни, прилагателни, мѣстоимения, само да изразяватъ нѣкаква идея. После, ще направимъ опитъ, отъ написанитѣ думи да съставимъ едно изречение. По този начинъ ще разберемъ, доколко сте се хармонизирали, и въ каква посока вървите — налѣво, или надѣсно. Това ще бжде първиятъ изпитъ, по който ще опредѣлимъ посоката на вашето движение. По всѣка изговорена и написана дума се познава, какво е направлението на човѣшката мисль. Всичко може да изчезне отъ човѣка, но написаното остава, като символъ на неговия животъ. Това сж знаци, които сжществуватъ и въ природата. Всѣко изкривяване на клона на едно дърво, напримѣръ, изразява известна идея. Веждитѣ на човѣка сжщо изразяватъ известна идея. Веждитѣ на много хора сж като клонетѣ на нѣкое младо дърво; на други хора пъкъ, веждитѣ сж увиснали, като клонетѣ на старо дърво. — По формата и направлението

на веждитѣ въ човѣка се сѣди за силитѣ, които сѣ действували въ него. Тѣй щото, когато прочетете нѣщо написано отъ човѣка, веднага може да се опредѣли, не само, какво е написалъ той, но отъ кой оригиналъ се е ползувалъ. Сѣщо така може да се разбере, какъ този човѣкъ е дошълъ до дадена мисль. Мислитѣ сѣ минали презъ много човѣшки мозъци, вследствие на което сѣ придобили различни форми.

И тѣй, ако учите добре, вие ще се запознаете съ езика на природата, като предварително се спрете върху рѣкитѣ, долинитѣ, канаритѣ, планинитѣ, като елементи на този езикъ. Това е трудна задача, но като пристѣпвате постепенно къмъ символитѣ въ природата, вие ще се обогатите съ редъ нови, възвишени идеи. Като започнете да разбирате символитѣ на природата, ще четете по тѣхъ и ще се обогатявате съ знания. Тръгвате на екскурзия по планината, но не сте взели съ себе си никаква книга. Ако не знаете да четете отъ природата, ще се отегчите; ако знаете да четете, ще спрете погледа си ту върху нѣкоя канара, ту върху нѣкой изворъ и ще се занимавате, ще учите. Който не разбира живота и природата, той навсѣкжде и отъ всичко ще се отегчава. Въ такъвъ случай, вмѣсто да се отегчавате, по-добре занимавайте се съ произведенията на нѣкой великъ поетъ, музикантъ или художникъ.

Т. м.

Учителтъ поздрави съ думитѣ: „Безъ страхъ!“

Ученицитѣ отговарятъ: „Безъ тъмнина!“

*

6. Лекция отъ Учителя, държана на
5 априлъ, 1922 г. София.

ЗАКОНЪ НА ДВИЖЕНИЕ.

Т. м.

Всѣки ученикъ прочете думата, която трѣбваше да напише. Тѣ сж следнитѣ: тръгни, хармония, абсолютно, природа, надѣвамъ се, симфония, постоянство, начало, ученикъ, миръ, висина, кристалъ, съграждаме, героятъ, усърдие, мога, хубаво, звезда, свѣтлина, дете, мълчание, жертвувамъ се, стремежъ, великолепно, Господъ, иде, взаимопомощъ, лотосъ, обичѣта, смиrenomждрие, топлота, съвършенство, изворъ, чистота, хлѣбъ, ведрина, виделина, обичамъ, и, просвѣтление.

Първата дума отъ прочетенитѣ е повелителната форма на глагола тръгвамъ, „тръгнѣ.“ Този глаголъ е свързанъ съ движението. Значи, вие трѣбва да изучавате закона на движението. Тръгването е първото желание, което поставя всички останали стремежи и желания въ движение. Можете ли да си спомните първата мисълъ, първото желание въ вашето детинство? Първиятъ потикъ на новороденото дете е дишането. Съ раждането си още то започва да диша, защото законътъ на движението е законъ на астралния свѣтъ. Съ първата вдишка още, детето започва да плаче. Това показва, че то влиза въ физическия свѣтъ, който не е особено хармониченъ. И детето плаче, и възрастнитѣ хора плачатъ, защото живѣятъ въ нехармонична срѣда. Обаче, ние се спремъ върху съзнателния животъ, който сега се проявява. За да разбере този животъ, човѣкъ трѣбва да дойде на земята. Следователно, всѣка душа излиза отъ Бога, съ цель да научи живота, да познае себе си. Това е първиятъ по-

тикъ, първото движение въ съзнанието. Познаването на себе си подразбира познаване на Божественото. Познаването на Божественото подразбира влизане на Безграничното въ рамките, или въ границите на граничното. Това не е нищо друго, освенъ самоопредѣляне. Всѣка граница създава формитѣ, а всѣка форма съдържа въ себе си посока на движение, или пътъ на еволюция, презъ която егo-то, азъ-тъ или човѣшката душа трѣбва да мине, за да се усъвършенствува.

И тъй, човѣшката душа слиза на земята, за да стане силна. Въ славянскитѣ езици думитѣ „силенъ и слабъ“ започватъ съ една и сѣща буква. Думата „слабъ“ означава законъ на промѣни. Думата „силенъ“ — законъ на постояннитѣ величини, т. е. на величини, които не се промѣнятъ. Съ други думи казано: силата подразбира разширяване, а слабостта — смяляване.

Питамъ: отъ ваше гледище, какво мислите за идването си на земята? Защо сте дошли на земята? Вие ще дадете различни отговори. Ще кажете: Дошли сме на земята да станемъ силни, да се спасимъ, да познаемъ Бога и т. н. Вие ще познаете Бога, когато бждете силни, не само външно, но и вътрешно. Ако детето нѣма сила да пригърне майка си и да поеме отъ нея млѣко, ще я познае ли? Не може да я познае. Следователно, въ всѣка мисль, въ всѣко чувство, въ всѣко движение, колкото малки да сж тѣ, всѣкога се кривятъ неизчерпаеми сили, които въ бждеще ще се развиятъ. Споредъ закона на контраститѣ, слабостта подразбира сила. Подъ „слабъ човѣкъ“ разбираме онзи, който се е запозналъ съ най-малкитѣ величини, съ най-малкитѣ прояви въ живота. Напримѣръ, малкото дете, съ раждането си още, съзнава

своето безсилие, но въ това безсилие се крие неговата сила.

Сега, азъ ви навеждамъ на този законъ, защото, въ морално отношение, хората се чувствуватъ слаби и казватъ: Ние сме слаби, имаме пороци, ограничени сме, не можемъ да вървимъ въ духовния пжтъ. Това показва, че въ духовно отношение, вие сте малки деца, които майкитѣ имъ ги кжпятъ въ корита, и тѣ често вършатъ неморални работи. Майката трѣбва да се грижи за това дете редъ години, да го кжпе, да го храни, да го облича, да го учи, докато най-после то израсне, стане голѣмъ синъ или голѣма дъщеря, и самизапочватъ да изкарватъ прехраната си. Малкото пиленце, обаче, два-три деня следъ излизането си отъ черупката на яйцето, е способно вече само да изкарва прехраната си. Това не показва още, че човѣкъ е по-слабъ отъ пилето, но материята, въ която той е обвитъ, е по-гжста отъ тази на пилето, вследствие на което той не може самъ да преодолява ограниченията, въ които материята го е поставила.

Ето защо, дръжте въ ума си мисълта, че каквито мжчнотиин да имате, вие можете да ги преодолеѣте. За да не може човѣкъ да се справя съ мжчнотиитѣ си и да мисли, че е слабъ, окултната наука дава две обяснения: като сж слѣзли въ гжстата материя, нѣкои хора сж забравили, че произлизатъ отъ Безграничното и не знаятъ, че иматъ сили въ себе си, които трѣбва да развиватъ. Други пъкъ, които сж произлѣзли отъ граничното, сж дошли до заблуждение, че всичко могатъ да направятъ, че сж всесилни, вследствие на което сж паднали и сж изгубили и това, което сж имали. Днесъ и еднитѣ, и другитѣ се мислятъ слаби, немощни, неспособни да се справятъ съ условията на

живота, вследствие на което отпадатъ духомъ. Сега, за да се освободите отъ илюзиитѣ на ума, отъ мисълта, че всичко знаете, задайте си въпроса, какво става днесъ на слънцето и си отговорете. После, задайте си още редъ въпроси: Какво става на луната? Какво става въ цѣлата вселена? Какво представя човѣкъ? Ако нѣкой се мисли за божество, той трѣбва да е готовъ да си отговори на тия въпроси. Божеството знае всичко. Ако не можете да си отговорите на тия и на много още въпроси, ще знаете, че като човѣкъ, вие представяте малка часть отъ общото съзнание, отъ съзнанието на Битието.

Казвамъ: като разсждавате по този начинъ, вие се натъквате на въпроса за моралното развитие на човѣка. Отъ окултно гледище, моралнитѣ сили на човѣка зависятъ отъ първичната енергия въ неговия организъмъ; индуситѣ наричатъ тази енергия „прана.“ Затова, трѣбва да изучавате закона на праната. Силниятъ ученикъ всѣкога прави повече грѣшки отъ слабия, отъ невежия. Формата на сегашнитѣ хора не е нищо друго, освенъ „прана въ движение.“ Когато праната не е еднакво разпредѣлена въ човѣшкото тѣло, раждатъ се болеститѣ; когато праната не е еднакво разпредѣлена въ чувствата, ражда се недоволството; когато праната не е еднакво разпредѣлена въ мислитѣ, ражда се безсмислието.

Сега, ще ви дамъ едно упражнение, което ще правите три пѣти на день: сутринъ, на обѣдъ и вечеръ, преди лягане.

Ржцетѣ напредъ, въ хоризонтално положение, съ дланитѣ надолу, къмъ земята. Двата палеца и двата показалеца на прѣститѣ се докосватъ така, че да образуватъ красивъ трижгълникъ. Следъ това, бавно разтваряне ржцетѣ настрана, при

което се образува полукръгъ. Дланитѣ на ржцетѣ се обръщатъ нагоре. Бавно свиване на ржцетѣ до лактитѣ; първитѣ три прѣста на ржцетѣ хващатъ най-горната частъ на ухото (палецътъ остава отпредъ, а другитѣ два прѣста—отзадъ). Тия три прѣста се движатъ по ржба на ухото, до долната му частъ. При това движение, палецътъ върви по ржба на ухото, показалецътъ — по задната страна на ухото, а срѣдниятъ прѣстъ — по предната му страна. Следъ това ржцетѣ се изправятъ напредъ, хоризонтално. Това упражнение ще се прави десетъ пжти наредъ, следъ което ржцетѣ се спусчатъ надолу, при положение, върхътъ на палеца допрянъ до върха на показалеца (всѣка ржка самостоятелно). Като хващате горната частъ на ухото си, съ това ще се създаде въ васъ малкъ мораленъ потикъ. Долната частъ на ухото има отношение къмъ човѣшкия стомахъ.

Като направите упражнението, ще видите, какъвъ резултатъ ще имате. Ще правите упражнението, безъ да философствувате, безъ да чоплите и ще наблюдавате, като записвате, какви резултати ще произведе то върху мислитѣ, чувствата и постжпкитѣ ви. Докато всѣко нѣщо не се опита, то не може да принесе никаква полза. Упражненията, които ви давамъ, ще правите, докато придобиете нѣкакъвъ резултатъ. Ще гледате на тѣхъ като на свещени упражнения и нѣма да ги изнасяте навънъ, докато вие сами не ги опитате, не получите резултатъ. Като казвамъ да не съобщавате никому тия упражнения, да не изпаднете въ положение на Адамъ и Ева, да ядете отъ забранения плодъ само затова, защото ви се забранява.

Сега, като правите упражнението, ще пазите следнитѣ правила: ще седнете, ще запазите пълно

спокойствие, ще издадете гърдитѣ си напредъ. Презъ всичкото време на упражнението, умътъ ви трѣбва да бжде съсредоточенъ и да следи движението и на дветѣ рѣце. Смисълътъ на упражнението се заключава въ това, именно, умътъ да се концентрира, да следи движенията на рѣцетѣ. Това концентриране е лесно, понеже умътъ минава отъ физическия къмъ астралния свѣтъ. По-горе отъ астралния свѣтъ не отива. Ако умътъ отиде въ потвлѣченъ свѣтъ, нѣма да издържи. При това упражнение, както при всички други, добре е да отбелязвате състоянията, при които се намирате. Значи, това упражнение ще правите три пѣти на день: сутринъ, преди или следъ молитва, когато сте по-добре разположени; преди обѣдъ и вечеръ, преди лягане. Като правите упражнението, ще гледате никой да ви не вижда. Ако нѣкой отъ домашнитѣ ви пита, какво правите, ще кажете, че се упражнявате. Обаче, ако много настояватъ да имъ кажете, ще мълчите. Ако и при това положение продължаватъ да ви питатъ, ще кажете: Четохъ въ една книга, че въ нѣкои случаи мълчанието е най-хубавото нѣщо, което човѣкъ може да направи. Щомъ е така, въ този случай азъ искамъ да направя предъ васъ най-хубавото нѣщо — да мълча.

Упражненията, които давамъ на класа, сж микроскопически. Да не очаквате отъ тѣхъ голѣми резултати и после да се разочаровате. Тѣзи упражнения сж толкова незначителни, колкото незначителни сж първитѣ линии, съ които художникътъ прави своитѣ скици. Когато иска да нарисува носъ, въ първо време той поставя една отвесна линия. Тя дава илюзия на носъ. После вече той туря кривитѣ линии на носа, а най-после поставя сѣннитѣ.

Въ това отношение, упражнението, което сега ви дадохъ, е такава права линия, която се нуждае отъ нѣколко криви линии, сѣнки и т. н. Това упражнение ще ви научи да се концентрирате, да бждете послушни. За тази целъ вие трѣбва да бждете, отъ една страна, жизнерадостни, а отъ друга — честни и искрени спрѣмо себе си. Това сж състояния, присжщи на праната. Едното състояние засѣга умствения свѣтъ, другото — физическия, а движението, което минава презъ срѣдата, между първитѣ две, засѣга сърдечния, т. е. астралния свѣтъ. Още тази вечеръ, преди лягане, направете упражнението си. Като правите упражнението, ще дишате дълбоко, да поемате отъ животворната прана. Праната има различни състояния: тя бива физическа, сърдечна и умствена или ментална. Безъ прана мисълъ не може да се образува; безъ прана чувствата не могатъ да се проявятъ и най-после, безъ прана волята не може да действува.

И тъй, като казвамъ, че праната е причина за създаване и проявяване на мислитѣ, чувствата и действията въ човѣка, това не значи, че всички хора трѣбва да иматъ еднакви мисли и чувства. Всѣки човѣкъ, споредъ развитието си, ще приеме това, отъ което се нуждае и ще изрази това, което може. Запримѣръ, като поставите ржцетѣ си на долната частъ на ухото, нѣкои отъ васъ ще пожелаатъ млѣко; други — да ядатъ варено жито, или орѣхи, или друго нѣщо. Най-различни нѣща за ядене ще минатъ презъ ума ви. Казвате: глупави работи сж тия. Споредъ насъ, глупави работи сж само непостижимитѣ. Запримѣръ, ние считаме глупава работа желанието на нѣкой беденъ, простъ човѣкъ да стане царъ. За въ бждеше, следъ дълъгъ пжтъ на развитие, той може да стане царъ, но

днесъ това е немислимо. Тъй шото, кажете ли, че нѣщо е глупаво, ние считаме, че то днесъ е непостижимо. Обаче, нѣкога, въ безконечността, това глупаво нѣщо може да се реализира, да стане постижимо. Въ български езикъ буквата Г, съ която започва думата „глупавъ“ има отгоре чъртичка, която е знакъ на безконечность ђ.

Съвременнитѣ хора сж изгубили голѣма частъ отъ първоначалната прана на своя организъмъ, вследствие на което движенията въ тѣхъ сж слаби. За да могатъ хората да се разбиратъ, да се обичатъ, да учатъ, трептенията на движенията въ тѣхъ трѣбва да бждатъ еднакви, т. е. еднородни. Разнороднитѣ трептения на движенията въ хората сж причина тѣ да се отдалечаватъ едни отъ други и да не се разбиратъ. Засега еднаквото въ всички сж упражненията, които ви се даватъ. Днесъ се иска отъ всички повече упражнения, по-малко философия. Следъ това ще дойдете до другото положение: повече философия, по-малко упражнения.

Като четохте думитѣ, които бѣхте писали за домашна работа, забеляза се, че първата половина отъ думитѣ бѣше по-хармонична отъ втората. Това се дължи на една отъ характернитѣ чърти на българина: той започва добре, върви до едно мѣсто, дето се явяватъ препятствия, и после свършва зле. Дисхармонията въ втората половина на думитѣ показва, че знанието още не е станало обектъ на вашия умъ. Вие се учите дотолкова, доколкото да се каже, че знаете нѣщо. Значи, въ ума ви има нѣщо, което още не е пробудено. Това непробуденото е въ съзнанието ви, а именно: вие не съзнавате още, че имате условия да знаете, да бждете силни. Да бждете силни, това още не значи, че трѣбва да употребявате насилие едни върху

други. Силенъ човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, е онзи, който може да се повдига, безъ да насилва другитѣ. Правило е: който насилва себе си, ще насилва и другитѣ; който повдига себе си, ще повдига и другитѣ.

Т. м.

*

7. Лекция отъ Учителя, държана на
12 априль, 1922 г. София.

РАЗБОРЪ НА ДУМИ.

Сега, нека всъки напише на тетрадката си по едно изречение, въ което да влиза глагола „тръгни“, който бѣше първата дума отъ зададената ви домашна работа за миналата срѣда. Изречението трѣбва да бжде просто, съ една връзка само, безъ опредѣления и допълнения. Сега, нека всъки прочете изречението, което е написалъ. Едни отъ изреченията сж: Тръгни къмъ Бога! Тръгни къмъ Истината! Тръгни по пжтя! Тръгни по стжпкитѣ на Учителя!

Питамъ: може ли човѣкъ да тръгне къмъ Бога, или къмъ Истината? Истината е безпространствена, а тръгването — пространствено. Следователно, може ли човѣкъ да тръгне къмъ Бога, или къмъ Истината, въ време и пространство? Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да се научите да мислите точно, строго опредѣлено, както математикътъ работи строго опредѣлено съ числата и формулитѣ. Всѣка употребена дума трѣбва точно да изразява смисъла, който се включва въ нея. Напишете сега още нѣколко изречения съ глагола „тръгни“, но движението да е насочено въ строго опредѣлено време и пространство. Какво означава даденъ глаголъ? Глаголътъ означава действие и състояние. Какво означава движението? Всѣко движение означава време и пространство. Къмъ кой свѣтъ се отнасятъ времето и пространството? Къмъ материалния свѣтъ. Наистина, само физическитѣ тѣла заематъ мѣсто и пространство. Тѣй щото, мѣстото и пространството сж качества на физи-

ческия, на проявления свѣтъ, т. е. на свѣта на формитѣ.

Питамъ: какво означава думата „любовь“? Пространствена ли е любовта? Любовта е безпространствена. Тя не знае нито време, нито пространство. Тя нѣма нито начало, нито край. Тогава, какъ ще познаете онова, което нѣма нито начало, нито край? Какъ ще познаете онова, което не заема време и пространство? То остава непознато. Обаче, почнете ли да чувствувате любовта, това е първиятъ моментъ, който опредѣля едно състояние на любовта. Има ли нѣкакво отношение между състояние и пространство? Казвате за нѣкой човѣкъ, че е състоятеленъ. Значи, този човѣкъ се състои отъ нѣщо, има нѣщо на разположение.

Коя бѣше втората отъ написанитѣ думи? Втората дума бѣше „хармония“. После следваше думата „симфония“. Каква е разликата между думитѣ „хармония и симфония“? (— Симфонията е резултатъ на хармонията). За окултната наука тѣзи думи сж чужди, понеже иматъ съвсемъ другъ смисълъ отъ този, който обикновено се разбира. Когато разглеждате една дума, вие трѣбва да обръщате внимание върху корена ѝ, върху нейното произхождение. Сжщо така трѣбва да се спирате и върху смисъла на думитѣ въ идейно отношение. Значи, трѣбва да се знае, каква идея изразява тази дума. Въ това отношение, думата симфония не е опредѣлена. Казваме „симфония, симфониченъ оркестъръ“. Отъ дветѣ думи „симфония и хармония“ коя е поопредѣлена? Хармония между два тона сжществува, но симфония между два тона не сжществува.

Споредъ васъ, коя дума отъ прочетенитѣ е най важна? Думитѣ „постоянство, съвършенство“ означаватъ резултатъ на нѣщо. Думата „Господъ“ е много неопредѣленъ. Думата „обичамъ“ има сми-

сълъ. Човѣкъ може да обича. Кого може да обича? Хората може ли да обича? Не, той обича Господа. Преди да изговорите думата Господъ, обичѣта трѣбва да предшествува. Да произнесете думата „Господъ“ безъ обичь, то е все едно да четете нѣкаква книга безъ свѣтлина. За да произнесете едно име, или за да тръгнете за нѣкъде, непременно трѣбва да имате нѣкакъвъ потикъ въ съзнанието си. Не може човѣкъ да върви въ духовния пѣтъ, ако за това нѣма нѣкакъвъ потикъ въ съзнанието си. Този потикъ може да бжде съзнателенъ, както въ животнитѣ; той може да бжде самосъзнателенъ, както въ хората. И най-последно, той може да бжде подсъзнателенъ, или сврѣхсъзнателенъ, както е въ висшитѣ сѣщества. Тръгването въ известна посока се предизвиква отъ вътрешенъ потикъ, съ цель да се извърши нѣщо. Ако произнесете името на майка си безъ любовь, тази дума „майка“ е вече безъ съдържание и смисълъ, вследствие на което тя произвежда въ мислитѣ и въ чувствата на човѣка известна дисхармония. Въ този смисълъ, обичѣта, любовѣта е ключъ на живота, както и въ музиката има ключъ, споредъ който инструментитѣ се настройватъ. Значи, думата Господъ има смисълъ само тогава, когато е произнесена съ обичь, съ любовь. Обичѣта, любовѣта пѣкъ е ключъ на петолинието въ живота. Следователно, ако вземете този ключъ и после произнесете думата Господъ, тя вече има смисълъ, има и съдържание. Щомъ тази дума се осмисли, съ нея заедно се осмислятъ и всички останали думи: тръгвамъ, хармония, симфония и т. н.

Сега, ще знаете вече, че думитѣ въ речѣта се нареждатъ така, както се нареждатъ нотитѣ въ музикалнитѣ пиеси. Ония отъ васъ, които сж поети, които не сж изучавали думитѣ, като ключове на речъ-

та, трѣбва да се позанимаятъ съ тѣхъ, да знаятъ, де и какъ да ги поставятъ. Кое подтиква поета да пише стихотворения? Любовта на поета къмъ родината, къмъ майка му, къмъ приятелитѣ му го застава да пише. Значи, любовта, обичта е пжть, който води за нѣкжде. Човѣкъ всѣкога не може да тръгне на пжть. Обаче, щомъ тръгне, той има вече опредѣлена посока, опредѣлена цель. Накжде тръгва ябълчната сѣмка, която сте посадили въ земят? Ябълчната сѣмка тръгва въ две посоки: нагоре — къмъ центъра на слънцето, и надолу — къмъ центъра на земята. Споредъ васъ, човѣкъ накжде тръгва? — Къмъ слънцето. Не, първо човѣкъ пуца корени къмъ себе си, а после вече мисли да върви къмъ другитѣ. Да тръгнете къмъ себе си, на вашъ езикъ, това значи да влѣзете въ себе си. Отъ глагола „тръгамъ“ сж излѣзли още два глагола: влизамъ и излизамъ. За да влѣзете и излѣзете отнѣкжде, първо трѣбва да сте тръгнали. Въ който моментъ искате да влѣзете нѣкжде, подразбирамъ, че сте тръгнали вече. И въ който моментъ искате да излѣзете отнѣкжде, пакъ подразбирамъ, че сте тръгнали. Тѣй щото, каквото да направите, да помислите или да почувствувате, всичко това се предшествува съ тръгване. Значи, думата тръгамъ подразбира поставяне на ключъ. Ключътъ е нуженъ навсѣкжде и за всичко. Когато хората казватъ, че трѣбва да се върви къмъ Бога, тѣ не сж точни въ едно отношение, а именно: тѣ трѣбва да знаятъ, накжде да вървятъ; тѣ трѣбва да знаятъ посоката на своето движение. Нѣкой тръгва за Русе, за Варна, или за другъ нѣкой градъ. Достатъчно е да спомене името на града, и той знае посоката на своето движение. Тѣй щото, когато казвате, че тръгвате къмъ Бога, сжщо така и вие трѣбва да знаете посоката на вашето дви-

жение. Кой път води към Бога? (— Вжтрешният, т. е. пътът, който е въ самитъ насъ). Имате ли опитност за това? (— Нѣмаме още такава опитностъ). — Тогава, какъ можете да говорите за опитностъ, която не сте имали? Всички вие трѣбва да се научите да мислите право. Всѣко нѣщо, за което говорите, трѣбва да е опитано и провѣрено отъ васъ. Не е добре човѣкъ да мисли безъ мисълъ. Какво значатъ думитѣ: да мислишъ безъ мисълъ? Мисълъта подразбира едновременно и чувство, и действие. Безъ тѣзи две нѣща мисълъта не е права мисълъ. Това е все едно да казвате, че трѣбва да се любите, безъ да любите. Това не е любовъ. Въ такава любовъ нѣма никакъвъ потикъ, никакъвъ методъ. Любовта, обичъта говори на човѣка на символистически езикъ: Тръгни! Съ други думи: Посѣй семето въ земята! Вложи чувство въ сърцето! Вложи мисълъ въ ума! Следователно, ние разглеждаме всѣко чувство като отдѣлно семе, което трѣбва да се посѣе въ сърцето на човѣка и следъ време да даде плодъ. Отъ плодоветѣ ще се сѣди за качеството на всѣко семе.

Думитѣ „обичъ, обичамъ, обича,“ иматъ два важни елемента: първиятъ елементъ е растене, а вториятъ — узрѣване на плода, резултатъ. Буквата „ч“ въ тази дума, показва, че семето трѣбва да се посади въ земята, да поникне, да израсте. Обаче, не е достатъчно семето само да израсте; то трѣбва да цъвне, да завърже плодъ и най-после плодътъ трѣбва да узрѣе. Това значи, че семето е победило всички мжчноти: вѣтъръ, бури, скрежъ, слана, суша и т. н. Буквата „а“ въ думата „обичамъ“ показва, че семето трѣбва да даде разуменъ резултатъ. Отъ този резултатъ, именно, ще познаемъ, какво нѣщо е обичъта. Всѣки резултатъ, отъ който можемъ да сѣдимъ за реалността на

нѣщо, безъ никакво противоречие, показва, че ние сме въ пѣтя на обичѣта.

И тъй, първата дума „трѣгни“, показва, че ще трѣгнете да търсите Истината. Като намѣрите Истината, трѣбва да я обикнете. Като я обикнете, тя ще ви избави отъ страха и отъ лъжата. Засега вие още не можете да говорите Истината. Представете си, че учителѣтъ дава на ученика си да реши една проста задача. Ученикѣтъ не може да реши задачата. Учителѣтъ го пита: Защо не реши задачата си? Като нѣма доблестъ да каже истинската причина, поради която не е могълъ да реши задачата, той намира редъ други причини, съ които да се извини предъ учителя си. По този начинъ той прибѣгва до лъжата. Честолюбието на този ученикъ не му позволява да каже истината предъ съученицитѣ си, да не се изложи предъ тѣхъ, да не изгуби тѣхното уважение. Той нѣма да изгуби предъ съученицитѣ си, но ще изгуби предъ Истината. Сега, като ви давамъ упражнения, азъ чета мислитѣ ви, виждамъ желанието ви да се покажете, че знаете. Това е лъжа вече. Като напишете нѣкоя тема, вие мислите, че много сте казали. Теоретически човѣкъ може много да говори, но при първото стълкновение съ живота, теорията му пропада. Значи, между теорията и практиката има голѣма разлика. Нѣкой говори на теория, че зло не съществува въ свѣта, но ако се докоснатъ до джоба му, той веднага измѣня мнението си, казва, че злото съществува. Ако между теорията и практиката на този човѣкъ имаше единство, и да брѣкнатъ въ джоба му, той не трѣбваше да мисли за злото, не трѣбваше да го допуска. Дали паритѣ сж въ неговия, или въ другъ нѣкой джобъ, това не трѣбва да го смущава. Това показва, че на теория се говори едно, на практика излиза друго:

разногласие се явява. Казвате: Какъ тъй да ми взематъ паритѣ! Не знаятъ ли, че паритѣ ми трѣбватъ? — Какво отъ това? Тѣ сж ги взели, защото и на тѣхъ сж трѣбвали. — Ама това не е право! — Това право е и за тебе, и за тѣхъ. Ти, или тѣ — все едно. Ако разсждавате философски, така ще излѣзе, но на практика не е така. Ето де седи злото. Ако единъ гладенъ човѣкъ вижда, че другъ нѣкой яде, и като се нахрани, оставя частъ отъ храната си, гладниятъ има право да вземе тази храна и да задоволи глада си. Но ако нѣкой ситъ вземе останалата храна, той върши престжпление, защото не е ималъ нужда отъ храна. Следователно, само нуждаещиятъ има право да вземе отъ торбата хлѣбъ и да се нахрани. Който нѣма нужда, той нѣма право да бърка въ чуждата торба.

Сега, азъ искамъ да спазвате правилата, които ви давамъ. Тѣ сж максими, които трѣбва да се прилагатъ въ живота. Казвате: Кой има право да яде? Който е гладувалъ три деня и се е молилъ на Бога за хлѣбъ, той има право пръвъ да седне предъ трапезата. Който е гладувалъ два деня, той ще седне на второ мѣсто. Който е гладувалъ единъ день само, той ще седне на трето мѣсто и т. н. Тѣй щото, споредъ степенъта на глада се опредѣля и правото на човѣка, да заеме едно или друго мѣсто. Въ този смисълъ, ние разглеждаме глада като дълбоко, вжтрешно преживяване. Следователно, само онзи заслужава това преживяване, който е гладувалъ.

Питамъ: защо хората не казватъ истината? Отива нѣкой въ единъ магазинъ да си купи платъ. Той има вѣра въ търговеца, при когото е отишълъ, и купува плата на довѣрие. Търговецътъ му го продава за чистъ вълненъ платъ. Той взима плата, излиза отъ магазина, отива дома си и какво се

указва? Платътъ билъ чисто памученъ. Този човѣкъ срѣща единъ свой приятель и му казва, че си купилъ вълненъ платъ. Приятельтъ вижда плата, харесва го. Другиятъ му предлага да го купи. Приятельтъ купува плата, но вижда, че се е излъгалъ. Следъ това пѣкъ той го препродава на нѣкой свой приятель и т. н. По този начинъ всички се излъгватъ. Казвамъ: Провѣрвайте нѣщата, преди да сте ги купили! Който не разбира отъ качеството на нѣщата, да не ходи самъ да купува. Така хората ще се научатъ да говорятъ Истината. Търговецъ трѣбва да става само онзи, който е вещь, който разбира. Иначе, той всѣкога ще се оправдава, че и той, като другитѣ, е излъганъ. Земеделецъ трѣбва да става само вещиатъ, само онзи, който разбира отъ земедѣлие. Невежиятъ трѣбва да стои настрана. Само способниятъ ученикъ трѣбва да ходи на училище да учи. Училището е мѣсто за способнитѣ, за даровититѣ ученици. Казано е въ Писанието: „Даромъ сте взели, даромъ давайте!“ Даромъ се дава само на талантливитѣ ученици. Когато талантливиятъ ученикъ отива при нѣкой учитель по музика, учительтъ ще го вземе за свой ученикъ и даромъ ще го учи. Защо? Защото сърцето на този ученикъ тупти отъ любовь къмъ музиката. Посрѣдствениятъ ученикъ гледа часъ по-скоро да свърши училището, за да бжде свободенъ. Умътъ на талантливия ученикъ е съсрѣдоточенъ на едно мѣсто. Той мисли изключително за работата си. Умътъ на посрѣдствения ученикъ е раздвоенъ, той мисли най-малко за две работи едновременно. Следователно, талантливиятъ, гениалниятъ човѣкъ се познава по това, че за даденъ моментъ той мисли само за едно нѣщо — за най-важното. Тѣй щото, ако, съ своитѣ та-

ланти, вие отивате при Бога, съ силно желание да се учите, да се развивате, Той ще ви приеме като свои ученици и ще ви занимава даромъ.

Сега, като говоримъ за истината, невидимиятъ свѣтъ ще ви постави на изпитъ, да видите, колко можете да говорите истината. Това ще бжде за васъ голѣма изненада, но нали искате да знаете, що е истината. Не е лесно да се говори истината. Още по-мъчно е да разбере човѣкъ, кога трѣбва да говори истината.

Ще приведа единъ примѣръ, да видите, какво значи да знае човѣкъ, кога и какъ да говори истината. Единъ младъ момъкъ ималъ трима добри, вѣрни приятели, които му се клели въ вѣрностъ, въ приятелство. Единъ день той намислилъ да ги подложи на изпитъ, да провѣри тѣхното приятелство. За тази цель той взелъ едно малко заклано теле, турилъ го въ единъ чуваль и отишълъ въ дома на първия си приятель и му казалъ: Снощи дойде въ къщата ми единъ човѣкъ, който имаше да взима пари отъ мене. Азъ нѣмахъ пари, не можахъ да му ги върна, затова го убихъ и го скрихъ въ този чуваль. Какво ще ми кажешъ сега? Дай ми нѣкакъвъ съветъ! — Махни по-скоро този чуваль. Изнесъ го навънъ, да не го намѣрятъ тука, че и азъ да пострадамъ съ тебе заедно! Следъ това той отишълъ при втория си приятель, разказалъ и на него сжщото и го запиталъ: Ти какво ще кажешъ за тази работа? — Разправяй се съ убития човѣкъ, както знаешъ. Азъ не искамъ да се мѣсявъ твоитѣ работи. Най-последно, той отишълъ при третия си приятель и му разказалъ сжщата история. — Какво да правя сега? — Слушай, приятелю, азъ ще ти помогна. Азъ имамъ въ градината си едно скрито, тайно мѣсто, което никой не знае.

Ще заровимъ тамъ убития, и престжплението ще се скрие; никой нѣма да знае, какво си направилъ.

Питамъ: на кого отъ тримата приятели любовта била най-голъма? — На третия. Той доказалъ, че билъ готовъ да се жертвува за приятеля си, отъ което се вижда, че любовта му е истинска. Като взелъ участие въ укриване престжплението на своя приятелъ, той билъ готовъ да сподѣли наказанието си съ него: първиятъ ще бжде главниятъ престжпникъ—убийцата, а вториятъ — укривателъ и съучастникъ въ престжплението. Въ този случай, вториятъ ще вземе дѣлъ отъ наказанието на своя приятелъ. Съ този примѣръ, именно, азъ искамъ да обърна вниманието ви върху необикновената Истина, а не върху обикновената. Първата освобождава, а втората — ограничава.

По сжщия начинъ и учителтъ може да влѣзе въ класъ при ученицитѣ си, съ заклано теле въ чувала, и да ги изпита, доколко могатъ да говорятъ истината. На едного отъ тѣхъ той ще каже: Слушай, азъ убихъ единъ човѣкъ и го турихъ въ чувала. Ти ще ми кажешъ, де да го скрия, но никому нѣма да разправяшъ за това. На другъ отъ ученицитѣ си той ще каже, че е убилъ единъ човѣкъ и ще го накара да разкаже това на всички, които срещне на пжтя си. Следъ това и двамата ученика ще бждатъ викани въ сжда, всѣки да каже, какво знае за престжплението на своя учителъ. Единиятъ ще каже, че нищо не знае, а другиятъ ще каже, че знае, какво учителтъ му е извършилъ престжпление. Въ края на краищата, и двамата ученика ще се намѣрятъ въ противоречие.

Сега, азъ взимамъ двата случая като символи въ живота. Учителтъ дава на единъ отъ ученицитѣ си шише, пълно съ вода, и му казва: Ти ще

мълчишъ, никому нѣма да казвашъ, че въ това шише има вода. После, той дава шише, пълно съ вода, на другъ нѣкой ученикъ, като му казва: Ти трѣбва да кажешъ на всички, че въ това шише има вода. Следователно, да кажешъ нѣкому да мълчи, това значи да започне той да се пълни; да кажешъ нѣкому да говори, значи да го заставишъ да се изпразва. Когато хората не казватъ истината, тѣ се пълнятъ; когато казватъ истината, тѣ се празнятъ. Законътъ е такъвъ. Този е дълбокиятъ смисълъ, скритъ въ думитѣ: Кажете истината, или не казвайте истината! Докато си празенъ, докато истината не е въ тебе, мълчи, нищо не говори, за да се напълни шишето ти. Щомъ истината влѣзе въ тебе и те напълни, говори, кажи я на всички, за да изпразнишъ шишето си и да започнешъ отново да го пълнишъ.

Сега, ще спремъ дотукъ. Най-много говорихъ върху първата дума — тръгни. Споменахъ нѣщо и за други нѣкои думи. Днесъ говорихъ върху седемъ думи. За останалитѣ думи може да се говори цѣла година. Тѣ даватъ материалъ за много лекции.

Та, бждете готови, да не дойде и при васъ нѣкой пжтъ учителтъ ви съ такъвъ чувалъ и ви застави да скриете убития човѣкъ. Мислете, какъ трѣбва да постъпите, защото можете да лежите най-малко десетъ години въ затворъ. Не е лесно човѣкъ да говори истината! А можете да преживѣете всичко това на сънь, да видите, какъ се укрива престъпление, и какъ се лежи следъ това въ затворъ. Като се събудите, ще кажете: Добре, че е било сънь, а не действителностъ. Много отъ случаетѣ и явленията въ живота сж отъ характеръ, като че на сънь ставатъ. Който се е пробудилъ отъ

съня и съзнава нѣщата, той е на правъ пътъ; който не се е пробудилъ още, той живѣе несъзнателно и изпитва страхъ и ужасъ. Той си казва: Какво ли ще стане съ мене?

Желая на всички ви да се пробудите отъ дълбокия сънь, въ който сте изпаднали, за да разберете, че много отъ вашитѣ преживявания сж фиктивни, а не действителни.

Т. м.

*

8. Лекция отъ Учителя, държана на
19 априль, 1922 г. София.

ЗАКОНЪ НА КАРМАТА.

Т. м.

За следния път пишете върху темата: „Мъстото на красотата въ природата.“

Сега ще говоря върху „Законъ на кармата“. Който иска да научи нѣщо повече по този въпросъ, нека чете всичко, каквото е писано и на чуждитѣ езици—нѣмски, френски, английски, италиянски. Азъ ще засегна въпроса за кармата отъ гледището на Божествената наука.

Кармическиятъ законъ води началото си още отъ излизането на човѣка отъ Бога. А действието или проявата на този законъ започва съ поляризирането на човѣка, т. е. съ явяването на двата пола, на двата полюса въ свѣта. Поляризирането подразбира раздвояване на човѣшкото съзнание, на положително и отрицателно, на възходещо и низходещо, или въ най-висока степенъ казано — съзнание на любовъ и съзнание на мъдростъ. Това сж двата полюса въ човѣка.

Казвате: Коя е причината за раздвояване на човѣшкото съзнание? Въ всѣки индивидъ, въ всѣко его е вложено желание да обсебва, да владѣе нѣщата, вследствие на което е станало раздвояване на човѣшкото съзнание. Тия два полюса, оставени самостоятелно да се развиватъ, сж се заблудили и забравили, че сж страни на едно цѣло. Следователно, веднѣжъ раздвоили се, въ тѣхъ се явява вжтрешно желание да се завладатъ по механически начинъ. Обаче, дето сжществува механическо владане на нѣщата, тамъ се ражда насилието. Като контрастъ на това положение, се явява

природата, която изисква отъ човѣка доброволна жертва. Тя казва: Човѣкъ за човѣка е братъ и трѣбва да се жертвува за него доброволно, отъ любовъ.

Сега, отъ окултно гледище, ще опредѣля значението на думата „жертва“. Жертвата подразбира „законъ за правилно растене и развиване.“ Защо? Защото само това, което расте, което се развива, цвѣти и дава плодъ, може да се жертвува.

Да се върнемъ къмъ въпроса за кармата. Какъ се е явила кармата, т. е. какъ се е явилъ закона за кармата? Когато първото съзнание въ свѣта е ограничило второто съзнание, явили сж се вече условия за кармата. Ще изясня тази мисль съ следния примѣръ. Представете си, че природата е поставила двама души, еднакво богати и интелигентни, да търгуватъ заедно. Тѣ иматъ нужда единъ отъ другъ, но въпрѣки това и въ двамата по отдѣлно се явява желание да привлѣче богатството на другия къмъ себе си. Най-после, единиятъ успѣва да заграби богатството на другия, който остава безъ никакви срѣдства. Какво трѣбва да прави този човѣкъ? Той трѣбва да стане слуга на онзи, който е успѣлъ да заграби всичкото богатство. Значи, единиятъ ще бжде господарь, а другиятъ — слуга. Въ този смисль, господаритѣ въ свѣта представятъ първото съзнание, което по сила взима надмощие надъ второто съзнание. Слугитѣ пъкъ представятъ онази категория хора, съзнанието на които се е подчинило на влиянието на първото съзнание. Обаче, въ самитѣ слуги не е изчезнало още желанието да бждатъ господари, да владѣятъ надъ другитѣ хора. И затова, когато нѣкой господарь има много слуги, тѣ започватъ да се организиратъ, да се събиратъ заедно, да работятъ за събарянето на господаря си, и единъ день тѣ го хващатъ, налагатъ го добре, и по този начинъ ставатъ

господари, а той — слуга. Така, именно, и съзнанията на хората смѣнятъ положенията си, ролитѣ си.

Сега, като говоря върху кармата, не мислете, че ще я разберете изведнѣжъ, въ всичката ѝ пълнота. Питамъ: какъ се ражда злото между ученицитѣ на една школа? Злото между ученицитѣ се ражда тогава, когато нѣкой отъ тѣхъ пожелае да бжде господарь, да разполага съ знанието на другитѣ. Злото се ражда и тогава, когато нѣкой отъ ученицитѣ иска да се наложи на другитѣ: той има нѣкаква идея въ себе си и желае всички да приематъ тази негова идея. Или, нѣкой има известенъ навикъ въ характера си, известни сили, които непременно иска да прокара между другитѣ. Обаче, ученикътъ трѣбва да знае, че въ природата сжществува законъ, който регулира действията, проявитѣ на всички живи сжщества. За всѣка сила тя е поставила граници, предѣли, до които той най-много може да се развива. Дойде ли до тази граница, настѣпватъ вече обратни действия. Докато не знаятъ вашитѣ вътрешни, интимни намѣрения за нѣщо, хората сж наклонни да ви слушатъ, да ви се подчиняватъ. Въ който моментъ узнаятъ целта, намѣренията ви, тѣ веднага започватъ да ви се противопоставятъ, да ви противодѣйствуватъ. Това противодействие се явява по силата на закона за samozapaxването, за запаване на свободата си. Следователно, законътъ на кармата може да се регулира само когато човѣкъ е готовъ да се самопожертвува за другитѣ, да стане тѣхенъ слуга, да отдаде правото на всѣко живо сжщество. Правото, което искате за себе си, трѣбва да отдадете и на другитѣ; благото, което желаете за себе си, трѣбва да желаете и за другитѣ. Всѣки има право да развива своя умъ, своето сърце, да работи за усиление на волята си, независимо отъ

това, дали той е простъ или ученъ, слуга или господарь, беденъ или богатъ. Благата на едного сж блага за всички; правата на едного сж права за всички. Различието седи въ това, кой какъ ще използува и приложи тия блага и права въ живота си.

Една опасностъ сжществува за окултнитѣ ученици. Тя се заключава въ тѣй наречения вампиризъмъ, т. е. изчерпване жизненитѣ сокове на човѣка. Това могатъ да правятъ само ония, които познаватъ окултнитѣ закони. Обаче, това нѣщо е абсолютно забранено. Школата, въ която сте влѣзли, абсолютно забранява тунеядството. Изчерпване жизненитѣ сокове на човѣка не е нищо друго, освенъ тунеядство. Който си позволи това, той ще носи лошитѣ последствия на своето непослушание. Затова, именно, окултниятъ ученикъ трѣбва да бжде високо просветенъ, да не злоупотребява съ силитѣ, които е могълъ да развие въ себе си.

Много школи подържатъ въ ученицитѣ си вѣрата, че силата на човѣка седи въ мисълта му. Временно само е така, обаче, въ сжщностъ, силата на човѣка не е нито въ мисълта, нито въ чувствата, нито въ волята му. Това сж само прояви на човѣка, но тѣ не представятъ още онзи източникъ, отъ който силата излиза. То е все едно да мислите, че всѣка проява на любовта е истинската любовъ, изявена въ всичката ѣ пълнота. Нѣкога любовта се проявява по форма, нѣкога — по съдържание, а нѣкога — по смисълъ, но тия отдѣлни прояви не сж още любовта въ всичката ѣ пълнота. Ще ви дамъ нѣколко примѣри, да имате ясна представа за любовта по форма, по съдържание и по смисълъ. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ се дави въ една рѣка. Покрай рѣката минава единъ

конъ, всички хора се намиратъ въ близки, или въ далечни отношения, съ цель да се разплатятъ. Съвременнитѣ хора трѣбва да знаятъ този законъ, за да ликвидиратъ правилно съ своята карма. Иначе, ако не знаятъ, какъвъ е този законъ, и какво той изисква, тѣ ще създадатъ помежду си нови кармични отношения, които въ бждеще трѣбва да се изправятъ. Напримѣръ, ако нѣкой господарь третира зле своитѣ слуги, въ бждеще той ще стане слуга, а тѣ—негови господари. Дълго време ще трѣбва да имъ слугува той, за да се изплати. Тѣй щото, когато нѣкой се запитва, защо трѣбва да слугува на хората, ще знае, че причината за това се крие въ неговото минало, когато той искалъ да подчини съзнанието на нѣкои хора, да ги направи свои слуги. А това е абсолютно забранено! Да подчинишъ съзнанието на нѣкой човѣкъ, това значи да подчинишъ Божественото въ този човѣкъ на себе си, да го направишъ твой слуга. Единственото невъзможно нѣщо въ свѣта е това, именно, да подчините Божественото на човѣшкото.

За да ликвидира съ кармата си, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да трансформира своитѣ мисли и чувства, да ги преобрази. И теософитѣ говорятъ за висшъ и низшъ манасъ, за висше и низше съзнание въ човѣка, за духовно и плътско начало, като два полюса въ човѣка. Въ това, именно, седи работата на човѣка върху себе си, да се движи отъ единия полюсъ въ другия, главно отъ низходящия къмъ възходящия. И наистина, забелязано е, че когато иска да обсеби нѣщо съ чувствата си, човѣкъ си създава карма. Когато даде свобода на хората, той ликвидира съ своята карма. Ако изисквате отъ нѣкой вашъ приятель да ви обича, да ви покаже любовта си, той ще тури на главата ви юларъ, отзадъ ще ви бодe съ остень

и ще ви пита, съгласни ли сте да ви обича по този начинъ. Това значи да се създаде карма между двама души. Страшно нѣщо е законътъ на кармата! Кармата може да започне даже и отъ една горчива дума, казана на нѣкой човѣкъ, при неблагоприятно съчетание на условията. Тази дума може да е казана привидно, деликатно, съ усмивка на лице, но щомъ е горчива, тя произвежда вече своя ефектъ. Както и да е казана горчивата дума, тя носи съ себе си хиляди злини. Следователно, бждете внимателни къмъ всѣко свое чувство, къмъ всѣка своя мисълъ. Преди да ги изразите, прецедете ги, да не падне съ тѣхъ заедно нѣщо нечисто. Презъ какво ще ги прецеждате? Презъ филтри.

Отъ гледището на окултната наука, сърцето, умътъ и волята на човѣка сж филтри, съ които се прецеждатъ неговитѣ чувства, мисли и действия. Всѣка мисълъ, всѣко чувство и всѣко действие трѣбва да минатъ презъ ума, сърцето и волята на човѣка, да се филтриратъ. Следъ като се филтриратъ, тогава само тѣ могатъ да се посадятъ въ градината на душата. За да разбере човѣкъ, кога се е създала карма между двама души, не е нужно той непременно да бжде ясно-видецъ. И безъ да бжде ясно-видецъ, той ще разбере, какъ и кога се е създала кармата. Достатъчно е човѣкъ да направи най-малкото отклонение отъ закона на любовта, за да стане веднага поляризиране на мозъка: въ едното полушарие на мозъка ще се събере повече енергия, а въ другото — по-малко, вследствие на което той ще почне да се гнѣви, да нагрубява своитѣ приятели. Напримѣръ, ако въ лѣвата страна на мозъка се събере повече енергия, човѣкъ става много любезенъ, много учтивъ, но това не е естествена проява.

При това положение, забелязва се, че мускулитѣ на дѣсната страна на лицето започватъ да се свиватъ, да се съкращаватъ. И тогава, на лицето на този човѣкъ се забелязватъ особени нехармонични движения, които се дължатъ на дисхармонични мисли, чувства или действия. Ако тия неволни движения на лицето траятъ по-дълго време, случаватъ се, че устата на човѣка се изкривява, понеже мускулитѣ отъ едната страна на лицето се разширяватъ, а отъ другата се свиватъ. Не се минава много време, виждаме, че кармата налага своя печатъ, било на лицето, било на очитѣ, или другаде нѣкъде. Напримѣръ, когато човѣкъ си служи много съ лъжата, нѣкои мускули на лицето се свиватъ, а лжчѣтъ, който излиза отъ очитѣ му, пада надолу, къмъ центъра на земята. Ако се погледне въ огледалото и види този лжчѣ, насоченъ къмъ земята, той самъ нѣма да се хареса. Сега, като пишете за красотата, ще знаете, че тя се дължи на вътрешната хармония въ човѣка. За да придобие и запази тази красота въ себе си, човѣкъ трѣбва да бжде абсолютно чистъ!

Сега, запишете си още нѣкоко правила за живота, а именно, вложете:

Истината въ душитѣ си.

Свѣтлината въ умоветѣ си.

Чистотата въ сърцата си.

И тъй, запишете тѣзи правила и всѣка вечеръ, преди да си легнете, запитайте се, дали истината е въ душата ви, свѣтлината — въ ума ви, а чистотата — въ сърцето ви. Какъ ще познаете, дали истината е въ душата ви? Ако истината е въ душата ви, тя ще ви направи свободни. Ако истината е въ душата ви, ще имате широкъ замахъ въ действията си и ще дадете свобода на себе си и на окръжаващитѣ. Ако свѣтлината е въ

ума ви, тя ще ви даде знание. Свѣтлината е проводникъ на знанието. Ако чистотата е въ сърцето ви, вие ще бждете силни въ всѣко отношение. Понѣкога вие виждате въ близкитѣ си нѣкакво криво чувство, или нѣкаква погрѣшка, за което сте готови да го сждите. Не, споредъ закона на кармата, каквато погрѣшка видите въ близкитѣ си, вие сами трѣбва да се заемете да я изправите. Най-малката погрѣшка да видите въ приятеля си, постарайте се да я изправите.

Казвате: Какъ можемъ да изправимъ чуждитѣ погрѣшки? • Ще приведа единъ примѣръ, който ще ви покаже единъ отъ начинитѣ за изправяне погрѣшкитѣ на вашитѣ ближни. Единъ младъ момъкъ отъ Варна, отишълъ единъ день при единъ евангелистъ книжарь да си купи нѣкакви книги. Като го видѣлъ, книжарьтъ му казалъ: Преди нѣколко седмици единъ твой приятель дойде при мене да иска пари на заемъ. Азъ му услужихъ, но ето, толкова време мина вече, и той не ги връща. Такива сж твоитѣ приятели! — Колко ти дължи? — Еди-колко си. — Заповѣдайте, вземете тази сума и считайте, че смѣтката е уредена. Азъ и моятъ приятель сме едно и сжщо нѣщо. Съ тази постжпка младиятъ човѣкъ доказа, че той и приятельтъ му сж честни хора. Това е благороденъ характеръ. Тѣй щото, чуете ли нѣкжде да одумватъ вашия приятель, извадете кесията си, платете вмѣсто него и кажете: Азъ и моятъ приятель сме едно и сжщо нѣщо. Какъ би постжпилъ нѣкой човѣкъ, който нѣма този моралъ въ себе си? Като чуе да се говори лошо за приятеля му, той ще каже: Да, вѣрно е, моятъ приятель има тази слабостъ, той е нехаенъ малко, но азъ ще му поговоря, ще му кажа да плати. — Нѣма какво да му говоришъ. Школата, която следвате, не по-

зволява това. При такива случаи, тя изисква отъ ученика да извади кесията си и да плати за своя приятел, да ликвидира съ неговата сметка. И после, като види приятеля си, нищо да не му казва. Ако приложите този методъ, вие ще опитате неговитѣ добри резултати.

Този методъ се отнася до онѣзи, които сж готови да платятъ за своя добъръ приятел, но не и за онзи, който има възможность да плати дълговетѣ си, а оставя приятелитѣ му да плащатъ вмѣсто него. Това е насилие, изнудване на съвестъта на хората, съ което си създаватъ негативна карма. Ще дойде день, когато тия хора ще изгубятъ своитѣ добри приятели и ще трѣбва всичко да плащатъ сами. Ако имате добри приятели, които използвате, за да плащатъ дълговетѣ ви, вие не сте на правъ пѣтъ. Ще дойде день, когато Провидението ще ви постави въ сжщото положение: тогава васъ ще използватъ, и вие ще плащате двойно, съ лихвитѣ. Който мисли, че може да надхитри закона на кармата, той се лъже. За такива хора може да се употрѣби българската поговорка: „Хитрата лисица съ двата крака влиза въ капана“. Съ кармата игра не бива. Защо? Кармата е кредиторъ. Тя не допуща никакво закъснение, нито съ половинъ день. Тя не прощава нищо: точно ще платите, даже съ лихвитѣ. Значи, тя и отъ лихвитѣ не отстъпва. Строгъ е кармическиятъ законъ. Той отстъпва само следъ като всичко се изплати.

И тѣй, ще знаете, че всички добри мисли и желаня на човѣка се поляризиратъ, въ една или въ друга посока. Като знаете закона за поляризирането, ще видите, че всѣко нѣщо въ живота се поляризира. Казвате, напримѣръ, старо и ново учение. Оставете старото учение да функционира

въ коренитѣ, а новото учение — въ клонищата. Старото учение ще послужи за торѣ на дървото, което ще расте и ще се развива, ще даде плодове, отъ които ще изникне ново дърво — новото учение. И тогава, споредъ новото учение, кармата нѣма да внася страхъ за хората. Защо? Защото ще знаете, че кармата обича смѣли хора. Бждете смѣли да посрещнете кармата добре, като гостъ, дошълъ въ дома ви. Бѣгате ли отъ нея, тя ще ви настигне съ пржчка и така ще се разправи съ васъ. Благородство има въ кармата. Тя може да ви бие, да ви плюе, но въ края на краищата, ще ви отминне безъ да ви напакости. Тя има мечешки характеръ. Когато иска да нападне нѣкого, тя обикаля, ходи около него, глади козината си, прави се, че не вижда. Нейната козина става гладка, но кожата на човѣка отива. Когато неиска да нападне човѣка, мечката минава покрай него, настрѣхне, нахохори се, наплюе го и заминава. Въ този случай, кожата на човѣка остава здрава, но голѣмъ страхъ преживява. За смѣлия човѣкъ кармата е подобна на настрѣхнала мечка: тя минава покрай него, нахохори се, наплюе го и заминава. Тя казва: Хайде, отъ мене да замине! Вие ще ѝ благодарите, че не се е докоснала до кожата ви. Че ви е наплюла малко, че страхъ сте преживѣли, това нищо не значи. Важно е, че сте останали живи и здрави.

Като знаете това нѣщо, съобразно него ще разрешавате задачитѣ на своя животъ. Когато ви дойде нѣкакво голѣмо нещастие, кажете: Моята възлюбена карма се е нахохорила и ме плюе, но повече отъ това не може да направи.

Казвате: Какво трѣбва да се направн, или какъ трѣбва да се живѣе, за да не се създава карма между хората? Ще ви дамъ единъ примѣръ, отъ който вие сами можете да извадите заклю-

чение. Представете си два успоредни желѣзни пѣтя, по които се движатъ влакове, еднитѣ отиватъ на изтокъ, а другитѣ — на западъ, значи, въ две противоположни посоки. Допуснете, че по едната линия, по която влаковетѣ вървятъ на изтокъ, се движатъ сто трена, на еднакво разстояние единъ отъ другъ. Ако при това положение влаковетѣ се движатъ съ еднаква бързина, нѣма опасностъ отъ никакво сблъскване между тѣхъ. Обаче, ако бързината на тия влакове е различна, между тѣхъ непременно ще стане сблъскване. Следователно, при закона на кармата, не е важно направлението на влаковетѣ, дали отиватъ на изтокъ или на западъ, но важна е бързината. Бързината на движещитѣ се влакове трѣбва да е еднаква. Значи, когато двама души се движатъ въ еднаква посока, но съ различни скорости, между тѣхъ непременно ще стане сблъскване. Ако единъ тренъ се движи съ скоростъ сто километра въ часъ, а другъ — съ скоростъ 80 километра въ часъ, нѣма никаква опасностъ отъ сблъскване. Но ако първиятъ влакъ се движи съ скоростъ 80 клм. въ часъ, вториятъ — съ скоростъ сто клм. въ часъ, а при това вечеръ, тогава има опасностъ отъ сблъскване: вториятъ ще се сблъска съ първия. За да не стане сблъскване между тия два трена, вториятъ тренъ трѣбва да намали скоростта на движението си, да стане поне като на първия, но непременно съ известно разстояние единъ отъ другъ.

Сега, докато живѣете между хората, не трѣбва да бъдете нито много умни, нито много глупави. Защо? Защото и глупостта, и интелигентността сж кармически закони. Ако си много интелигентенъ, ще се движишъ много бързо и ще се сблъскашъ съ тия, които бавно се движатъ. Ако си пъкъ

много глупавъ, ще се движишъ бавно и ще се сблъскашъ съ тия, които бързо се даижатъ. И въ двата случая ще имате еднакви резултати. Какво трѣбва да правите тогава? Ще бждете толкова интелигентни, или толкова глупави, колкото окржавашката срѣда. Казвате: Какъ и кога трѣбва човѣкъ да проявява интелигентността си? Вие трѣбва да пазите силитѣ си за по-благоприятни времена. Напримѣръ, ако предъ васъ се движи тренъ съ по-малка бързина, вие трѣбва да намалите парата си. Ако пжтьтъ ви е свободенъ, т. е. ако предъ васъ нѣма никакъвъ тренъ, можете да пуснете всичката пара на трена си и да се движите, съ каквато скоростъ желаєте.

Следъ две седмици направете извлѣчение отъ всичко говорено досега. За сжщия день пишете върху темата: „Приложение на кармата въ живота“. Днесъ азъ нахвърлихъ нѣколко мисли върху кармата, за да можете да развиете темата си, а впоследствие ще говоря още по този въпросъ. Като бждете готови съ темата си, всѣки самъ ще я чете, а останалитѣ ще я критикуватъ. Критиката пѣкъ трѣбва да бжде по правилата на новото учение. Да критикувате, значи да кажете само това, което е истинно и въ което сте напълно сигурни. Критикуването подразбира изнасяне на нѣщата, както сж въ природата.

Като пишете темитѣ, като работите върху лекциитѣ, ще употрѣбявате най-много по единъ часъ на день. Колкото се отнася за темитѣ, 20 минути сж достатѣчни. Когато развивате темата за кармата, спрете се върху следнитѣ мисли: Ако си отпредъ, движи се съ голѣма бързина! Ако си отзадъ, движи се съ малка бързина! Тази тема представя отговоръ на нѣкои мисли отъ новата

философия. Обаче, тѣзи мисли отчасти само разрешаватъ въпроситѣ. Защо? Защото, ако следъ тебе се движи втори, трети тренъ, положението вече е друго. Въ този случай, ще имате предъ видъ следнитѣ правила: Ако нѣкой се движи предъ тебе, дай му пжтъ, мѣсто, да върви, съ каквато скоростъ иска! Ако ти си отзадъ, върви съ малка бързина! Това сж четири важни положения въ живота, които всѣкога трѣбва да имате предъ видъ. Следователно, когато ученикътъ иска да му се даде право, да върви напредъ и да се движи бързо, казвамъ: учителятъ не може да даде право на ученика си да се движи съ голѣма бързина. Докато сте ученици въ Школата, движете се съ малка скоростъ. Ако сте свършили вече Школата, пуснете в сичката си пара и се движете съ каквато скоростъ искате. Ако има нѣкой предъ васъ, не бързайте, намалете скоростъта си. Който е отпредъ, той може да се движи съ голѣма бързина. Който е отзадъ, той трѣбва да се движи съ малка бързина.

Това сж символи, които вие трѣбва да превърнете въ живи дѣла. На какво съответствува голѣмата бързина? На добродетельта. Значи, бждете бързи въ доброто, т. е. ходете отпредъ! Бждете бавни въ злото, т. е. ходете отзадъ! Това е преводъ на явленията въ живота и въ природата. Съ други думи казано: явленията отъ физическия свѣтъ трѣбва да се превеждатъ съ езика на духовния свѣтъ. И обратно: явленията отъ духовния свѣтъ трѣбва да се превеждатъ съ езика на физическия свѣтъ. Само тогава нѣщата ще станатъ ясни. Значи, голѣмата скоростъ означава добродетельта, а малката скоростъ — злото. Който се

гнѣви, той трѣбва да знае, че е отзадъ и ще се движи бавно.

Въ бждеще, ако между васъ възникнатъ нѣ-
какви важни жизнени въпроси, можете да ги на-
писвате и да отдѣляме часть отъ времето за раз-
искване върху тѣхъ.

Т. м.

*

9. Лекция отъ Учителя, държана на
26 априль, 1922 г. София.

КРАСОТАТА ВЪ ПРИРОДАТА.

Т. м.

Четоха се темитъ върху красотата.

Питамъ : какво нѣщо е красотата ? Красотата чувствува ли се, или се вижда ? Какъ бихте нарисували едно красиво лице ? Какви сж чъртитъ на красивото лице ? Като гледате нѣкои хора въ известно положение, напримѣръ, въ мълчание, тѣ сж красиви ; като се засмѣятъ, ставатъ грозни. Други хора пъкъ тъкмо обратно : като се засмѣятъ, ставатъ красиви, а като мълчатъ, сж грозни. Какъ ще си обясните това нѣщо ? Представете си едно кржгло, валчесто лице, съ малки очи, поставени близо до носа. Красиво лице ли е това ? Не е красиво. Красиво ли ще бжде лицето, ако очитъ сж далечъ отъ носа ? И това лице не е красиво. Ами, какво ще кажете тогава за едно голѣмо, кржгло лице, съ голѣми, или съ малки уши ? Ще кажете, че и това лице не е красиво. Колко голѣми трѣбва да бждатъ ушитъ на това лице ? Като не харесвате това или онова лице, туй показва, че вие имате въ себе си известна мѣрка, известенъ мащабъ, съ който мѣрите нѣщата. Тѣй щото, за всѣки даденъ случай, за васъ е важно, не какво сж казали разнитъ автори за красотата, но какво е вашето вътрешно разбиране. Мнението на разнитъ автори ще послужи за обяснение, за допълнение на вашето. Хората се стремятъ къмъ красотата, разбиратъ я, но като ги запитатъ, въ какво седи красотата, какви сж външнитъ ѝ признаци, нищо определено не казватъ. Красиво лице е това, което, при всички условия на живота, запазва своитъ ос-

новни чърти: дали е скърбенъ или радостенъ, сериозенъ или веселъ, основнитѣ чърти на красивия човѣкъ всѣкога оставатъ едни и сжщи. Ако очитѣ на нѣкой човѣкъ сж малки и поставени близо до носа, това говори за слаба впечатлителность. Малкитѣ очи сж признакъ на скжперничество. Голѣмитѣ очи сж признакъ на разсипничество. Съ други думи казано: хора съ малки очи сж бедни; хора съ голѣми очи сж богати, затова могатъ да пилѣятъ, да разсипватъ богатството си.

Изобщо, красиво лице е това, между частитѣ на което има пълна съразмѣрность, правилно съотношение. Напримѣръ, челото, носътъ и брадата трѣбва да съставятъ по една трета часть отъ цѣлото лице. При това, формата на лицето не трѣбва да бжде съвсемъ кржгла, а малко крушообразна, заострена. Когато видите нѣкое много кржгло лице, това се дължи на известно количество мазнини, натрупани около брадата. Вследствие на този излишъкъ отъ мазнини, лицето губи отъ красотата си. Днесъ всички хора се стремятъ къмъ красота, но външната, видимата красота е създадала голѣми злини въ свѣта. Красотата трѣбва да бжде вътрешна, а не външна. Вътрешната красота подразбира пластично, живо лице. Красивото лице подразбира още вътрешна дълбочина, голѣма чувствителность и благородство на душата. Въ красивото лице трѣбва да преобладаватъ кривитѣ, а не правитѣ линии. Правитѣ линии показватъ, че въ даденъ човѣкъ преобладава електричеството; кривитѣ линии показватъ, че въ даденъ човѣкъ преобладава магнетизъма. Нѣкои хора иматъ красиви чела, но носътъ, брадата и ушитѣ имъ не сж красиви. За да се опредѣли, кое чело, кой носъ, коя уста, коя брада, кои уши сж красиви, правилни, човѣкъ трѣбва да си послужи съ онази строго

вотъ. Любовта носи животъ. Истината носи животъ. Въ такъвъ случай, какъвъ е животътъ, който свѣтлината носи? Какъвъ е животътъ, който любовта носи? Какъвъ е животътъ, който истината носи? При това, може ли истината направо да носи живота? Все има нѣкакво различие между живота, който свѣтлината, любовта и истината носятъ. Следователно, обектъ на истината е свободата. Обектъ на свѣтлината е знанието. Обектъ на любовта е животътъ. Като казваме, че свѣтлината носи живота, ние вземаме свѣтлината като необходимо условие на човѣка да учи. За да учи, той трѣбва да има любовъ. Значи, свѣтлината извиква животъ за знанието, да даде свобода на хората. Сжщо така и истината извиква живота.

И тъй, въ бждеще, като пишете темитѣ си, ще ги четете нѣколко пѣти, и ако нѣщо не ви харесва, ще го корегирате. Щомъ прочетете темата си, и тя прозвучи приятно на ухото ви, ще я четете въ гласъ и ще видите, че ще се хареса на всички. При това, ще пишете бавно, спокойно, безъ бързане. Окултната школа изисква отъ ученицитѣ си геометрическа точностъ. Листата, на които ще пишете, могатъ да бждатъ малки, или голѣми, споредъ желанието ви, но непременно правилни. Формата може да бжде трижгълна, четирижгълна или каква да е, но непременно правилна. Сжщо така темитѣ ви трѣбва да бждатъ чисто, красиво написани. Не е достатъчно само да се говори за красотата, но трѣбва и да се постъпва красиво. Мнозина започватъ да пишатъ красиво, четливо, а къмъ края се отегчаватъ, и почеркътъ имъ става нечетливъ, нервень. Това показва, че сж несъгласни съ себе си. Това говори още и за известни недъзи въ тѣхъ. Затова, борете се съ тия недъзи, докато преодолѣете.

Казвамъ : запомнете всички правила, които ви дадохъ за писането, и ги прилагайте. Вие трѣбва да знаете, че всѣка мисълъ, всѣко чувство, всѣка постѣпка на човѣка, били тѣ добри, или лоши, се отпечатватъ въ съзнанието му и указватъ своето влияние върху него. И по този начинъ, отъ некрасивитѣ, отъ отрицателнитѣ работи, вие ще разберете красивото, възвишеното и положителното въ живота.

Т. м.

*

10. Лекция отъ Учителя, държана на
3 май, 1922 г. София.

ЗАКОНЪ ЗА ЕНЕРГИИТЪ.

Т. м.

Четоха се темитъ върху „Приложението на кармата въ живота“. Темитъ ви представятъ теоретическата страна на въпроса за кармата.

Често се говори за физическия животъ, за физическото тѣло на човѣка. Какво представя физическото тѣло? Физическото тѣло е проводникъ, т. е. велика инсталация на силитъ въ природата. Чрезъ тази инсталация минаватъ двата вида природни сили: положително и отрицателно електричество, положителенъ и отрицателенъ магнетизъмъ. За сега вашитъ тѣла не сж физически тонирани: едни отъ васъ сж положителни, а други — отрицателни, т. е. едни иматъ въ себе си повече положително електричество, а други — повече отрицателно електричество. Ако се събератъ на едно мѣсто двама души, които иматъ положително електричество въ себе си, тѣ непременно ще се отблъснатъ. Ако влѣзатъ въ разговоръ помежду си, следъ раздѣлата, тѣ веднага ще изпитатъ неразположение на духа си, недоволство. Ако въ дадения случай единиятъ отъ тѣхъ не може да превърне положителното електричество въ отрицателно, тогава тѣ трѣбва съзнателно да се раздѣлятъ, временно поне, и всѣки отъ тѣхъ да потърси за себе си другаръ съ електричество, противоположно на своето. Иначе, въ всѣки одного ще се събуди нѣкакво враждебно чувство по отношение на другия, вследствие на което той ще прояви активностъ въ характера си. И най-после, като резултатъ на тази активностъ, ще дойде грубостъта.

Дали този човѣкъ е мжжъ или жена, безразлично, той ще изяви своята грубостъ, понеже електричеството се движи по кжси линии. А грубостъта се проявява по най-кжситѣ линии. Ако се събератъ на едно мѣсто двама души съ отрицателно електричество въ себе си, тѣ пакъ ще се отблѣснатъ, вследствие на което между тѣхъ ще се яви известно недоволство, съмнение, страхъ. Тѣ ще се страхуватъ единъ отъ другъ. Следователно, когато се срещнатъ двама души съ положително електричество въ себе си, тѣ ще станатъ толкова активни, че ще се биятъ, ще се дуелиратъ помежду си. Ако пъкъ се събератъ на едно мѣсто двама души съ отрицателно електричество въ себе си, тѣ нѣма да се биятъ, нѣма да се дуелиратъ, отъ страхъ за живота си, но между тѣхъ ще се яви лицемѣрие, измама. Единиятъ отъ тѣхъ ще гледа по околенъ пътъ, чрезъ измама, така да обвърже другия, че да му отмѣсти.

Тѣй щото, който иска да се дуелира съ нѣкого, той трѣбва да знае, че и въ двамата електричеството е положително. Обаче, когато се срещнете съ нѣкой човѣкъ и въ васъ се роди страхъ, съмнение, лицемѣрие, ще знаете, че и въ двамата електричеството е отрицателно. Ако се срещнете съ човѣкъ, въ когото електричеството е противоположно на вашето, вие ще се обичате. Каквото е отношението между двама души съ еднакви електричества, такова е отношението на човѣка къмъ самия себе, когато дветѣ половини на мозъка сж съ еднакво или съ противоположно електричество. За да бжде човѣкъ добре, хармонично разположенъ, въ дветѣ половини на мозъка му трѣбва да има противоположно електричество. Оттамъ, и при срѣщата на двама души, съ еднакво или разнородно електричество въ мозъка, се пораждатъ

хармонични или дисхармонични отношения. Запримѣръ, ако и въ двамата електричеството въ дѣсната половина на мозъка е положително, тѣ ще бждатъ груби единъ къмъ другъ; ако въ лѣвото полушарие на мозъка и въ двамата е събрано отрицателно електричество, тѣ ще бждатъ подозрителни единъ къмъ другъ. Мнозина се смущаватъ отъ мисълта, какво ще правятъ съ отрицателното електричество, ако не могатъ да го впрегнатъ на работа.

Ще приведа единъ примѣръ отъ вашия животъ, да видите, по какъвъ начинъ можете да приложите закона за асимилиране на тази излишна енергия. Представете си, че една отъ ученичкитѣ въ класа е по-силна и привлича къмъ себе си други две. Обаче, тя обича едната отъ тѣхъ повече и съ нея дружи, съ нея се разговаря повече, а другата стои настрана. Дветѣ приятелки, които повече се обичатъ, взаимно асимилиратъ своето електричество; въ втората, обаче, която е по-малко обичана, остава частъ отъ енергията ѝ неизползувана, вследствие на което се събира, или въ дѣсната, или въ лѣвата частъ на тѣлото ѝ. Ако тази енергия остане въ дѣсната половина на тѣлото ѝ, тя огрубява; ако остане въ лѣвата половина, тя става недоволна, подозрителна къмъ себе си и къмъ близкитѣ си. Какво трѣбва да направи, за да се излѣкува отъ това положение? Тя трѣбва да намѣри друга приятелка, която прѣмо нея да обича. Само по този начинъ излишната енергия въ организъма ѝ ще се асимилира.

Сега, като знаете този законъ, ще бждете много внимателни, нѣма да злоупотрѣбявате съ него. Който злоупотрѣбява съ този законъ, той ще бжде толкова строго наказанъ, както никога въ живота си. Като знаете закона, ще си служите съ

него само за добро. Всѣки въ себе си трѣбва да даде честна дума, че никога нѣма да злоупотреби съ този законъ. Въ какво седи злоупотреплението съ него? Човѣкъ може да злоупотреби съ този законъ, когато съзнателно отпрати къмъ нѣкого своето положително електричество. Съ това той увеличава количеството на сжщото електричество въ дадения човѣкъ, вследствие на което усилва неговата грубостъ и го докарва до ожесточаване, до озлобяване. Когато дѣсната страна на нѣкой човѣкъ е положително наелектризирана, той трѣбва да намѣри такъвъ приятелъ, лѣвата страна на когото да има противоположно електричество на неговото, за да могатъ двата рода електричество взаимно да се неутрализиратъ. Какъ може да стане това неутрализиране? Единиятъ отъ тѣхъ трѣбва да постави лѣвата си ржка върху дѣсната страна на другия, а той — дѣсната си ржка върху лѣвата частъ на главата на своя приятелъ, и нѣма да забележатъ, какъ ще придобиятъ разположение. Това може да се постигне и съ хващане на ржцетѣ само. Целта е да се трансформиратъ енергиитѣ и въ двамата. Вие можете да правите този опитъ, да видите, какъ работи този законъ. Ще правите опита, когато сте неразположени. При това, всѣкога ще го прилагате по две другарки, по две сестри заедно, или по двама другари или братя. Като казвамъ, че ще се хващате за ржце сестри съ сестри и братя помежду си, имамъ предъ видъ различнитѣ принципи, които действуватъ въ природата: любовъ съ любовъ, мъдростъ съ мъдростъ. Като гледамъ, какъ сте наредени на столоветѣ, намирамъ, че законътъ не е спазенъ. Ученицитѣ въ училищата трѣбва да се нареджатъ така, че помежду имъ да има пълна хармония. Като ученици на окултна школа, вие трѣбва

да знаете закона за трансформиране на енергиитѣ и да го прилагате на мѣсто. Ако срещнете човѣкъ съ противоположни на васъ сили, съ което нарушава вашия вътрешенъ миръ, стойте далечъ отъ него. Ако не можете физически да се отдалечите отъ него, мислено се отдалечете. Какъ ще стане това? Като си представите мислено известно разстояние. Значи, когато сядате нѣкъде, или когато се събирате на разговоръ, когато общувате помежду си, всѣкога спазвайте закона на симпатията. Щомъ двама души си симпатизиратъ, между тѣхъ ще има пълна хармония: когато единиятъ мисли, и другиятъ ще мисли. Нѣма ли симпатия помежду имъ, единиятъ ще мисли, а другиятъ ще чувствува. Това разногласие на силитѣ създава между тѣхъ редъ дисхармонични състояния. За да има хармония между двама души, тѣ едновременно трѣбва да мислятъ, да чувствуватъ и да действуватъ. При това, ако единиятъ мисли, чувствува и действува положително, въ това време енергиитѣ на другия трѣбва да бждатъ отрицателни.

Тѣй щото, ще правите този опитъ за регулиране силитѣ на тѣлото си. Ако имате резултати, ще ви дамъ и други опити. (— Кои сж признацитѣ, по които можемъ да познаемъ, кога има излишъкъ отъ електричество въ лѣвата, и кога въ дѣсната страна?) — Когато човѣкъ е готовъ да се кара съ всѣки, когато срещне на пътя си, това показва, че въ дѣсната страна на мозъка му има излишъкъ отъ електричество. Когато човѣкъ е неразположенъ духомъ, когато изпадне въ песимистическо състояние, това показва, че въ лѣвото полушарие на мозъка му има излишъкъ отъ електричество. Това се отнася до енергиитѣ на физическото тѣло. Сжщото може да се каже и за енергиитѣ въ астралния и въ духовния свѣтъ. Ще правите опити

за урегулиране на тѣзи енергии и ще следите за тѣхнитѣ резултати. Не мислете, че отъ единъ опитъ само ще имате нѣкакви резултати. Сто опита може да направите и едва да получите микроскопически резултатъ. Съ тѣзи опити се цели да се развие съзнанието ви, да се кали волята. Като казвамъ, че електричеството се събира въ дѣсното, или лѣвото полушарие на мозъка, имамъ предъ видъ общото положение. Иначе, електричеството може да се събира въ нѣкои специални центрове на мозъка, но пакъ, или въ лѣвата, или въ дѣсната страна. Щомъ сте неразположени, ще знаете, че имате излишъкъ на електричество и ще го впрегнете на работа. Какъ ще впрегнете това електричество на работа? Ще намѣрите нѣкоя ваша другарка, било отъ класа, или вънъ отъ класа, която да е почти на еднакво развитие съ васъ и ще направите опита върху нея. Като направите опита, ще имате двойна полза: отъ една страна вие сами ще се освободите отъ излишното електричество, а отъ друга страна ще помогнете на вашата другарка да върви въ правия пѣтъ, въ който и вие вървите. Обаче, ако направите този опитъ съ лице, което върви въ противоположно на васъ направление, вие ще се свържете съ него и ще преживѣете нѣкакво противоречие.

Сега, като на ученици, налага ви се често да правите този опитъ, защото, като не изпълнявате още законитѣ, както трѣбва, въ мозъка ви се събира излишъкъ отъ електричество, съ което непременно трѣбва разумно да се справите. Този излишъкъ отъ енергия представя изостаналъ багажъ отъ миналото, какъвто остава отъ богатитѣ хора, които много готвятъ, а малко ядатъ. Като остане ядене, което не може да се използва, то започва да вкисва, и слугитѣ се виждатъ прину-

дени да го изхвърлят навън. Вследствие натрупването на излишно електричество в мозъка, сжщият процес става и в цѣлия човѣшки организъм. Тукъ-тамъ се извършват процеси на вкисване, на разлагане, а дето има вкисване, тамъ всѣкога става разрушаване. Когато в ѣдната, или в другата страна на мозъка ви се натрупа голѣмо количество електричество, вие сами можете да си въздействувате. Напримѣръ, ако електричеството е натрупано в дѣсното полушарие на мозъка, нѣма да гладите главата си съ дѣсната ржка, за да не усилите състоянието си, но ще гладите дѣсната страна на главата си съ лѣвата ржка. И обратно: ако имате излишъкъ отъ електричество в лѣвата страна на главата си, ще я гладите съ дѣсната си ржка. При този опитъ ще забележите едно успокояване, и състоянието ви се смѣни. Ето защо, лѣтно време, когато слънцето силно пече върху главата ви, гладете косата си съ двѣтѣ си ржце. Чрезъ ржцетѣ си, вие ще отнемете електричеството отъ мозъка си и ще избегнете всѣкакъвъ слънчевъ ударъ. Правете този опитъ и при най-слабо възбуждение, да видите, какви резултати ще имате. Има много школи по свѣта, които използватъ тия методи и правила за магнетизиране, за тониране, но като не знаятъ точно законитѣ, съ които разумната природа си служи, тѣ правятъ голѣми пакости на ученицитѣ си. Окултниятъ ученикъ не трѣбва да позволява да го хипнотизиратъ. Който иска да ви даде пари, той не трѣбва да ви иска полица. Щомъ иска да ви послужи, нека ви даде на довѣрие. Искан ли полица, никакви пари не взимайте на заемъ. За предпочитане е гладенъ да ходите, но по никой начинъ не подписвайте полица. Окултната школа препоръчва на ученицитѣ си: Ако нѣкой може да даде пари на заемъ безъ

записъ, безъ полица, вземете тѣзи пари, услужете си съ тѣхъ и върнете ги на време.

Сега, азъ искамъ отъ васъ следното нѣщо: Да бждете искрени къмъ себе си, къмъ своята душа. Всѣка сутринь, въ продължение на две седмици, съ ставането си още, задайте си въпроса: искренъ ли съмъ спрѣмо душата си? Готовъ ли съмъ презъ цѣлия день да извърша всичко онова, което душата ми желае и нащепва? И ако сгрѣша нѣщо, готовъ ли съмъ, безъ да се оправдавамъ, да се извиня предъ нея, да кажа истината, както е въ действителность? Значи, щомъ направите нѣкаква погрѣшка, нито я намалявайте, нито я увеличавайте, но констатирайте я предъ душата си, както е, както и природата я констатирала. Тази искреность спрѣмо душата ви е необходимо условие за развиване и пробуждане на съзнанието ви, да схващате нѣщата правилно, безъ никакво увеличаване или намаляване. Подъ думата „душа“ разбирамъ Божественото начало въ човѣка, висшата му проява на физическия свѣтъ.

Като ви давамъ редъ опити, обръщамъ вниманието ви върху искреностьта, съ цель да нѣма никакви злоупотрѣбления. Защо не трѣбва да се злоупотрѣбвява съ тѣхъ? Защото всички опити въ Школата трѣбва да ставатъ доброволно и съзнателно. Напримѣръ, когато поставяте ржката си върху главата на нѣкой човѣкъ, вие трѣбва да знаете, взимате ли нѣщо отъ него, или давате. Ако взимате нѣщо, трѣбва да знаете, ще ви ползува ли това, което взимате. Ако давате, пакъ трѣба да знаете, ще се ползува ли нѣщо отъ полученото онзи, който взима. Ако това, което давате, никому не принася полза, и ако това, което взимате, не ви принася никаква полза, тогава и даването, и взимането сж безпредметни. За да се

осмисли и добре използва и даването, и взимането, човъкът трябва да благодари. Енергията, която тече презъ онзи, който дава, и презъ този, който взима, е Божествена, и за нея се държи сметка. Тя не може и не трябва напразно да се изразходва. Природата разполага съ точни часовници, които отбелязват, колко и за кого се изразходва тази енергия. Не само това, но природата следи и колко енергия изтича отъ мозъка, колко отъ ржцетъ на човъка и т. н. Природата е велика инсталация на енергии и държи точна сметка за всичко, което се изразходва. Тя следи още и за резултатитъ, които се получаватъ при изразходването на тази енергия. Последното е особено необходимо, защото резултатитъ, именно, даватъ възможност на тази енергия да добие отгласъ въ общото Битие. Следователно, достатъчно е да турите ржката си върху нѣкоя глава, за да знаятъ вече точния резултатъ на вашата работа и да ви държатъ отговоренъ факторъ за това. Азъ не казвамъ това, за да ви наплаша, но да знаете, че за всѣка работа, която вършите, се държи сметка, и да бъдете внимателни. Работете принципално, съзнателно, а не отъ страхъ. Потикътъ на вашата душа трябва да бжде въ съгласие, въ хармония съ Бога, съ Великото въ свѣта. Това значи разумна работа.

Сега, може да сж останали нѣкои тъмни въпроси за васъ, но ще знаете, че тѣ се обясняватъ чрезъ опититъ. Ако трябва много да се говори, за да се обяснятъ тѣзи опити, тогава: знайте, че многото говорене често обременява човъка. Това, което днесъ е тъмно за васъ, утре, като изгрѣ слънцето, ще стане ясно, свѣтло.

—Безъ страхъ въ любовта безгранична!

И затова, като се натъкнете на нѣкой тъменъ въпросъ, питайте, да ви се обясни. Ако не питате,

вие ще се заблудите, защото, едновременно съ ученицитѣ отъ Бѣлото Братство ще ви посещаватъ ученици отъ черната ложа. Каквото и да става съ васъ, който и да ви посещава, не се страхувайте, не се плашете отъ тъмнината. И тя има свои закони, които, по обратенъ пжть, ще изучавате, като вървите отъ свѣтлината къмъ тъмнината, и отъ тъмнината къмъ свѣтлината.

Т. м.

*

11. Лекция отъ Учителя, държана на 10 май, 1922 г. София.

МЕТОДИ ЗА ЧИСТЕНЕ.

Т. м.

Четоха се останалитѣ теми върху: „Приложението на кармата въ живота“.

Сега ще дамъ единъ примѣръ за обяснение на кармата. Единъ младъ момъкъ отива съ другари да се повесели. Влизатъ въ една кръчма, и започватъ да пиятъ. Младиятъ момъкъ за пръвъ пжть пие, вследствие на което скоро се напива и забелязва, че не може да владѣе тѣлото си, едва се държи на краката си. Напили се добре, всички заедно излизатъ отъ кръчмата. Улицитѣ сж кални, понеже наскоро е валѣлъ дъждъ. Младиятъ момъкъ започва да залита изъ улицитѣ: тукъ падне, тамъ падне, цѣлъ се окаля. Докато стигне до дома си, той изтрезнява, но вече е цѣлъ окалянъ. Калъта, това е кармата на неговия животъ, отъ която той трѣбва да се изчисти. Азъ не се спирамъ върху причинитѣ, какъ и защо е пилъ съ другаритѣ си, какъ се е окалялъ. Можете да кажете, че той не е желалъ да пие, че другаритѣ му го подвели и т. н. Важниятъ въпросъ е, какъ може този момъкъ да изчисти дрехитѣ си отъ калъта, какъ може да изчисти сърцето си отъ желанието да пие питиета, отъ които да губи съзнанието си. Затова ще ви дамъ три метода, чрезъ които можете да се чистите: чрезъ утаяване, чрезъ филтриране или прецеждане и чрезъ дестилация, или изпаряване. Какъ ще познаете, при какви случаи да приложите първия, при какви втория или третия методъ за чистене? Ако водата е мжтна, т. е. ако къмъ нея сж примѣсени твърди, неразтворими вещества,

тя може да се пречисти по първия, или по втория начинъ: чрезъ утаяване, или чрезъ прецеждане, т. е. филтриране. Когато природата иска да изчисти водата, тя я прекарва презъ земнитѣ пластове да се пречисти. Въ този случай, земнитѣ пластове сж филтрите, които пречистватъ водата. Ако има съзнание, при потъването си въ земнитѣ пластове, водата първо ще изпита скръбъ, страдание, че губи свѣтлината си и отива въ мракъ и тъмнина. Въ движението си надолу, водата потъва дълбоко, минава презъ нѣколко пласта, докато най-после срещне нѣкакъвъ каменистъ, или глинесть пластъ, който не пропуска водата надолу, и тукъ тя спира движението си. Като не може да потъва надолу, водата намира нѣкакъвъ изходъ и излиза на повърхността на земята. Щомъ излѣзе на повърхността, тя започва да се радва, че отново е видѣла свѣтлината. Значи, при филтрирането скръбъта е въ началото, а радостъта — въ края. Филтрирането, което се състои въ потъване въ материята, въ пречистване и излизане на повърхността, е методъ за ликвидиране съ кармата. Утаяването е подобенъ процесъ на филтрирането, но придруженъ съ по-малко скърби и страдания. Колкото по-голѣми сж скърбитѣ и страданията, толкова и пречистването е по-голѣмо.

Другъ важенъ методъ за пречистване е изпаряването, или дестилацията. При изпаряването радостъта е въ началото, а скръбъта — на края. Защо тукъ процесътъ е обратенъ? Когато водата се нагрѣва, воднитѣ пари се отдѣлятъ и отиватъ нагоре въ пространството, къмъ Бога. Тогава воднитѣ капчици се радватъ, че се освободили отъ грѣхове, отъ страдания. Водната капка разперва крилицата си и хвърква нагоре. Но по пжтя си тя срѣща студено течение и веднага истива, сгжстява

се и отново пада надолу. Като падне долу, тя се окаля и започва да скърби, да страда. Тя не разбира, че при падането си, е допринесла нѣкому добро.

И вие, като водата, сте изложени на пречистване по тия два метода. Като се филтрирате, вие първо скърбите, а после се радвате. Като се изпарявате, първо се радвате, а после скърбите. Следователно, когато започнете да скърбите при изпаряването си, не пресичайте скръбта си, а продължете нататък: влѣзте дълбоко въ земята да се пречистите. И после, излѣзте на другия край, т. е. на повърхността на земята, дето ви очаква радостъ и веселие. Тѣй щото, като съедините двата края на страданието и двата края на радостта, ще образувате единъ кръгъ, въ който животътъ ще протече. Който не разбира закона, той вижда, че скърбитѣ се смѣнятъ съ радости, и радоститѣ съ скърби, но нѣма да знае, защо става това.

Питамъ: кой отъ двата метода ще изберете за себе си? Филтрирането е методъ за сърцето, а изпаряването — за ума. Обаче, отъ време на време, тия два метода ще се кръстосватъ, а именно: умътъ ще се пречиства чрезъ филтриране, а сърцето — чрезъ изпаряване. Но умътъ се пречиства главно чрезъ изпаряване, затова хората казватъ: Тия мисли трѣбва да се изпарятъ отъ главата на човѣка, да излѣзатъ навънъ, за да се образува между чувствата и ума му единъ непреривенъ кръгъ на движение. Когато се подложи на единъ отъ тия два метода, човѣкъ започва вече да проглежда. Опасно е, обаче, когато той дойде въ застой, дето не става нито филтриране, нито изпаряване. Въ обществото този процесъ се нарича „индиферентност“. Нѣкой казва, че е индиферентенъ, че не иска да знае, какво

ще му се случи. Не, човѣкъ трѣбва да се интересува отъ това, което става вънъ и вътре въ него; той даже трѣбва да знае, да предвижда, какво може да му се случи.

Сега, като говоря за кармата, има нѣколко ложения, които човѣкъ трѣбва да знае. Запримѣръ, има кармически страдания, които идатъ като послѣдствия на миналото. Обаче, има страдания, които днесъ, по непредвиждане на известни положения, човѣкъ самъ си създава. Представете си, че туряте въ джоба си едно празно шише за вода и трѣгвате да се разхождате. Дохождате до края на града, спирате се предъ една чешма и сѣдате на сѣнка да си починете. Почивате и размишлявате върху разни философски въпроси: какъ е създаденъ свѣта, отъ колко години съществуватъ звездитѣ и слънцето, какъ ще се разрешатъ социалнитѣ въпроси и т. н. Въ това време вие забравяте да напълните шишето съ вода и трѣгвате назадъ за дома си. Деньтъ е лѣтень, горещъ и вие чувствувате голѣма жажда. Изваждате шишето и виждате, че е празно; въ размишленията си, вие сте пропуснали да го напълните отъ чешмата. Следователно, въ случая, вашитѣ страдания се дължатъ на факта, че сте се увлѣкли въ мисълта си и сте забравили да напълните шишето си съ вода.

Другъ примѣръ за кармата. Взимате една голѣма кошница и туряте въ нея 70-80 кгр. хлѣбъ, който трѣбва да носите на гърба си, но пѣтътъ ви е дълъгъ, 40-50 клм. За да не плащате на нѣкой човѣкъ да ви помогне, отъ желание за повече печалби, вие се нагърбвате сами да носите кошницата съ хлѣбъ. По пѣтя срѣщате деца, на които непременно трѣбва да дадете отъ хлѣба си, да ви олекне. Не дадете ли, гърбътъ ви ще се охлузи. Значи, въ дадения случай, ще изпразните кошни-

цата, за да не дойдатъ страданията. Когато сте на чешмата, тамъ пъкъ ще пълните шишетата си, да не страдате отъ жажда. Докато сте богати, докато на гърба си носите пълна кошница съ хлѣбъ, ще раздавате налѣво-надѣсно. За себе си ще задържите само единъ хлѣбъ. Само така можете да бъдете доволни и щастливи. Значи, две причини има за страданията и нещастията на хората: първата причина е тази, че следъ като сж били на чешмата, тѣ сж забравили да напълнятъ шишетата си съ вода. Втората причина за страданията е, че следъ като сж носили пълна кошница съ хлѣбъ на гърбаси, никому не сж дали отъ него. Тѣй щото, когато дойдатъ страданията и за васъ, като ученици, не е достатъчно само да спорите и да философствувате, защо идатъ страданията, но задайте си въпроса ребромъ, защо страдате: Дали не сте напълнили шишетата си съ вода, или не сте раздали на беднитѣ отъ вашия хлѣбъ? Кармата на човѣка не би се явила ако, въ най-близкия моментъ на настоящето, не се създаде за това нѣкаква причина.

Казвате: Коя е причината да дойде кармата въ живота на човѣка? Когато човѣкъ изгуби любовта си, кармата дохожда на нейно мѣсто. Когато човѣкъ изгуби радостта си, скръбта дохожда на нейно мѣсто. Когато човѣкъ изгуби правдата, безправието дохожда на нейно мѣсто. Когато човѣкъ изгуби милосърдието си, страхътъ и насилието дохождатъ на негово мѣсто. Следователно, неджитѣ въ човѣка показватъ, какво му липсва, т. е. какво е изгубилъ той въ живота си. И тогава, приложи ли човѣкъ безправието, насилието, жестокостта, веднага кармата се явява. Забелязано е, че всѣки, който изгубва любовта си, иска да я завладѣе чрезъ насилие. Обаче, законъ

е: всѣки, който се опита да завладѣе любовта, или да наложи нѣщо на душата на нѣкого, чрезъ насилие, той налага сжщото и върху себе си. Защо? Защото формитѣ на насилието, на ограничението, които нѣкой налага на своитѣ ближни, представятъ затвори, въ които единъ день и той самъ ще попадне.

За изяснение на тази мисль, ще приведа следния окултенъ разказъ. Въ древността още живѣлъ единъ адептъ, който се отличавалъ съ умразата си къмъ мишкитѣ. За да се освободи отъ тѣхъ, той направилъ единъ капанъ и го поставилъ предъ дупката, отдето мишкитѣ излизали. За наказание и поучение на тази своя погрѣшка, споредъ законитѣ на кармата, въ едно отъ последвацитѣ си прераждания, този адептъ дошълъ на земята въ формата на мишка, да опита последствията на своето изобретение. Той живѣлъ въ сжщата дупка, дето били мишкитѣ, които ловилъ съ капана си. Единъ день, като излѣзълъ отъ дупката си, натъкналъ се на сжщия капанъ, въ който имало парченце пастърма. Спрѣлъ предъ капана и започналъ да прави изследвания; пожелалъ той да влѣзе въ капана, да опита състава на пастърмицата, но останалъ изненаданъ: вратата на капана хлопнала, и той се намѣрилъ въ затворъ. Какво излѣзло въ заключение? Този умъ, който преди години открилъ капана, трѣбвало да попадне въ затворъ въ него, на свой редъ да опита, какво е затворъ, какво значи ограничение, лишаване отъ свобода.

Казвамъ: не поставяйте никакви капани за умоветѣ и сърцата на хората, защото сами ще паднете въ тѣхъ! Хиляди години могатъ да минатъ отъ създаването на този капанъ, но нѣма да го избегнете. Той ще ви чака вѣкове и хиляди години, но ще ви издебне нѣкъде. Колкото високо

да се издигнете, ще дойде денъ, когато ще ви върнатъ отъ това положение, и като муха, като мишка, като микроба даже, вие ще изпитате капана. Ще ви затворятъ въ него, докато научите урока си. Вие мислите, че въ еволюцията нѣма връщане. Не си правете илюзии, не се залъгвайте да мислите, че можете да избегнете закона на кармата. Въ каквото положение и да сте, додето и да сте стигнали, ще ви върнатъ да изплатите дълговетъ си, и пакъ ще продължите. Каквито мисли и чувства сте създали и изпратили въ пространството, единъ денъ ще ги изпитате. Тѣ ще се върнатъ пакъ къмъ васъ и ще провѣрите тѣхнитѣ добри и лоши резултати. Това подразбира българската пословица: „Каквото посѣешъ, това ще пожънешъ“. Всѣки ще пожъне това, което нѣкога е посѣлъ.

Тѣй щото, не мислете, че нѣма връщане, т. е. деградиране. Ако ангелитѣ, които бѣха толкова по-високо отъ хората, при съгрѣшаването си, паднаха и изгубиха свѣтлината си, какво остава за хората? Този законъ се отнася до всички живи същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ. Въ него нѣма никакви изключения. Затова, именно, ако искате да ликвидирате съ закона на кармата, дръжете се за Божествения законъ, за закона на Божествената Любовь. Съ кармата си не се борете, нито мислете за нея, за да не я предизвикате. Мислете за Любовьта и работете съ нея, като единствено сръдство, като единствено условие, чрезъ което можете да ликвидирате съ кармата си. Нѣкой казва, че самъ може да ликвидира съ своята карма. Всѣки може да ликвидира съ кармата си, при условие да приложи Любовьта въ живота си. За тази цель, той трѣбва да се запита, обича ли всички същества еднакво. Това може да се по-

стигне, когато гледате на хората, като на сжщества, въ които Божественото се проявява. Напримър, срѣщате единъ престжпникъ, който извършилъ редъ престжпления, и за когото цѣлото общество говори лошо. Въ това време, обаче, дохожда една жена, която говори добре за него и счита, че той е добъръ човѣкъ. Защо тази жена мисли добре за разбойника? Защото нѣкога този човѣкъ я спасилъ отъ явна смъртъ. Единъ день, когато пжтувала презъ една гора, тя срещнала мечка, която се готвила да се хвърли върху нея и да я разкъса. Въ този моментъ разбойникътъ се притекълъ къмъ жената и я спасилъ. Значи, въ този моментъ, въ разбойника се е проявило Божественото, заради което тази жена го счита за добъръ човѣкъ. Тѣй щото, обичайте всички хора за Божественото въ тѣхъ! Когато Божественото присжтствува въ човѣка, и най лошиятъ, и престжпникътъ могатъ да извършатъ нѣкакво добро, велико дѣло. Когато Божественото отсжтствува отъ човѣка, и най-добриятъ може да извърши нѣкакво престжпление. Трѣбва ли тогава този човѣкъ да минава предъ хората за лошъ? Моментната проява не прави още човѣка нито добъръ, нито лошъ.

Питамъ: какво разбрахте отъ двата примѣра — за празното шише и за пълната кошница съ хлѣбъ? Кое е по хубаво: да дава човѣкъ, или да взима? Да учи хората, или него да учатъ? Да любя, или да го любятъ? Ще кажете, че е по-добре да любишъ. Значи, който люби, той изпитва приятностъ. Приятно ли е на онзи, когото любятъ? Какво ще стане, ако и той иска да люби? Единиятъ ще дава, и другиятъ ще дава. Въ края на краищата, двамата ще се скарать. Ако пѣкъ и двамата искать да бждатъ обичани, това значи и двамата да иматъ желание да взимать. Какво ще

стане тогава? Тъ пакъ ще се скарать. Помислете върху въпроса: Какво значи да любишъ и да те любятъ? Или, какво значи да давашъ, или да взимашъ? Като дойдете следния пътъ въ класъ, ще отговорите устно на този въпросъ, безъ да пишете нѣщо.

И тъй, отъ чисто окултно гледище, вие трѣбва да си изясните въпроса, какво значи взимане и какво — даване. Всѣка мисль, всѣко чувство въ васъ трѣбва да бжде строго опредѣлено. Когато любите, трѣбва да любите безъ принуждение. Когато ви любятъ, трѣбва да ви любятъ безъ насилие. Когато любятъ, той прави услуга на онзи, който го люби. Който люби пъкъ, той има нужда да го рѣзтоварятъ, да му олекне. Съ други думи казано: който люби, той иска да даде частъ отъ товара си на онзи, когото люби. Той му казва: По-неже виждамъ, че си силенъ, искамъ да туря частъ отъ товара си на твоя грѣбъ. — Радвамъ се, че си ме намѣрилъ достоенъ да взема половината отъ твоя товаръ. Да любишъ и да те любятъ, на окултенъ езикъ подразбира правилно разпредѣление на товара между двама души. Отношенията между тия двама души представятъ примѣритѣ съ празното шише и пълния кошъ. Ако шишето ти е празно, ще оставишъ другия да ти сипе въ него вода; ако кошницата ти е пълна съ хлѣбъ, ще раздавашъ отъ нея на ония, които нищо нѣматъ. Тѣзи две положения трѣбва да пазите, за да създадете помежду си взаимни отношения на почитъ и уважение. Много хора нѣматъ почитъ и уважение нито къмъ себе си, нито къмъ другитѣ. Първо човѣкъ трѣбва да има почитъ къмъ себе си, къмъ своето висше съзнание, къмъ душата си, а тогава и къмъ другитѣ, т. е. къмъ окръжаващитѣ. Когато имате котка въ дома си, какво правите съ

нея? Хващате я за ушитѣ, за опашката, милвате я, и тя ту се сърди, иска да ви одраска, ту се примирява. Обаче, ако постъпите съ човѣка, както съ котката, той ще се обиди. Затова, когато дойдете до човѣка, вие нѣма да изразите любовта си къмъ него, както къмъ котката. Любовта къмъ котката и любовта къмъ човѣка се различаватъ. Любовта къмъ човѣка почива на строго опредѣлени математически отношения. Ако двама души, които се обичатъ, спазватъ тия отношения, между тѣхъ ще настъпи хармония. Днесъ, като се срещнатъ двама души, единиятъ отъ тѣхъ ще си помисли: Азъ съмъ по-ученъ; или, азъ съмъ по-високъ, по-богатъ и т. н. Въ отговоръ на това, другиятъ ще си помисли: Азъ пъкъ съмъ по-уменъ, или по-добъръ, или по-дебелъ и т. н. Вследствие на тия сравнения, между двамата ще се роди една вътрешна борба, едно състезание, което ще развали отношенията имъ.

Питамя: на какво се дължи дисхармонията въ отношенията на съвременнитѣ хора? Тя се дължи на факта, че тѣ поставятъ любовта си на почва на знание, на богатство и т. н. Едно трѣбва да имате предъ видъ: Любовта е строго опредѣленъ законъ, който не зависи отъ никакви социални отношения. Той може да се опита. Нито учението, нито силата, нито богатството могатъ да задържатъ любовта. Това виждате на всѣка стъпка въ живота. Покажете единъ човѣкъ, който, като има сила, знание или богатство, да е щастливъ. Мнозина мислятъ, че като влѣзатъ въ живота, любовта ще направи изключение за тѣхъ. Не, любовта за никого не прави изключения. Всѣки човѣкъ въ живота е обикновена запетая, турена на своето мѣсто. Запетаята е знакъ за малка почивка, но често тази запетая може да бѣде турена тамъ, дето нѣма нужда отъ почивка. Най-малката лю-

бовъ на физическия свѣтъ представя най-малката почивка—да поеме човѣкъ малко въздухъ, следъ като се е уморилъ. Или, най-малкото впечатление, което човѣкъ получава на физическия свѣтъ, представя най-малката любовъ.

Сега, като ви говоря за новитѣ възгледи на живота, ни най-малко нѣмамъ предъ видъ моментално да ликвидирате съ старото, т. е. да го разрушите. Старото ще остане за торъ, върху който ще садите новото. Върху старото дърво ще присаждайте нови клончета. Тѣй шото, вие трѣбва да изучавате, какъ се садятъ, какъ се присаждаатъ новитѣ семена и новитѣ присадки. Ако речете изведнѣжъ да разрушите старото, вие ще спънете своята еволюция. Какъ ще отхвърлите старото, което е изразъ на миналата деятелностъ на толксна велики, гениални хора? Великитѣ хора сж изразъ на деятелността на цѣлото човѣчество. За да се роди единъ великъ човѣкъ на земята, множество монади отъ духовния свѣтъ трѣбва да се съединятъ на едно мѣсто и да отправятъ къмъ него своята деятелностъ и сила. Както дървото чрезъ плода си изпраща свой посланикъ въ друго нѣкое дърво, така безброй възвишени монади или души, като действуватъ колективно, изпращатъ, т. е. съсрѣдоточаватъ своята интелигентностъ къмъ единъ човѣкъ, или къмъ единъ учител на земята, и той става великъ. Въ това отношение, всѣки човѣкъ, колкото обикновенъ да е, представя колективитетъ отъ души. Като знаете това, всѣки трѣбва съзнателно да работи върху себе си, защото и на него ще дойде редъ да влѣзе въ това колело. За всѣки ще дойде опредѣленото време, да се запали. За тази цель, той трѣбва да приготви въ себе си нужното количество огънь. Този огънь се подклажда отъ опитноститѣ, които човѣкъ събира.

Безъ тѣзи опитности, нищо не може да се постигне. Какво правите вие? Като видите една запалена свѣщъ, искате и вие да се запалите. Не бързайте! Като се движи колелото, ще дойде редъ и до васъ. До това време, обаче, човѣкъ трѣбва да мине презъ голѣми изпитания и страдания. Кой министъръ въ България, или въ друга нѣкоя държава не е получилъ кръсть вмѣсто вѣнецъ? Въ това отношение, всѣки човѣкъ го очаква затворъ, вжтре или вънъ отъ него. Нима римлянитѣ и евреитѣ не въздигнаха кръсть за Христа? Съвременнитѣ християнски народи въздигнаха много църкви въ името на Христа, но Христосъ не е въ тѣхъ. Много време се изисква още докато хората дадатъ мѣсто на Божественото, на Великото въ себе си. Докато дойде това време, хората трѣбва да работятъ върху себе си, да създаватъ правилни, чисти връзки помежду си, които да почиватъ на закона на свободата, а не на насието. Вързвайте се безъ да се вързвате! Ограничавайте се безъ да се ограничавате! Съ други думи казано: Когато правите капанъ за другитѣ, или за себе си, оставете две врати свободни въ него, та като влѣзете презъ едната, да излѣзете презъ другата. Тогава и мишката, като влѣзе презъ едната врата и изяде пастърмицата, ще намѣри втората врата отворена и ще излѣзе презъ нея. А вие, като видите, че пастърмицата е изядена, бждете доволни, че мишката е постъпила умно.

Сега, като говоря за любовта, трѣбва да ви кажа, че любовта ограничава. И който люби, и когото любятъ, и двамата се ограничаватъ. Напримѣръ, търговецътъ люби паритѣ, и затова ходи, търси, обикаля тукъ-тамъ да купи по-евтина, по-добра стока, съ което губи голѣма частъ отъ времето си. Но и онзи, когото любятъ, очаква да получи нѣщо, и съ това губи времето си. Значи, отъ

страна и на двамата има загуба. Ако тази загуба не се поправи, явява се кармата. Тъй че, кармата е резултатът на нехармоничната проява на любовта между хората. Докато въ любовта на хората нѣма хармония, кармата между тѣхъ ще се увеличава, ще надтежава все повече и повече. Ако възлюбениятъ не дойде точно на опредѣленото време, веднага го питатъ: Защо не дойде на време? Тъй щото, при днешнитѣ разбирания, при днешното развитие на хората, и онѣзи, които любятъ, и онѣзи, които ги любятъ, взаимно се ограничаватъ.

Съвременнитѣ хора искатъ да се освободятъ отъ тѣзи ограничения, но затова се изисква нова философия на живота, ново разрешаване на социалнитѣ въпроси. Ако не се помогнете до новата философия, ще дойдатъ много повече юлари и остени отъ тия, които днесъ имате. Какво ново ще научите, ако господарьтъ ви всѣки день ви туря по сто юлара и по сто остена? Все ще научите нѣщо ново. Юларьтъ и остеньтъ представятъ страдания, изпитания, презъ които човѣкъ непременно трѣбва да мине, за да може съзнанието му да се дигне на по-високо стъпало. Сегашното положение на човѣка е временно, преходно, но за да мине този периодъ, той трѣбва да прави усилия, чрезъ които да трансформира силитѣ на съзнанието си, да премине сегашнитѣ граници, сегашнитѣ ограничения. Ако безъ тѣзи усилия мислите да оправите работитѣ си, вие се лъжете. Временно може да ги оправите, но после ще ги объркате два пжти повече, отколкото по-рано. Ако работите съзнателно върху себе си, вие ще разрешите въпроситѣ на живота си прямо, безъ никакви заобикалки. При това разрешаване на въпроситѣ, вие ще придобиете нова свѣтлина, нови разбирания за живота. Ако при сегашнитѣ знания ви дамъ нѣкои окултни

закони или правила, вие едва ли бихте издържали на тѣхъ. Ще кажете, че се наемате да ги приложите, че ще бждете изправни къмъ тѣхъ. Не, новитѣ знания изискватъ нови мѣхове. Иначе, много отъ вашитѣ мѣхове ще се пропукатъ тукъ-тамъ, и едни ще започнатъ да се оплакватъ отъ главоболие, други — отъ стомахъ, трети — отъ коремъ и т. н. Когато висшата енергия на тѣзи окултни истини проникне въ вашата нервна система, тя ще произведе цѣла пертурбация. И ако не сте въ връзка съ великия Божественъ законъ да ви помага, тя би ви стопила. Затова, именно, окултниятъ ученикъ трѣбва дълго време да се приготвява, да стъпи самостоятелно на краката си. Този приготвителенъ периодъ подразбира усилване на неговитѣ вибрации, докато придобие по-голѣма издържливостъ. Тази е причината, поради която окултното знание, окултната свѣтлина не се дава на ученика, докато той не се кали. Това знание е сила, която може да разруши организъма на онзи, който не е подготвенъ за нея. Затова, именно, ученикътъ трѣбва да започне отъ най-малкитѣ опити, за да кали своята нервна система. За тази целъ, ученикътъ първо се поставя на скара, съ срѣдна температура около 300° . После, температурата се увеличава, докато стигне до $4000-5000^{\circ}$. Всѣки ученикъ ще провѣри, доколко може да издържа. Който издържи до 400° , той е олово, защото оловото се топи приблизително при тази температура. Който се топи около 1000° , той е желѣзо. Ако нѣкой се топи около $1750-1800^{\circ}$, той е платина. Колкото повече издържате, толкова по-голѣми знания ще придобиеете. Знаете ли, всѣки за себе си, доколко градуса най-много може да издържа? Опитвали ли сте, при колко градуса може да се топите, безъ да изгорите? Въ този случай, алхимията има предъ

видъ да стопи твърдото, упоритото въ човѣка, безъ да го изгори. Ако по нѣкакъвъ начинъ можемъ да стопимъ вжглена, ние ще го превърнемъ отъ едно състояние въ друго, ще го трансформираме; обаче, ако го изгоримъ, имаме съвсемъ другъ процесъ.

Сега, като говоря за силата на окултната наука, съ това не искамъ да ви плаша, но обръщамъ вниманието ви да бъдете смѣли. Всички напреднали същества сж минали по този пътъ, и вие трѣбва да минете по него. Той е най-лесниятъ пътъ. Неговитѣ методи сж сложни, но пътътъ е правъ, лесенъ. Затова, работете и мислете. Мислете главно върху дветѣ положения на любовта: да любите и да те любятъ. Задайте си въпроса, кога и какъ се е родило желанието въ човѣка да люби и да го любятъ. Споредъ вашитѣ разбирания, какъ мислите, кога сж се явили въ съзнанието на човѣка тѣзи две положения? За да си отговорите на този въпросъ, направете следния опитъ: когато сте сити, когато сте се нахранили добре, вземете една красива череша и я погледайте малко. Докато сте сити, вие ще се любувате на красивата череша, но щомъ започнете да огладнявате, въ съзнанието ви се заражда нѣкакво желание, да изядете своята любима череша. Като правите опита, наблюдавайте промѣнитѣ, които ставатъ въ съзнанието ви. Сега има череша, затова всички можете да направите този опитъ. Когато сте сити, вземете по една или петъ хубави череша и дръжте ги предъ себе си. Въ това време вие любите. Като започнете да огладнявате, вие ще гледате на черешитѣ съ друго око, съ желание да ги изядете. Въ този моментъ, въ съзнанието ви се заражда желание черешитѣ да ви любятъ. Интересно е човѣкъ да наблюдава тѣзи тънки промѣни, които ставатъ въ неговото

съзнание. Значи, който люби, той ще бжде погълнатъ. Въ последния случай, черешата любѣше човѣка, и затова той я погълна. Такъвъ е законътъ. Това показва, че силата е въ малкото, а не въ голѣмото. Като направите този опитъ, вие ще се натъкнете на интересни заключения, ще видите, какъ се извършватъ процеситѣ въ съзнанието. Обаче, за да придобиете вѣрни изводи, вие трѣбва да бждете съвършено спокойни.

И тѣй, работете спокойно и не се смущавайте, че нѣкои нѣща, било между васъ, или въ самитѣ васъ, не сж още изгладени. Има много методи за изглаждане на нѣщата. Когато художникътъ направи нѣкаква погрѣшка, той взима четката и заличава погрѣшката. Когато писарьтъ направи нѣкаква погрѣшка, той взима гумата и изтрива съ нея погрѣшката. Заличаването, изтриването на погрѣшкитѣ сж външни методи, но когато дойде въпросъ да се изправятъ погрѣшкитѣ въ съзнанието на човѣка, тамъ вече има съвсемъ други методи. Всѣка външна погрѣшка е преди всичко погрѣшка въ съзнанието на човѣка. Който разбира законитѣ, той ще изправи погрѣшкитѣ си чрезъ трансформиране на съзнанието. Този е единъ отъ най-мжчнитѣ методи за приложение. Всичко се крие въ съзнанието на човѣка, затова, именно, оттамъ трѣбва да започнете работата върху себе си.

Чистене на съзнанието — тази е задачата на ученика. За тази целъ сж посочени два главни метода: чрезъ филтриране и чрезъ дестилация. Да чистите съзнанието си, това значи да трансформирате съзнанието си, да мине отъ по-низко въ по-високо състояние.

Т. м.

*

12. Лекция отъ Учителя, държана на
17 май, 1922 г. София.